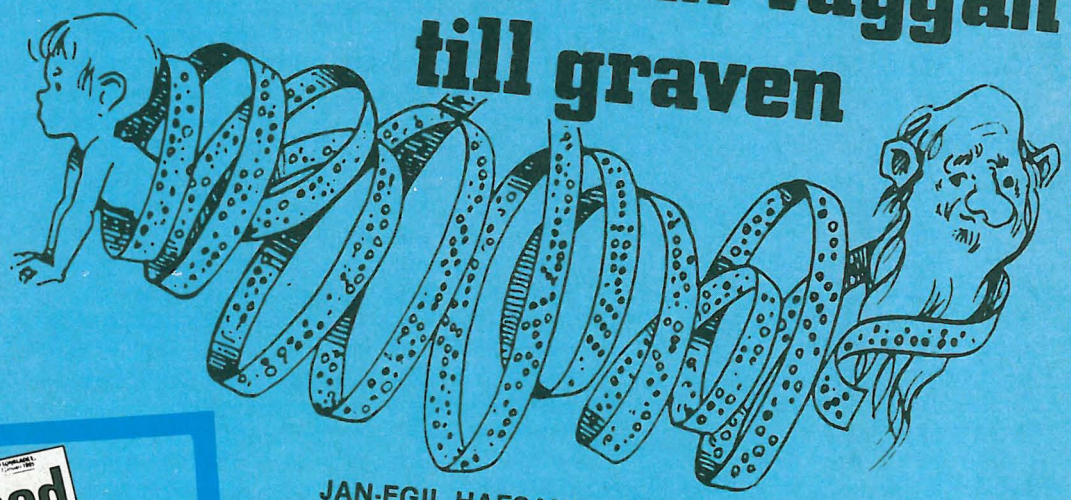
Midnattsropet

Nr 1-2-3 • 1985 • Årg. 26

Maranata-Du, vår Herre, kom!

Pris 10:-

Kontrollerad från vaggan till graven

JAN-EGIL HAFSAHL undervisar. Se sid. 10-11

De betalar allt med ett enda plastkort

Invånarna i Lilleström, Norge, lever i en värld utan pengar

Mini-kortet är allt Storebror behöver

SNART KAN ALLA DINA STEG KOLLAS

VILD-DJURETS MÄRKE

ARNE IMSEN undervisar
Se sid. 6-7

Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal.

Upp.13:16-17

760 012919

Ulla Näsholm rapporterar från

PILGRIMSSKOLAN I SANTO DOMINGO

Att ta hand om barnen och lära dem läsa och skriva, samt fortplanta och förmedla evangelium till dem är en angelägen uppgift som kommuniteten vill prioritera.

Ivriga barnaröster, beslutsamma, fundersamma eller entusiastiska miner visade att barnen trivdes.

Det var Pilgrimsskolan som höll på att göra ett collage. Med fantasi, sax och färgpennor fick man sina idéer förverkligade på papper. Det är en helt ny känsla för barnen som är helt främmande för att uttrycka sig i färger. De flesta har aldrig hållit i en penna, än mindre använt färger.

Viveca Jillker och Marcia Peréz har förskola och första årskursen i Los Frailes Santo Domingo, varifrån dessa ögonblicksbilder är hämtade. Undervisningen bedrivs på kommunitetens terass. Tjugo barn i två grupper lär sig läsa, skriva och teckna. Och framförallt umgås med varandra i en nödvändig socialiseringsprocess.

Marcia som bor i storfamiljen har hjälpt till med bibelundervisningen i skolan men har efterhand tagit ett större ansvar för skolarbetet. Hon är också med på landet en dag i veckan där storfamiljen också har en liten skola eller rättare sagt ett arbete för att först och främst alfabetisera.

— Jag fick ett bibelord från Jes. 54 där det står: "Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt spänna ut tältet under vilket du bor, och spar icke; förläng dina tältstreck, och gör dina tältpluggar fastare" (v.2). Jag förstod genast att det gällde skolan. När Marcia var beredd att gå in mera i skolarbetet såg jag det som en bekräftelse.

Den som säger så är Viveca och fortsätter:

— Några av barnen har verkligen förvandlats under tiden här. T o m så att helt utomstående lagt märke till förvandlingen.

Ett exempel på detta är Simplicio som ni kan läsa om i en liten intervju i Midnattsropet.

Varje dag serveras frukost till barnen innan undervisningen börjar. Därefter sjunger man några körer och det verkar som favoritkören är: "Jesus älskar alla barnen", om man ska döma av volym och sångarglädje.

Det är en liten, ganska anspråkslös skola kommuniteten har men ambitionen är att utvidga och omfatta flera klasser. Undervisningen är kostnadsfri då de flesta av barnen kommer från ganska fattiga hem.

Ett av de fattigaste områdena är Herrera, ett stort industriområde strax utanför själva stadskärnan.

Där finns också en skola där ungefär femtio barn undervisas. Gloria och Esteban Matos heter de som startat skolan och som har det största ansvaret för undervisningen.

Maranatavännerna i Sverige stöder arbetet ekonomiskt som hjälp till uppehälle för makarna, vilka inte tar några avgifter för undervisningen och som dessutom arbetar på att utvidga undervisningen till att omfatta flera klasser. Broder Esteban har köpt material och själv reparerat och förbättrat skollokalen som är tänkt att användas till mottagning vissa eftermiddagar i veckan.

Janet, Gloria och Estebans äldsta dotter kommer troligen att gå i skolan i Los Frailes nästa termin. Föräldrarna menar att det är bättre att någon annan än föräldrarna undervisar flickan.

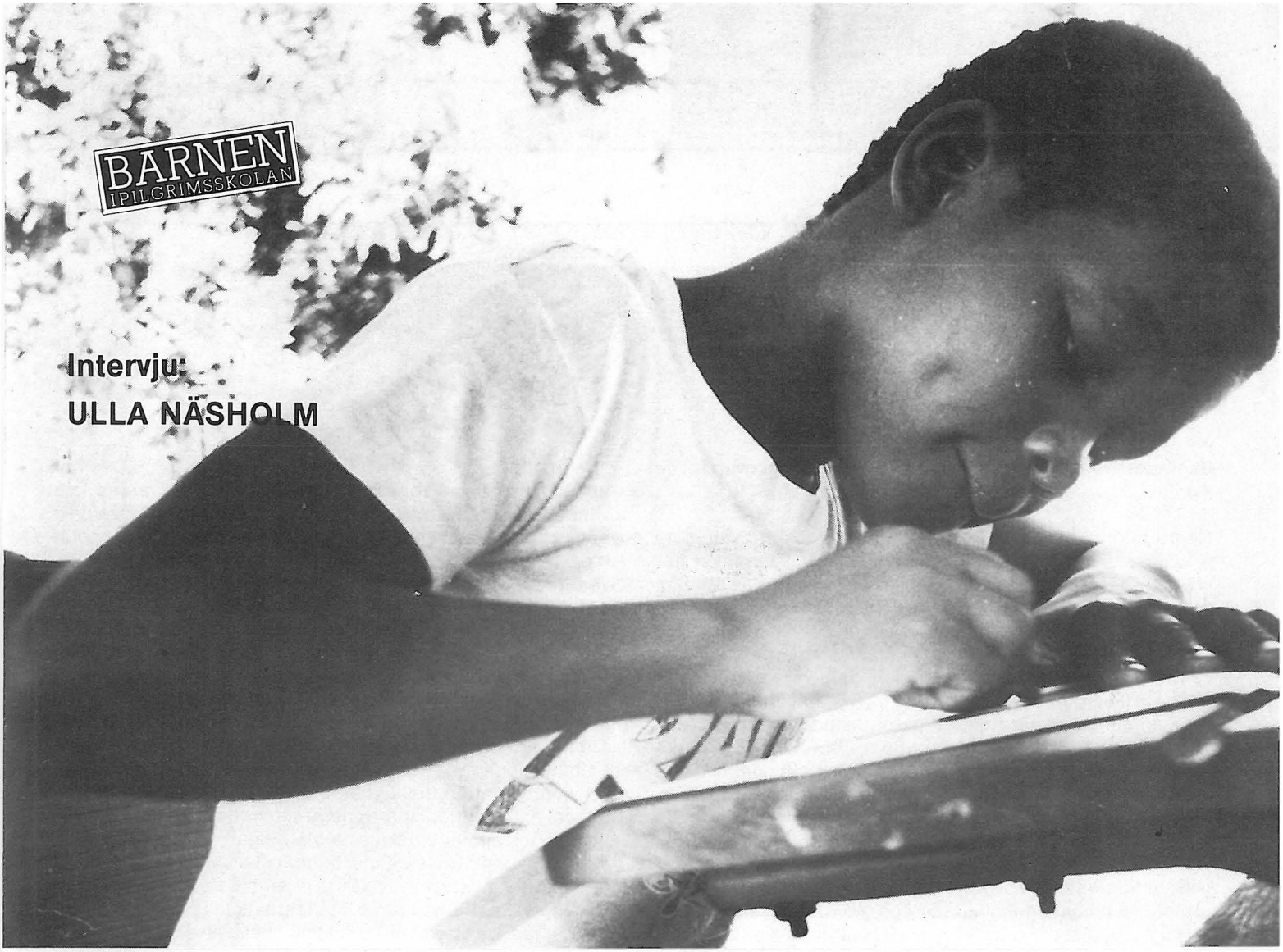
Samarbetet fungerar också så att Viveca några dagar i veckan finns i Herrera för att hjälpa till med förskolan.

Det är spännande att se när hon introducerar färger och "trolldeg" för barnen. Som alltid är det mycket uppskattat att leka med färger och forma med lera eller deg.

Det är inte Sverige och allt är väldigt enkelt. Träbänkarna som för övrigt den dominikanska staten erbjudit kommuniteten är kanske inte av den typ som används i Sverige, men de fyller väl sin funktion och är till stor hjälp och nytta.

Att ta hand om barnen och lära dem läsa och skriva, samt fortplanta och förmedla evangelium till dem är en angelägen uppgift som kommuniteten vill prioritera.

Intervju:
ULLA NÄSHOLM

Simplicio i Pilgrimsskolan i Santo Domingo:

— VISST KAN JAG SKRIVA

Simplicio går i Pilgrimsskolan i Santo Domingo. Ett brett leende med vita tänder lyser upp hans mörka ansikte när han glatt hälsar.

I god tid innan skolan börjar sitter han och väntar att det ska bli dags. Troligen finns ingen klocka i hans hem och därför kommer han ofta innan skolan börjar.

Hur gammal är du?

— 12 år.

Kan du läsa och skriva?

— Javisst, förklarar han glatt och demonstrerar stolt hur han skriver sitt namn. S I M P L I C I O..

Tycker du om att gå i skolan?

— Ja, mycket, försäkrar han.

Inom parentes var han tvungen att vara borta nästan en hel termin då han var tvungen att arbeta. Han grävde ner rörledningar — ett tungt och slitsamt arbete. Lönen 1 peso om dagen, vilket motsvarar 4-5 kr, var nödvändig för att hjälpa till med ekonomin hemma.

Vad tycker du är roligast i skolan?

— Att skriva, förklarar han.

Lite förvånande är det kanske då alla är väldigt förtjusta i att rita och måla — ett nytt ämne på deras schema.

Har du några syskon?

— Ja, åtta stycken.

Simplico är charmig men kanske inte den mest exemplariska eleven i skolan. Han är den störste och den äldste och det gör att han ibland har behov att hävda sig inför kamraterna. Någon gång har han blivit hemskickad men då sitter han utanför grinden till skolan är slut och slår följe med sina kamrater hem.

Iförd en rutig svensk skjorta ser han idag välklädd och prydlig ut och sitter tyst och stilla i bänken. Hans hem är fattigt och fadern har missbrukat sprit. Genom kontakten med Communidad Maranata har hemmet faktiskt förnyats. Fadern blev frälst för en tid sedan och det blev början till något helt nytt för hela hemmet.

Tror du på Gud?

— Ja, det är klart svarar han utan minsta tvekan.

Brukar du gå på möten ibland?

Han skruvar sig generat, ser lite förlägen ut och kommer till sist med en liten vit lögn.

— Nja, nån gång går jag i kyrkan.

Så mycket har han lärt sig att möten bör hållas i kyrkan och dit går han och den övriga familjen sällan eller aldrig. Att det är möte när man samlas i skolan eller i hemmet för att läsa bibeln eller sjunga, det är lite utom hans referensramar.

Simplicio är inte meddelsam precis, men hans lärare Viveka Jillker berömmer honom och berättar om de framsteg han gjort.

Bara att sitta stilla och lyssna är ett stort framsteg.

Nu har han börjat uttrycka sig i färger och ser överlycklig ut medan han sitter och leker med färg och papper. Faktiskt är han den som gör de bästa teckningarna i skolan.

Men att läsa och skriva är nog trots allt viktigast anser Simplicio som hälsar alla Pilgrimsskolans barn i Sverige.

ARNE IMSEN orienterar och appellerar om

MIDNATTSROPET

Bäste läsare och stödjare, nåd och frid från Herren Jesus Kristus!

Några informerande rader om Midnattsropets utgivning. Av praktiska, personella, ekonomiska och taktiska orsaker har vi satt samman detta märgstarka trippelnummer av tidningen Midnattsropet. Vi önskade givetvis att vi kunde nå er var och en oftare, men de omständigheter denna tidning åter och åter påmint om, just för att höja beredskapen och vaksamheten, är konkreta förhållanden, som vare sig behöver eller skall verbaliseras till alla detaljer i tid och otid. Detta trippelnummer av vår tidning ger på samma gång informationer och entydiga förklaringar om den tekniska utvecklingens intensitet på vägen mot den ekonomiska och sociala kontroll som nödvändiggör bojkott och blockad av alla opositionella individer och minoriteter. Denna totalism kommer på ett alldeles särskilt sätt att drabba trons folk och gör sig redan påmind i alla mänskliga relationer.

Som tidningens ansvarige utgivare rekommenderar jag er att idissla tidigare nummer åter och åter. Just nu kan det vara på sin plats att referera till den ledare i Midnattsropet nummer 13—14 1976, rubricerad "MIDNATTSROPET NU — EN PROGRAMFÖRKLARING FÖR FRAMTIDEN".

Vi vägrar att anpassa oss till ett subventions- och mutsystem, och det måste, som alla säkerligen förstår, innebära mycket stora påfrestningar i ett allt hårdare ekonomiskt klimat med kompromiss- och kapitulationsvillkor för bidragsmottagarna — ända till självutplåning.

Bästa vänner, vi gör vårt yttersta med de små resurser vi har; under mycket arbete och stora ansträngningar. Och vi gör det frimodigt och med gott samvete för att därigenom proklamera med ord och gärning att Jesus Kristus är Herre!

Ni vet att vi behöver era förböner, samt det moraliska och ekonomiska stöd ni representerar i kampen för ett fritt och ostympat evangelium; uppburet av den lidande församlingen, vars verkliga kors är mer än dekoration eller trollstav för lyckosökare med privat framgångsvittring.

Hjälp oss! Läs och sprid Midnattsropet i alla riktningar och på alla nivåer! Därigenom får du del i den smälek, som egentligen är en ynnest och en verklig design på äkta kristendom, och du håller dig varm och vital i en tid då ljumheten presenteras och premieras som ädel gudstro.

Känn det som en tillgång att du behöver Midnattsropet och Midnattsropet behöver dig! I temporära och provisoriska former sprider sig Guds Ord vidare genom människor som älskar dess sälta och icke blygs för dess dårskap.

Arne Imsen

"Denna tidning har en mycket spännande historia. Den har under hela sin sextonåriga tillvaro haft banbrytarens krävande uppgift. Tidningen Midnattsropet kan utan överdrift sägas vara ensam i sitt slag. Den har för närvarande absolut inga konkurrenter, ty likriktningen i landets samhällssubventionerade religiösa etablissemang är så påtaglig att det är fullt berättigat att ställa frågan om det är ekonomiskt försvarbart med så många språkrör, då en produkt utan alltför stora rationaliseringar skulle kunna med stor framgång bli den sekulariserade entonighetens mäktiga instrument.

De teologiska specialiteterna är inte längre något konliktladdat spänningsfält i en miljö utan dogmatisk ammunition. Tidningarna är jämförelsevis ambitiöst kulturella och samhällstillvända med socialt patos, politisk medvetenhet, moralisk indignation, folklighet,förströelse och underhållning; allt väl anpassat och portionerat efter tidsålderns allmänreligiösa och humanistiska smakriktningar.

Med ekumenisk elegans tillgodoses numera också det karismatiska behovet av varje organ med någon självbevarelsedrift. Spalternas förra intellektualism uppvägs numera genomgående av en spiritualistisk upplevelsemystik.

Det blir allt vanligare att helt oförenliga element vegeterar lika friskt i ett och samma organ. Det är schizofrent, men osekteristiskt och modernt.

Dessa aviskopior kommer ganska säkert att inom överskådlig tid reduceras till antalet, men deras populärreligiösa filosofi ytterligare vidgas i ett maktberusat huvudorgan. Den utvecklingen kan tydligt skönjas, och påskyndas genom personliga kontakter och vänskapskorruption på toppnivå av karriärister med diplomatiska färdigheter.

TIDNINGEN MIDNATTSROPET vill stå för ett dagsaktuellt väckelsebudskap utan litterära förskönings, förankrat i urkristendomens pånyttfödelse- och uppståndelseteologi. Tidningen är bibliocentrisk i fundamentalistisk mening och antikyrklig i väckelsekristen mening. Den är samfundsobunden och bekämpar det kristna församlingslivets byråkratisering, kommersialisering och politisering.

MIDNATTSROPET är helt avvisande till all profan stjärn- och idolkult med kristen förklädnad och förklarar all oandlig förfining, professionalism och allt artisteri som på ett eller annat område hämmar, sätter sig över eller ersätter andliga funktioner för den kristna församlingens uppbyggelse och utveckling, såsom väsensfrämmande och livsfientliga för all sann gudstillbedjan.

Tidningen hävdar kompromisslöst att det är absolut nöd-

forts. sid. 23

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1985.

VÄGVISAREN

Befria människan!

Text: KJELL HÄGERMAN

Vill man idag vara riktigt gammaldags, och vågar ta risken att bli betraktad som en fossil skall man tala om synd.

Då talar all sannolikhet för att människor uppfattar en som tillhörande en svunnen epok.

Men läser man bibeln, vilket man ju som kristen bör göra, så upptäcker man att synd inte är detsamma som sjukdom, förvillelse eller felaktiga åsikter, utan bibeln beskriver synden som en makt.

En aktiv, verksam och synnerligen mäktig kraft.

Som en Herre som vill ta människans tjänster i anspråk.

— Syndens tjänare... talar bibeln om (Rom 6:20-23).

I Hebreerbrevet 3:13 heter det:

...förmanen varandra alla dagar, så länge det heter "idag", på det att ingen av eder må bliva förhärdad genom syndens makt att bedraga.

Bl a här utövar synden sin förödande makt, genom att bedraga!

Bedragaren

Du kan ju föreställa dig hur det är att råka i händerna på en bedragare, vilken gör allt för att föra sitt offer bakom ljuset.

Lurar, duperar och ger sken av att han har något värdefullt att erbjuda om man bara kan betala tillräckligt bra.

Och nog är det pris som mänskligheten fått betala för att vara "syndens tjänare" högt.

Så går denne bedragare fram genom mänskligheten, förespeglar människan att om hon bara följer så skall hon få ett bättre liv, en lättare, rikare och mer komfortabel tillvaro.

Och när hon troget har tjänat hela sitt liv igenom kommer då avlöningsdagen när alla löften skall infrias och belöningen utbetalas.

Bedrägeriet avslöjas, slöjan dras åt sidan och den hemska verkligheten blottas i all sin nakna och förfärande realism.

— Den lön som synden giver är döden, konstaterar bibeln.

Så står människan där, på tröskeln till evigheten, bedragen och utblottad på alla de värden hon fått av himmelens Gud att förvalta och bevara.

Ty denna bedragare släpper inte taget om sitt förblindade och hjälplöst sprattlande offer innan hon plundrats på allt hon äger av värden och tillgångar.

Guds avbild

Och människan äger sannerligen dyrbarheter, som är värda att rövas från henne.

Skapad till Guds avbild, för att återspegla hans väsen.

Skapad till likhet med Gud för att leva i gemenskap med Honom och född för att tillbedja, tjäna och fröjdas i honom.

Gud gav henne känslan som ett kärl för hans salighet.

Gud gav henne förståndet för att hon skulle återspegla hans andliga väsen.

Gud gav henne viljan för att hon skulle förmedla hans kärlek.

Denna gemenskap och tjänst börjar visserligen i tiden, men fortsätter och skall fullkomnas först i de kommande tidsåldrarna.

Den människa som genom "Ordets förkunnelse" fått syn på Guds rike och genom den nya födelsen kommit in i Guds Rike har ju fått del av allt det som Jesus Kristus representerar.

Jesu frid

— Min frid giver jag eder, sa Jesus.

Denna frid som övergår allt förstånd (Fil 4:7) och som skall regera i våra hjärtan (Kol 4:15).

Här handlar det också om en makt. Men inte en nedbrytande, bedragande makt, utan en makt som skall bevara våra hjärtan och tankar i Kristus Jesus (Fil 4:7).

Denna frid finns inte i världen och kan heller inte köpas eller hyras, utan fås enbart därigenom att människan kommer i kontakt med Fridsfursten.

I honom äger vi frid och en outsäglig och härlig glädje (1 Petr 1:8)

Skatter som Gud gett oss, rikedomar vi fått att förvalta och förmedla till våra medvandrare.

Kunskapen att det finns ett annat rike och en annan konung med en långt större härlighet än den som finns i världen.

— Han har rikedomar att giva åt alla som åkalla honom (Rom 10:12).

Det är dessa rikedomar som synden genom sitt bedrägeri vill stjäla eller hindra människan från att komma i besittning av.

Synden har makt, makt att bedraga, och om människan följer de impulser som synden väcker, så står hon snart där utblottad på alla de värden som Gud gett henne att förvalta och bevara.

Fridlös, utan glädje, vision och framtid går människan för att möta sin sista fiende — Döden.

Den makt som slutligt alla människor skall möta, och som håller en majoritet av mänskligheten förslavad. (Hebr 2:15)

Människa, vänd om!

Människans befrielse ligger inte i att byta åsikt, ändra vanor eller välja nytt umgänge. Hennes enda hopp ligger däri att hon reservationslöst överlämnar sig åt en makt som är starkare än syndens och dödens makt.

Åt honom som efter sin triumf på Golgata kulle, där han avväpnat andevärldens furstar och väldigheter (Kol 2:14-15), träder fram och proklamerar att:

Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gå fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns, Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se jag är med eder alla dagar intill tidens ände.

Så befriar han människan, ger henne ett uppdrag och därigenom också ett livsinnehåll.

Människa, vänd om! Åkalla namnet Jesus och du skall bli frälst IDAG!

VILDDJURI

Uppenbarelseboken skildrar ett oerhört skakande drama avseende den sista epoken av det välde som bibeln presenterar som antikrists tid. Det som nu timar är lika angeläget som det som skedde 1948 och 1967 och andra märkesår vi kan nämna. Men det senaste året har i stor utsträckning smugit sig på oss utan att vi förmått analysera eller definiera dess händelser. Vi har inte hellef förstått att bedöma de bakomliggande krafterna då olika mäktige trätt fram i humanitetens namn och gett sken av att agera för mänsklighetens bästa. Vi har svårt att värdera de nya ting vi konfronteras med. Det blir svårt att orientera sig; man blir lätt förvirrad när man inte har distans till tingen. I hela världen ropas nu budskap ut om stora, världsomfattande omvälvningar på det ekonomiska och politiska området. Även på det religiösa och sociala planet äger stora omvälvningar rum. Mycket har skett på ganska kort tid, och en av de märkligaste förändringar som skett är inom ekonomins område.

Inom kort kommer vi att vara med om att ett fullständigt nytt ekonomiskt system övertar penningens funktion. Istället för kronor och dollar, får vi ett universellt betalningssystem som vi nu anar i sitt begynnelseskede. Numera har de flesta produkter i handeln ett märke i form av ett antal staplar. Förutom att det finns på varusortiment över hela världen, har det provats på kreatur och på begränsade grupper av medborgare. Detta märke är kontrollmedel för inventering, och även ett utomordentligt bra tekniskt hjälpmedel för lagring, för distribution och en hel serie andra detaljer i den omfattande process som produkten genomgår påvägen till konsumenten.

Ett märke på handen

Vi kan numera i dagspressen läsa beskrivningar på hur man förbereder tekniska hjälpmedel som ska göra det möjligt inmontera individuella märken på människornas högra hand och panna. Genom detta utövar man i första hand kontroll. Man kan avveckla allt som har med Id-kort, kontokort, körkort, bankkort att göra. Alla dylika kort försvinner och ersätts med ett enda. I sista fasen försvinner också detta sista kort; och individen får märket inopererat på handen. Detta märke magasinerar alla uppgifter ifrån det man blivit född till livets slut.

I ett tidningsreportage som nyligen publicerades i vår största aftontidning, beskrivs hur denna streckkod gör massor av vardagssaker mycket enklare och snabbare. Allt för att livet ska bli mera behagligt för dig. Ett genialt och generöst erbjudande till mänskligheten! Men det finns en reservation uttalad: *Om tekniken används på rätt sätt.* Det är alltså fråga om i vilka händer det här systemet hamnar. Vi vet att bibeln talar om vilddjurets märke. Det är mycket angeläget för oss att ta reda på vad bibeln menar med vilddjuret. För bibeln menar inte Sverige eller Sovjetunionen eller Amerika. Den talar om en konstellation av stater. Och bibeln gör ganska klart för oss var dessa stater som på ett alldeles speciellt sätt kommer att förkroppsliga detta system finns. Det handlar dock inte om kapitalism eller kommunism, inte heller om fascism eller nazism. Det handlar om allt detta på en och samma gång. Det inkluderar i sig alla ideologier som existerar. Detta system är ett konglomerat av olika ideologier, sammansmält till en överideologi, som på ett avgörande sätt kommer att behärska hela världen.

En dag är våra pengar inte värda ett dugg. Bankkontona går förlorade. Vi utläser redan nu ett kaos i det faktum att Amerikas statsskuld ligger på över 1.000 miljarder dollar, och den övriga världen har statsskulder på över 1 000 miljarder dollar. Vårt land har en skuld på omkring 250 miljarder kronor. Vi ligger inte sämst till. Men den här utvecklingen kan vi inte styra. Den ligger i händerna på krafter som inte går att tämja eller dirigera; det handlar om globala skeenden. Det finns en vers i Uppenbarelsebokens 13 kapitel som i all sin enkelhet förklarar en ohygglig sanning om mänsklighetens totala misslyckande: *"Och det (vilddjuret) förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan."*

Hopplös kamp

Under vårt århundrade har stora och mäktiga internationella rörelser trätt fram. De har kämpat ideellt och tappert för att förbättra mänsklighetens situation. Arbetarrörelsen har haft höga ideal: Frihet, jämlikhet och broderskap. Mänsklighetens största andar inom litteraturen, inom filosofin och politiken har brottats med den förfärliga orättvisa som existerar på jorden. och man har haft drömmar om möjligheter till lösning. Olika ideologier och utopier har förts fram av visionära budbärare. De har sett fattigdomen den ekonomiska orättvisan och de politiska förföljelserna. De har sett brister i de mänskliga fri- och rättigheterna. De har predikat agiterat och proklamerat. Människorna har formerats i grupper för att ta upp kampen emot orättvisor inbyggda i olika strukturer och system. När man

Under vårt århundrade har stora och mäktiga internationella rörelser kämpat ideellt och tappert för att förbättra mänsklighetens situation. Mänsklighetens största andar inom litteraturen, filosofin och politiken har brottats med de förfärliga orättvisor som existerar på jorden. Människor har formerats i grupper för att ta upp kampen emot orättvisor inbyggda i olika strukturer och system. Men när vi adderar resultatet av deras kamp, måste vi konstatera att mänskligheten lever i större träldom, fruktan och misär än någonsin. När alla rörelser med sina samlade tillgångar förbrukat alla resurser, står ett faktum kvar. Detta: "Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan."

'TS MÄRKE

Bibelstudium av
ARNE IMSEN

adderar ihop resultaten, frågar man sig ändå: Vilken frihet fick den mänsklighet som lyssnade till 1800-talets frihetsappeller? Vad har socialismen att erbjuda? Vi konstaterar, där socialismen blivit etablerad i olika delar av världen, har den visat sig leda till enstörr träldom, en större fruktan och större misär än de system som existerade tidigare. Människan lider. Vad har fredsrörelsen gett för resultat? Fredsrörelsen som kämpat för fred, och till varje pris, på alla tänkbara och otänkbara vägar har velat förhindra krig. Istället för minskat krigshot, är det idag värre än någonsin. Sedan 1945, då andra världskriget slutade, har det inte varit en dags fred på jorden. Under den här "fredsperioden" har flera människor dödats genom krigshandlingar på olika delar av jorden, än antalet människor som gick under i samband med andra världskriget. "Freden " har krävt flera offer än kriget. Egentligen är tredje världskriget redan ett faktum. Även om man genom olika fredsförhandlingar, genom olika internationella kommitteér och organisationer har lyckats förhindra öppen militär konflikt, har världen upplevt ett handelskrig som också det krävt många människoliv.

När alla rörelser med sina ideélla, ideologiska, ekonomiska och samlade tillgångar av människor har förbrukat alla resurser, står ett faktum kvar. Detta: *"Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan."* Så är då alla klyftorna kvar. Alla motsätttningar mellan olika grupper. Klasskampen i nya former mellan generationer, grupper, ekonomiska klasser och raser. Det blir ingen fred. Ingen frihet. Ingen rättvisa. Det blir inte medmänskligare tillvaro. Tvärtom. Istället för förbättringar möter vi djupa och allvarliga försämringar. En hel mänsklighet i internationell fruktan och träldom. Och alla längtar efter fred. Då vilddjuret slutligen träder fram med lösningen på de internationella problemen, sanktionerad av övernaturliga, ockulta krafter, som inte bara förstärker hans myndighet, men dessutom ger honom profetisk kraft at få vilddjurets bild att tala; då övertygas den slagna men förväntansfulla mänskligheten om att han är den frälsare man hoppats på. Och mänskligheten inte bara ger honom sitt ödmjuka erkännande, utan tillber honom som befriare och förlossare.

1.Mänskligheten är förberedd. 2. De mentala förberedelserna har pågått några årtionden. 3. De tekniska resursena finns. 4.

forts. sid. 35

Den totalitära st
en ohygglig verk

Text: JAN-EGIL HAFSAHL

"Rösten kom från en avlång metallplatta liknande en matt spegel, som var infälld i väggen. ... Instrumentet (det kallades telescreen) kunde dämpas men inte avstängas helt och hållet. ... Telescreenen både sände och upptog. Varje ljud som Winston gav ifrån sig utöver den svagaste viskning togs upp, och så länge han höll sig inom det fält som metallplattan behärskade kunde han även ses. ...Man fick gissa sig till hur ofta och enligt vilken princip tankepolisen kopplade in varje enskild individs nät. ... Man måste utgå ifrån ... att varenda ljud man frambragte blev avlyssnat, varenda rörelse, utom i mörker."

Citaten är hämtade ur George Orwells bok "1984", och ger en liten inblick i den konstanta övervakning romanens medborgare stod under.

Telescreenen — apparaten med två-vägsljud — och bildförbindelsen som fångar in nästan varje ljud och rörelse — spelar en central roll i boken. Skärmen finns i varje hem. Den kan inte stängas av, och ingen vet när kontrollören vid skärmen riktar uppmärksamheten mot just ens eget hem. Storebror har den fulla kontrollen.

Telescreenen från "1984" är ingen sciencefictionapparat, sedd med dagens ögon. Två-vägs TV finns redan, t ex i form av bildtelefon. Ultrakänsliga avlyssningsapparater kan lätt kopplas till en sådan anläggning, så att till och med det svagaste ljud kan uppfattas. TV-övervakning blir allt vanligare på sjukhus och ålderdomshem. Snart är det i allas ägo.

Vilddjursstaten

Ovanstående är inte bara prat från sciencefictionromaner eller tekniska handböcker för datainteresserade. En sann och ohygglig verklighet möter oss på bibelns blad:

"Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden ... det förvillar jordens inbyggare; det förmår genom sitt tal jordens inbyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd, men åter kom till liv.

Och det fick makt att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och kunde låta döda alla som icke tillbådo vilddjurets bild."

Upp.13:11-15.

I bibeln möter vi statsmakten symboliserad av ett djur — framstiget ur havet (folkhavet).

Då Johannes nedtecknar sin uppenbarelse, ser han den dåvarande världsmakten, romarriket, gå mot sin upplösning.

"...ett av dess huvuden sårat till döds", men han är också vittne till det mirakulösa och oförklarliga; att djuret vaknar till liv igen.

"... men dess dödssår blev läkt. Och hela jorden såg med förundran efter vilddjuret." Upp. 13:1-4.

Denna vilddjursstat får också hjälp till att nå sina långtgående mål — den globala tillbedjan — genom "det andra vilddjuret". Detta vilddjur är en religiös makt som till och med utför kraftgärningar, och därmed fångar hela världens intresse.

Det är detta vilddjur som ger det första vilddjuret sin "bild" — ger bilden "ande" och makt till "att tala". Det andra vilddjuret fortsätter att påverka och prägla en hel värld.

"Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan ..." — och denna prägling får omfattande konsekvenser — *"... så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal."* Upp. 13:15-17.

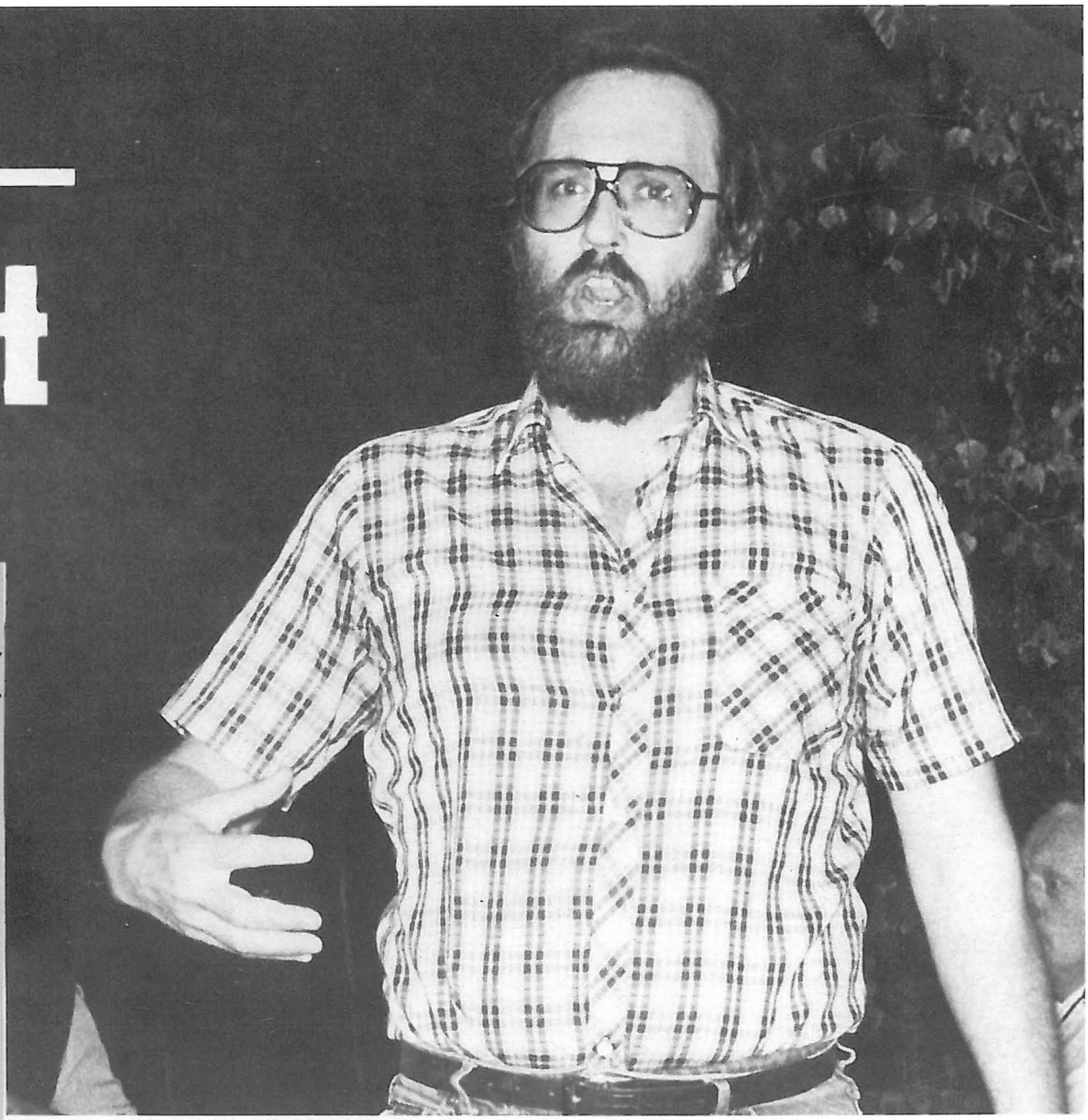
Människans identitet borta

Tillbaka till historien. Var står vi idag?

Det är intressant att läsa stormakternas historia med tanke på det vi nyss har läst. Låt mig nämna ett av många exempel: Sovjetunionen.

George Orwell hade sin stora inspirationskälla i den ryske författaren Jevgenij Samjatin (1884 — 1937) genom hans verk "VI". Den beskriver ett nutidssamhälle som styrs av Välgöraren". Det är ett starkt teknokratiskt och genomkontrollerat

ten —
ighet

På senare år har många profana författare och artister fått fungera som stormklockor och profeter. Medan kyrkorna ägnar sig åt ekumeniska strävanden och underhållning för att slå vakt om medlemssiffror och ekonomi, får sanningssökande och mediala konstnärer ropa ut sina desperata varningar inför utvecklingen mot den totalitära staten, där människan saknar själ.

I denna artikel påminns vi om ett par märkliga framtidsromaner. De är skrivna under detta sekel – och vi lever redan i dess uppfyllelse.

Är inte detta en utmaning till dem som förvaltar det profetiska Ordet att förkunna svar och slutgiltig lösning på den ångest och hopplöshet som besjälar denna tidsålders profeter?

samhälle som omfattar hela jorden. Människans identitet är bortraderad. De har inte något namn, utan bokstav och tal. De kallas inte människor, utan nummer. Huvudpersonen heter D-503 och är projektledare för den stora Intergral.

Förklarad ickeperson

Samjatin såg den nya Sovjet-statens totalitära tendenser klart och tydligt, och hans manuskript blev genast struket av censuren. Manuskriptet blev emellertid utsmugglat och tryckt, först i Tyskland, senare i Frankrike. Boken har aldrig utgivits i Sovjetunionen.

Samjatin blev av myndigheterna förklarad ickeperson, och stoppad i "minneshålet". Sedan har flera sovjetmedborgare ramlat i samma "hål", och blivit förklarade icke-existerande, bland andra en av Stalins nära medarbetare, Lavrentij Beria. Han blev avsatt 1953 och beordrad utskuren ur den sovjetiska encyklopedian med rakblad. Han är en ic ke-person. Leo Trotskij gick samma väg.

Sovjet — ett av många länder.

Den kristna väckelsehistorien bär på liknande och ofta allvarligare vittnesbörd om människor i "minneshålet" — tortyr, hjärntvätt, psykisk terror — allt för att tvätta bort den *kristna* personligheten.

Konstant påverkan

I de bibelcitat vi har nämnt, mötte vi ett speciellt uttryck: *" ... och kunde låta döda alla som icke tillbådo vilddjurets bild."* Det handlar om en konstant påverkan, om press, bearbetning och psykning.

Avsikten är uppenbar: *Alla* ska tänka likadant, tycka likadant, handla likadant.

Avvikelse tolereras inte.

I den sista fasen finns det bara *en* väg — martyriet.

"Och när det bröt det femte inseglet, såg jag under altaret de människors själar, som hade blivit slaktade för Guds Ords skull och för det vittnesbörds skull, som de hade. ... och dem blev tillsagt, att de ännu en liten tid skulle giva sig ro, till jämväl skaran av deras medtjänare och bröder som skulle bliva dräpta likasom de själva, hade blivit fulltalig."

Upp. 6:9-11.

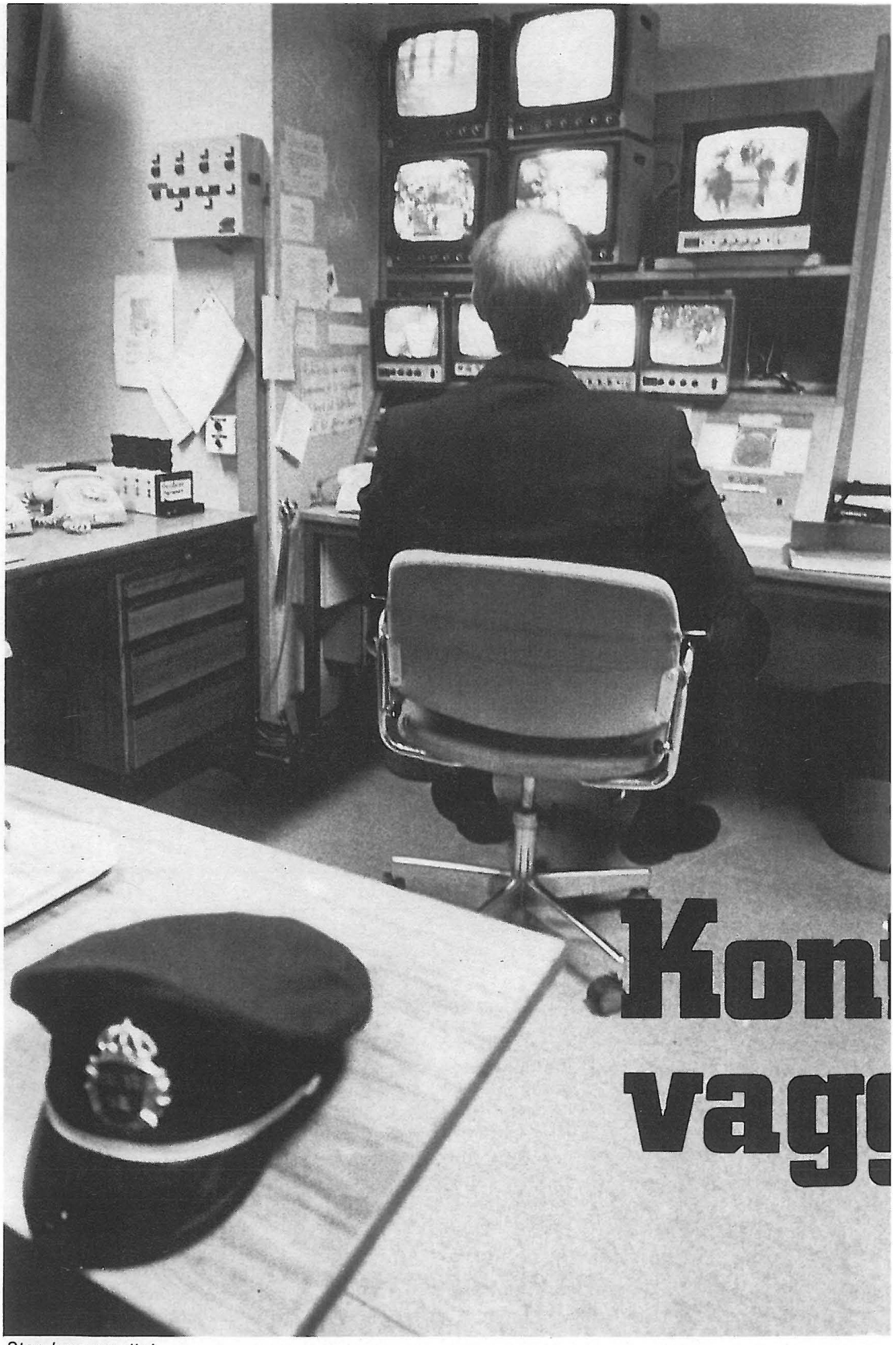
Men hör:

Guds ord och löfte skall
bestå
vi det i hjärtat bäre
för himmel, ej för jord vi gå
till strids och glade äre
Äre alltid väl till mods
fast vi våge gods
och ära; liv och allt
Ske blott som Gud befallt
Guds rike vi behålle!

Ur Pilgrimen nr 12 1984

Text:
JAN-EGIL
HAFSAHL

George Orwells bok "1984" var inte menad som en profetisk beskrivning, utan som en samhällssatir. Orwell ville poängtera det fruktansvärda faktum att Storebrorstendenserna finns inneboende i strängt taget varje politiskt system, i form av allt mera detaljerade och utspekulerade ingrepp i individens frihet. I det hänseendet blev "1984" en förutsägelse av verkligheten.

Storebror ser dig!

Ur Pilgrimen nr 12/84

Till statistiska Centralbyrån strömmar det årligen in miljoner av detaljerade persondata. "Rationaliseringsbyrån" samlar in och bearbetar ett gigantiskt antal mycket känsliga och viktiga data, dessutom ett myller av mer eller mindre privata listor och översikter.

De ca 50-60 miljoner statliga och kommunala persondata, förutom alla privata data, kan möjligtvis försvaras var för sig; tillsammans utgör de ett långt framskridet ingrepp i det vi kallar den personliga integriteten. Kopplingsnyckeln finns i individens personnummer, som de flesta datasystem är baserade på.

Utvecklingen går fort. De dokument som förra året stod i en pärm, ligger i dag i ett dataminne. Nya "sökarsystem" gör det ständigt enklare att leta sig tillbaka till ord och meningar, och de "stickord" dataoperatörerna letar efter, kan alltså kopplas samman.

En utbredd datalagring av t ex mediaarkiven förändrar dramatiskt betydelsen av allt som blir sagt eller skrivet. Mindre korrekta eller felaktiga citat glöms inte bort, utan kan hämtas fram när som helst.

Vår tids underskriftskampanjer, upprop, politiska debatter, skandalrubriker — eller religiösa uppfattningar — blir snart ett allvarligt hot emot det som idag kallas diskretion, eftersom textsystemen görs tillgängliga för allt flera.

rollerad från an till graven

Ytterligare ett resultat av utvecklingen är de små mikrodatorerna som kan "samtala" över det offentliga datanätet. Sådan direktkontakt kommer snart att pulvrisera hela begreppet "personregister".

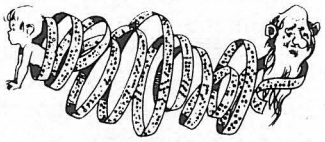
Individen har blivit en genomanalyserad slav i Det allvetande systemet!

— Aldrig mera, sade man efter tredje rikets fall. Fakta kvarstår, att man under efterkrigstiden har varit vittne till en allt mer ökande statsmakt, där det mesta kontrolleras genom offentliga tillstånd och detaljkontroll. Datan har blivit det hjälpande organet. Hade Orwell skrivit sin bok idag, skulle förmodligen "nyspråket" fått datanamnet "logo".

Storebror ser dig!

Det finns idag gigantiska företag som har specialiserat sig på försäljning av utrustning för avlyssning och övervakning. Uppfinningar från det första "elektroniska kriget", Vietnamkriget, har haft stor betydelse. Då striderna upphörde, sökte sig producenterna till nya marknader: militär och civila myndigheter, polis, underrättelsetjänst, privata organisationer m m. Låt mig nämna ett exempel: fångvården. Det diskuteras på hög nivå huruvida man borde använda sig av små radiosändare som kan opereras in i kroppen på internerna. När någon släpps fri, kan de lätt spåras upp vid någon misstanke om nya straffbara handlingar. Elektronögat följer dig överallt, i banken, på bensinstationen, i livsmedelsbutiken, ja, ända in på den offentliga toaletten.

Lögndetektorn är inte enbart ett instrument från TV's "krim-värld". Många företag i den stora världen använder den vid anställningsintervjuer. Den avancerade personalavdelningen kan också visa på specialstolar som registrerar kroppsvärme, nervösa rörelser, andning. En dold kamera är specialkonstruerad för att registrera förändringar i pupillerna. När bandet från röststressanalysatorn till slut är inmatad i datamaskinen, är individen snart en dissekerad och ådagalagd själ.

Ett bibelord om Babylons handelssortiment dyker upp ur minnet: "...de köper människosjälar." ("livegna och trälar" svensk översättning, Upp.18:13 red. anm.)

Landsomfattande kreditkortsystem gör det relativt enkelt att följa innehavarnas rörelser och dispositioner. Redan blir kreditkortkunder kontrollerade av t ex polisen, och långa listor på osäkra betalare cirkulerar i banker och på inkassokontor.

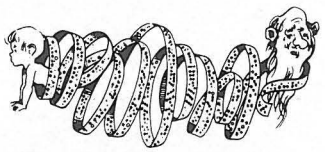
Norge har, som det andra landet i världen, och med Lilleström som den första platsen, de nya, "smarta" debetkorten under inprovning. Ca. 6 000 lönekontoinnehavare i affärsbanker och i Postsparbanken kan glömma plånboken och kontanter — mikroprocessorkortet har intagit deras plats. All handel, bank- och postärenden, samt teletjänster, förmedlas genom kortet, som öppnar kontakten med datahjärnan.

Snart är provordningen en permanent ordning, inte bara i några få länder och inom begränsade områden. Det penninglösa samhället har kommit för att stanna — globalt. "Svarta pengar" är passé, bara det som är registrerat i den allvetande, maktfullkomliga hjärnan är gångbar valuta. Det är kortet, märkt med numret, som är "framtiden" för all kommers.

Bibeln är inte ointressant med tanke på framtiden. Den är inte bara historisk, utan samhällsorienterande och profetisk.

"...så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal". (Upp. 13:17) En global handelsbojkott av alla som inte är märka och registrerade!

Jesus har aldrig lovat de sina ett liv fritt från sorger och problem, snarare gör han klart för dem att de i världen får lida betryck. Joh. 16:33. Ja, själva ingången till Riket går genom trångmål och smärta. Apg. 14:22. Den sanna verkligheten är ganska annorlunda än den tidens lyckoprofeter förespeglar. "Så skola och alla de som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus få lida förföljelse", 2 Tim. 3:12.

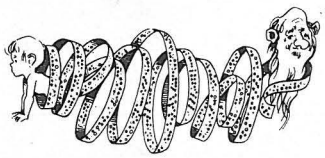

Som kristna lever vi i konflikt. Staten vill ha vår oavkortade hängivenhet, vår sanna tillbedjan och vår absoluta solidaritet. Vi ser hur vilddjuret successivt samlar alla kort i sin hand för att uppnå detta sitt mål.

Som kristna tackar vi nej till Statens välsignelser — och ja till de trångmål det kommer att innebära.

Som kristna lever vi "före vår tid", eftersom Gud uppenbarar framtiden för sina tjänare, profeterna. Guds folk är i trångmål, men de är inte rådlösa eller oförberedda. Låt mig ta ett exempel. I Apg. 11:27-30 läser vi:

"Vid den tiden kommo några profeter från Jerusalem ned till Antiokia. Och en av dem vid namn Agabus, trädde upp och gav genom Andens ingivelse till känna, att en stor hungersnöd skulle komma över hela världen; den kom också på Klaudius' tid. Då bestämde lärjungarna, att de, var och en efter sin förmåga, skulle sända något åt de bröder, som bodde i Judeen. Detta gjorde de också, och genom Barnabas och Saulus översände de det till de äldste."

Då budskapet nådde de troende, förblev de inte passiva eller likgiltiga. Nej, de beslutade, och handlade i överensstämmelse med sina beslut. De förberedde sig för svåra tider. Detta gäller också ändetidens församling. Det är för sent att lossa repet om halsen när Antikrists välde råder. En hel värld förbereder idag hans ankomst — djuret skall stiga upp ur havet och in på historiens arena. Som kristna lever vi idag i denna förberedelsetid. Fram stiger en skara som frigör sig från Staten och dess inflytande. De tackar nej till alla subventions- och bidragssystem, de befriar sina barn från den offentliga skolans indoktrinering genom att själva ta hand om undervisning och uppfostran, de nekar att upprätthålla konstgjorda generationsklyftor som Staten skapar. Successivt skapar de sitt eget liv fritt och oberoende av alla myndigheters påbud och förordningar, ekonomiska så väl som praktiska. De nekar att tilbedja andra gudar än Honom, den ende och sanne Guden.

Registreringe är att utplåna

Vad är avsikten med registreringen av kyrkor och samfund i Sovjetunionen? Bakom detta knep döljer sig inga andra avsikter än att utrota tron på Gud och ersätta den med tron på statsmakten, i det här fallet den sovjetiska staten.

Så skriver här Hans Lindelöw efter ett nyligen gjort besök hos en grupp oregistrerade kristna i Moskva.

Veckan 3-10 februari detta år befann jag mig i Moskva och sammanträffade med några representanter för den underjordiska församlingen.

De kunde mer utförligt och ingående än kanske några andra, bekräfta den helt horribla situation som visat sig vara rådande där för troende, oliktänkande och för etniska minoriteter sedan länge, och som under förra året tornade upp sig inför hela världs-opinionen, även inför svenskarna, framförallt i form av en skakande tystnad.

Vad det gäller förföljelsen mot de kristna så fick jag veta att 80-talet hittills har varit deras värsta tid. De jag samtalade med utgjordes av ett antal enskilda individer och även familjer som tillhör Moskvas oregistrerade Pingstförsamlingar.

Det är bl a några individer som vid ett antal tillfällen har tagit emot besök av Maranata-vänner ifrån Stockholm, och som vi har stått i förhållandevis kontinuerlig kontakt med och vilkas öde vi har kunnat följa sedan flera år tillbaka.

Utrota tron

Det har inte varit lätt när post inte når fram och när telefonen stängs av för gott, men jag tror jag vågar säga *Tack Jesus!* för att vi äntligen fick träffas och utbyta tankar om varandras olika situation och de prövningar som möter "oregistrerade" kristna, där och här hemma.

Dock är inte registreringen av kyrkor och samfund i Sovjetunionen möjlig att jämföra med några förhållanden i Sverige om vi inte klart fastslår att avsikten med registreringen är att utrota tron på Gud.

Avsikten med registreringen av kyrkor och samfund i Sovjetunionen är att utrota tron på Gud och att ersätta den med tro på staten.

Inga kunde ge tydligare och mer genomträngande bevis för detta än de människor som jag hade hedern och äran att sitta ned tillsammans under några dagar och samtala med.

Dessa Sovjetunionens oregistrerade pingstvänner utgör som jag förstår en av världens i särklass mest förkastade och föraktade väckelserörelser. Och vilka har som de, fått hela världsopinionen emot sig på en och samma dag, och sedan levt under de gruvliga konsekvenser som detta medfört?

Instruktionsbrevet

Sekteristerna i Ryssland förföljdes under tsar-tiden, något som inte minst initiativbaptisten och predikanten Georgij Vins kan intyga, han som numera lever i exil i USA. De förföljdes under Stalin, de förföljdes under Kruschjov, de förföljdes under Leonid Bresjnev och de förföljs än i denna dag. Speciellt de som vägrar att underkasta sig lagen om religiösa samfund från 1929 och det s k instruktionsbrevet* (se särskild kommentar) från 1960, vilket påbjuder sådana för den kristna tron inskränkande, förkvävande och förödande lagar att varje sann kristen som tar del av dem, vare sig han bor i öst eller väst måste känna kniven placerad på sin strupe med ett ofrånkomligt tvång att ta ställning — *omedelbart!*

Och vad annat än denna insikt är det som förmår så många kristna ledare i väst, församlingsföreståndare, evangelister, diakoner m fl att beredvilligt gå den sovjetiska lagstiftningen om kulter till mötes?

Så färdas man fram och åter i särskilda delegationer, inbjudna t ex av den officiella, registrerade Baptist-unionen i Sovjet. Så inbjuder man också representanter från denna att besöka väst, på omfattande färder.

Vad vill man uppnå, om inte goda relationer till dem som tycks ha lärt sig kne-

pet. Men är man då medveten om, att bakom detta knep döljer sig inga andra avsikter än dem jag redan har konstaterat: Att utrota tron på Gud! Men också att ersätta denna tro på Gud med tro på statsmakten. I det här fallet den sovjetiska staten.

USA:s ambassad

Den 3 januari 1963 var det inte några sådana försök att komma undan som drev 32 pingstvänner ifrån Sibirien att ta sin tillflykt till USA:s ambassad i Moskva, utan de hade själva smakat förföljelse och lidande i de inre och för omvärlden mycket okända trakterna av Ryssland. Därifrån flydde de, i ett desperat försök att undkomma de för dem olidliga förhållandena som uppstått, till Moskva och sedan till USA:s ambassad, där de upphävde ett rop som skallade för en dag, över hela världen, men som sedan snabbt tystades ner och glömdes. Händelsen hade fått sin uttolkning av en företrädare för Moskvas registrerade Baptisförsamling.

Han var en prydlig, artig herre med belevat sätt. Han sade till de utländska korrespondenterna: "Javisst, de är hyggligt folk. Men de arma stackarna har blivit alldeles vilseförda. Det har varit en och predikat för dem att himmelriket redan har kommit och börjat utbreda sig från något slags Sion i Israel eller i USA. Och därför vill de dit".

New York Times, Times, Dagens Nyheter m fl publikationer i hela västerlandet reserverade sig snabbt för det rop som strax innan hade lyfts fram på första sidorna: "Bröder, bröder, hjälp oss!"

Lewi Pethrus skrev också något om det på ledarsidan i Dagen. Han hade funnit vissa skäl till varför de påstådda pingstvännerna kunde vara Jehovas vittnen. Femton år senare lyckades familjerna Vaschenko och Chmykhalvo's verkligen ta sig in på USA:s ambassad igen, och stanna där. Nu kunde ryktena om villfarelsen angående "Sion" definitivt vederläggas. Men helt tydligt har ingen påpekat den begångna försyndelsen mot de sibiriska pingstvännerna.

ns avsikt Gudstron

Ryska pingstvänner. Foto: Slaviska Missionen

Vakt vid dörren

Men den artige och prydlige herr'n i Moskvas registrerade Baptistförsamling har klarat sig bra. Han heter Ilija Orlov, och han har bl a medverkat som tolk då Billy Graham har varit på besök och predikat.

På den tiden då det begav sig ville nämnde Ilija förära en annan person i Moskva hedersuppdraget att tjänstgöra som tolk och följa med på utlandsresor m m.

Men den personen ville inte förverkliga sin tro på Gud på det viset, utan lämnade den registrerade Baptistkyrkan och anslöt sig istället till de oregistrerade. Av den anledningen har man i Moskva beställt så, att när Billy Graham kommer och predikar får den personen inte vara med. Vederbörande får överhuvud taget inte lämna lägenheten, utan hålls i säkert förvar mellan 7.00 på morgonen till 23.00 på kvällen, då det står fyra män utanför dörren, två civilklädda och två i uniform.

Anledningen till att incidenten den 3 januari 1963 med påföljande massmedial uppmärksamhet och förkastelse blir omnämnd här så långt efteråt, är att den otvivelaktigt har haft en mycket negativ följdverkan, särskilt för Moskvas pingstvänner.

Propagandakrig

Ty förkastandet av pingstvännerna från Sibirien kunde på ett mycket olyckligt vis sättas i samband med ett förödande propagandakrig som pågick samtidigt i rysk TV, där pingstvännerna i Moskva på ett särskilt sätt fick ta smällen. De beskylldes i ett antal s k "dokumentärfilmer" att göra sig skyldiga till de grövsta och mest perversa synder, som t ex att offra sina egna barn som offer åt Gud.

Många människor i Sovjetunionen har trott detta falska vittnesbörd mot sekteristerna, och tror det än idag.

I somras hade vi ett par från Sovjetunionen boende hos oss här på Gamla Bro. (i Stockholm) De var vanliga Sovjetmedborgare men de hade flytt till Sverige för att söka sig en framtid här. Men när de fick veta att vi som jobbade i huset var kristna, blev de alldeles häpna och utbrast: "Vi vet om de troende i Sovjet att de offrar sina barn till Gud!" Och när de västliga korrespondenterna m fl närvarande i Moskva, p g a ambassaddramat 1963, frågade om händelsen tog de tydligen intryck av det hätska propagandakriget i bakgrunden, genom TV. I alla fall kom pingstvännerna i Sovjetunionen att bli ett av världens i särklass mest förkastade, förskjutna och förföljda kristna samfund, och är så än i denna dag. Så gott som helt okända och utan nämnvärt intresse för breda, allmänna, humanitära, religiösa och ekumeniska opinioner, har andedöpta kristna i SSSR avtjänat tiotals år i straffarbetsläger och gör så än i denna stund.

All slags förföljelse

De är medvetna om en brist och beklagar den också, nämligen att de i jämförelse med de oregistrerade baptisterna saknar organisationsförmåga, och inte alls på samma vis har kunnat följa upp och hålla omvärlden informerad om sina erfarenheter på olika håll i Ryssland. Dock har de också utstått och utstår än i denna dag all slags förföljelse. En förföljelse som för deras räkning har en särskild brännpunkt i det faktum att de hävdar de andliga nådegåvorna, tungotal, profetia, helbrägdagörelse m m som är en stötesten av ett särskilt slag för den "vetenskapliga" ateismen.

Det som jag skriver här, och som inte enkelt kan undersökas från svensk horisont, det har jag fått veta där, av Herrens Jesu (lär__jung__ar) i Moskva. Nu är förvisso situationen kritisk i Sovjetunionens huvudstad för de oregistrerade

forts. sid. 38

LÄR AV HIST

AXEL ANDERSSON f d missionsföreståndare undervisar om den antika världen

BACKSPEGELN

När man nu efter ett par årtusenden läser historien om den antika världens undergång, frapperas man av hur modernt allting verkar.

En tid menade man sig kunna framkalla en god allmänanda genom nya lagbud, och ett formligt lagstiftningsraseri började grassera.

Följden av slik naiv övertro på formernas makt över människohjärtat blev naturligtvis bara den, att man fick en sådan massa lagar och förordningar, att ingen kunde hålla reda på dem och så gott som varenda atenare blev lagbrytare. De stora och upphöjda dragen i den attiska demokratins fysionomi utplånades, medan de frön till fördärv, som denna institution bar i sig, slog ut i yppig växtlighet. Hela livet förlorade sitt allvar, blev ytligt och frivolt.

Jerusalems betydelse är av religiöst slag. Det är messiastankens hem. Som sådant stod det en gång i motsats till Babel. Sedan Babel fallit intog Rom dess plats. Mellan dessa båda motsatser stod Atén, världsvishetens säte. Den gav åt de antika folken deras livs innehåll. Det tryckte även tillsammans med kristendomen sin stämpel på de europeiska folken. Men när vår tideräkning började, hade det redan frostats av dödens vindar samt sjunkit ned till en romersk provinsstad och till en fyndort för antikviteter. Det var nu Rom, som med svärdets rätt härskade över folken. Romarna voro krigare och administratörer. De hade ej förmåga att skapa en egen kultur utan togo, vad som fanns att tillgå inom de länder, som de erövrade. Även deras gudar voro någon sorts kopior av den olympiske Zevs och hans många familjemedlemmar. Och dessa gudar hade redan i Grekland mött samma öde som det vilket sedan kom dem till del i Rom. Liksom gudstron hade börjat vackla hos grekerna tidigare än hos romarna, så hade hos dem även kulturen tidigare börjat vittra sönder. Dessa tvivlande och sedeslösa greker blevo i själva verket till slut en dödens smitta för de andra folken. De voro ej blott den antika kulturens främsta byggmästare under sin storhetstid utan även dess främsta nedrivare, när förfallets tid hade kommit.

Men om det nu förhåller sig så vid den antika kulturens undergång, kanske det kan vara lämpligt att undersöka, varför tron på de grekiskt-romerska gudarna så småningom försvann.

Kriget med perserna synes till att börja med ha medfört en väldig nationell lyftning. Men genom segern då blev kriget populärt. Och så kom det grekiska inbördeskriget, som fått namnet det peloponnesiska kriget. Det medförde så stora olyckor på alla områden, att det väl må betraktas som början till slutet på den grekiska kulturen.

Därom säger den svenske historikern C. Grimberg: "Ju längre detta fördärvliga brödrakrig varade, ju grymmare, blodtörstigare och vildare blevo människorna. Med förfärande snabbhet grep förvildningen omkring sig. Den harmoniska måttfullhet, som fordom varit en eftersträvansvärd hellensk dygd, föll nu i missaktning och stämplades som svaghet, medan samvetslös hätskhet räknades för mannamod.

Det ohyggligaste var de borgerliga krig, som det peloponnesiska kriget hade i släptåg, därför att i allmänhet folkpartiet sökte hjälp hos Atén men det oligarkiska partiet hos Sparta. Där sådana sönderslitande strider bröto ut, hörde mord på politiska motståndare och konfiskation av deras egendom till ordningen för dagen. När man läser Tukydides' berättelse om de inre oroligheterna på Korfu, om dessa ideliga massakrer under sken av politiska bestraffningar, läser om hur hjälpsökande ryckas ut ur templen, hur fäder mörda sina söner, och hur det ena partiet sticker hus i brand, så att hela staden håller på att brinna ned, då får man en fasansfull bild av vilka våldsgärningar ett borgerligt krig kan driva människorna till.

Till en början väckte sådana rysligheter uppseende, men senare blevo de nästan en vana i hela den hellenska

världen, förgiftade samhällsandan och förråade individerna överallt. Hellas' folk började bli anfrätt innerst i själva roten."

När krigen hade fortgått en tid, "voro de alla, Atén, Sparta, Tebe, utmattade och hade förlorat sin handlingskraft", fortsätter Grimberg. "Det fanns ej mer någon ledarstat inom Grekland. Kaos var kommet. En allmän stämning av *materialism* hade gripit hellenerna efter en lång tid av överansträngning. Att skaffa sig själv en så behaglig tillvaro som möjligt, blev nu det högsta målet. För den stora massan, särskilt i Atén, blevo präktiga fester och fria teaterföreställningar livets A och O. Arbeta var man för övrigt ej tvungen till, ty staten besoldade ju var och en för att han fullgjorde sina s k medborgerliga plikter. Vanan vid statsunderstöd verkade demoraliserande liksom all inkomst, som vinns utan arbete. En sådan sorts hjälp var, säger Aristoteles, att likna vid ett såll: allt vad man öser i det rinner genast bort. Den retade bara massornas aptit på mer — mer utan gräns...

Så djupt hade alltså samhällsandan sjunkit, att alla ropade på rättigheter, men om plikter ville man ej höra talas. Underslev i förvaltningen hörde nästan till ordningen för dagen. Man tillsatte kontrollkommissioner i det oändliga. Men vad hjälpte det, då självaste kontrollanterna kunde låta besticka sig. En tid menade man sig kunna framkalla en god allmänanda genom nya lagbud, och ett formligt lagstiftningsraseri började grassera. Följden av slik naiv övertro på formernas makt över människohjärtat blev naturligtvis bara den, att man fick en sådan massa lagar och förordningar, att ingen kunde hålla reda på dem och så gott som varenda atenare blev lagbrytare. De stora och upphöjda dragen i den attiska demokratins fysionomi utplånades, medan de frön till fördärv, som denna institution bar i sig, slogo ut i yppig växtlighet. Hela livet förlorade sitt allvar, blev ytligt och frivolt. 'Det viktigaste samtalsämnet i staden', säger Curtius, 'rörde sig om berömda hetärer, om den förnämste sockerbagarens senaste uppfinning på bakverkets område. De frivola kvickheter, som föddes i glada dryckeslag, gingo som en löpeld genom staden'. Atén höll på att bli en andlig småstad."

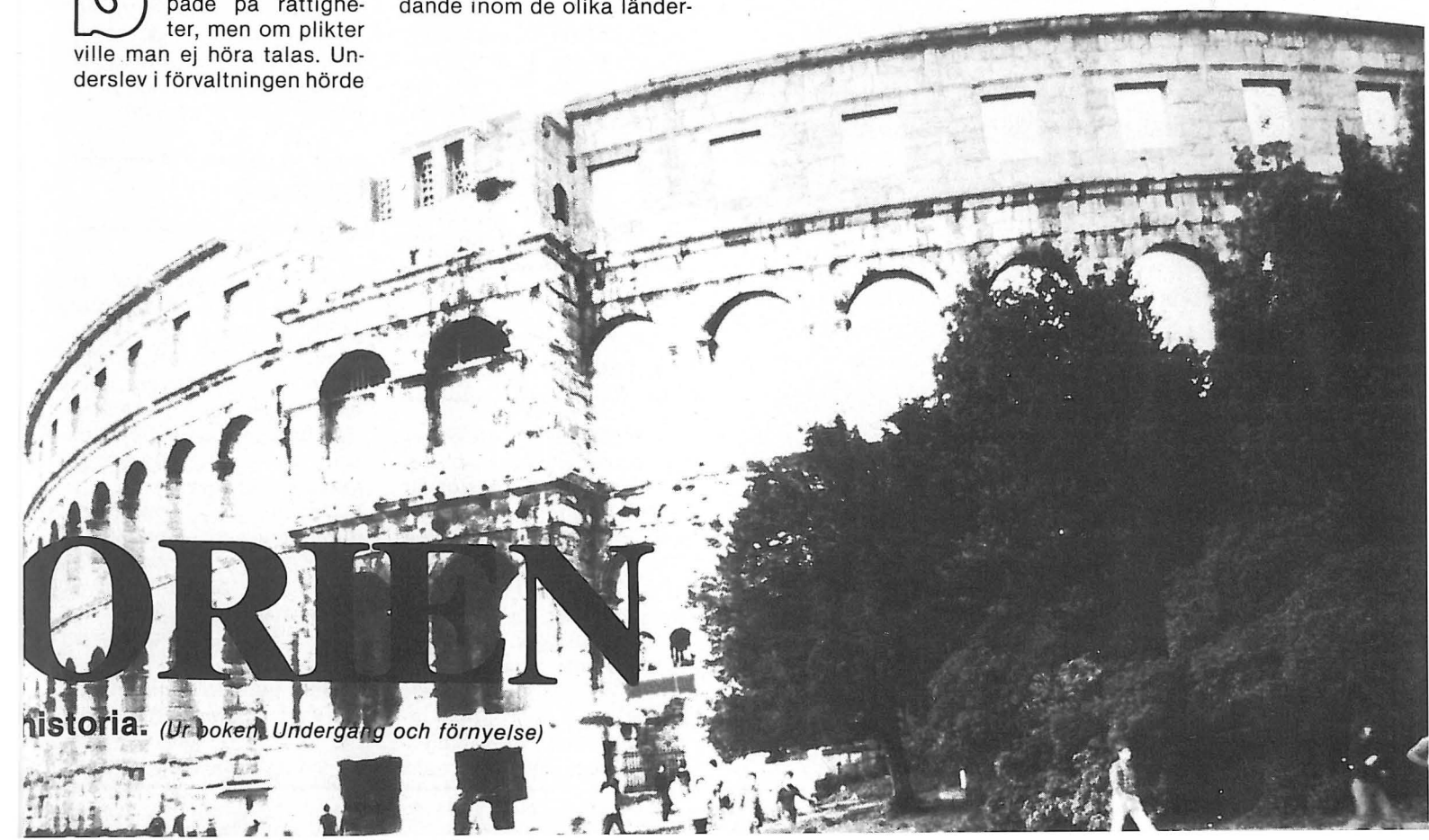
Under den hellenistiska tiden, då grekisk kultur blev högsta mode bland de ledande inom de olika länderna, spreds grekerna över hela det romerska riket, framför allt som lärare och uppfostrare av ungdomen inom de rikare hemmen. Grekerna hade redan förut varit ett resande folk som affärsmän och kolonisatörer. Det var naturligt, att allt efter som förhållandena inom Grekland blevo sämre och sämre, de mest företagsamma av dess innebyggare skulle utvandra till andra länder inom det väldiga riket. Men överallt verkade de efter hand alltmera som en frätande syra, som ett moraliskt gift på allt och alla. Om Rom utplundrade Grekland på dess konstskatter, hämnades Grekland genom att på Rom inympa sin egen dekadens.

Rom förde för övrigt också tillräckligt med krig på egen hand för att förvärva sig dess dödssmitta, oavsett dess inympning från grekiskt håll. Den manliga befolkningen utskrevs som soldater i farans stund. Men när faran var över och seger vunnen, fanns det alltid orsaker nog att fördröja manskapets återsändande till hemmet och det fredliga arbetet. Det var naturligt, att en hel del av dessa unga soldater också beredvilligt stannade under fanorna. Deras ungdom var förstörd, deras lärotid förbi, de kunde ej längre hävda sin plats i de vanliga yrkena. Det enda, de kunde, var att kriga. Och kriget bjöd alltid på något nytt i sin ständiga växling. Det var nya länder, nya människor, nya seder och förhållanden. Det var också lätta förtjänster, möjlighet att taga byte, att flyta ovanpå, att bilda en herreklass bland de underkuvade folken. Världen blev större och vyerna vidgades, även många nya och främmande gudar och tempel fingo de lära känna på sina färder.

Men militarismen var även då en fördärvare av människorna, såväl i krig som fred. Rov och mord blevo för dem en vanlig sak. Även om deras gudar voro moraliskt dåliga, voro de själva ännu sämre. Och deras gudsdyrkan måste även den insnöras i den militära maktens och disciplinens former. Det var befälhavaren, ej Gud, som för dessa soldater representerade den högsta makten.

forts. sid 34

Kolosseum i Rom. Foto: Per-Arne Imsen

ORIN

historia. *(Ur boken Undergång och förnyelse)*

Att komma till

"En man hade två söner. Och den yngre av dem sade till fadern: "Fader, giv mig den del av förmögenheten, som faller på min lott". Då skiftade han sina ägodelar mellan dem.

Och icke lång tid därefter lade den yngre sonen allt sitt tillhopa och for långt bort till ett främmande land. Där levde han i utsvävningar och förfor så sin förmögenhet.

Men sedan han hade slösat bort allt, kom en svår hungersnöd över det landet, och han begynte lida nöd. Då gick han bort och gav sig under en man där i landet, och denne sände honom ut på sina marker för att vakta svin.

Och han åstundade att få fylla sin buk med de fröskidor som svinen åto; men ingen gav honom något.

Då kom han till besinning och sade: "Huru många legodrängar hos min fader hava icke bröd i överflöd, medan jag här förgås av hunger!"

Jag vill stå upp och gå till min fader och säga till honom: "Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son. Låt mig bliva såsom en av dina legodrängar."

Så stod han upp och gick till sin fader. Och medan han ännu var långt borta fick hans fader se honom och ömkade sig över honom och skyndade emot honom och föll honom om halsen och kysste honom innerligt.

Men sonen sade till honom: "Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son." Då sade fadern till sina tjänare: "Skynden eder att taga fram den yppersta klädnaden och kläden honom i den, och sätten en ring på hans hand och skor på hans fötter.

Och hämten den gödda kalven och slakten den, så vilja vi äta och göra oss glada.

Ty denne min son var död, men har fått liv igen; han var förlorad, men är återfunnen." Och de begynte göra sig glada.

Luk. 15:11-24

Vi finner ynglingen på väg mot framtiden. Det stora äventyret hägrar. Egentligen vet vi inte riktigt vad som ligger bakom det här steget, men säkert tyckte sig den unge mannen ha orsak att bryta upp. Kanske var det relationen till den äldre brodern som drev honom, det var väl inte alltid så roligt att vara lillebror. Det kunde finnas intellektuella skäl, eller var det rätt och slätt längtan att vara fri och oberoende, som tagit överhanden.

Nu är i alla fall uppbrottet ett faktum, och med frejdigt mod i sitt unga sinne och ett rejält kapital på fickan, drar han åstad för att leva livet. Långt borta i ett främmande land bosätter han sig och dricker sin frihet i djupa drag. Så djupa att det kallas för utsvävningar. Förmögenheten — fadersarvet, är snart ett minne blott, likaså vännerna från de glada festerna. Ensam och utblottad börjar han plågas svårt av hunger.

Friheten har inte längre något värde för honom. Som en sista desperat utväg, säljer han också den, och ger sig som träl till en svinägare. I dennes tjänst börjar han längta att få äta utav svinens mat. Så långt har den bedrägliga lockelsen fört honom, att till och med svinföda är åtråvärd och dyrbar i hans ögon.

Inre tomhet

Vad är det då för ett begär som driver honom? Jo, sedan hans kapital är slut, är hunger, hunger och åter hunger, hans enda stora drift. Frihet är endast ett tomt ord, ty det finns ingen egentlig frihet för den som jagas av sin egen inre tomhet. Det må vara bukens, själens eller andens tomhet. Den som är hungrande invärtes, finner inte något som helst behag i det som kallas frihet. Ty inom sig bär han en hänsynslös pådrivare. Därför är det också helt naturligt att sälja sig som slav, så som den unge mannen gjorde. Hemma på gården var han fars gosse, åt näringsrik och god mat och levde ett enkelt men sunt liv. Och trots att han inte värdesatte den, så ägde han faktiskt där sin frihet, han var son och inte träl.

Nu är allt förändrat. Pådrivarna, de inre såväl som de yttre, har lärt honom äta sådan mat som förändrat hans smaksinne. Hans längtan står nu till helt andra ting än därhemma. Aldrig hände det där, att han ville äta grisarnas usla föda! Nu *åstundade* han det. Varför? Därför att i främlingsland upphöjs nederlagen och blir förklarade fullt naturliga, och än mer, de blir normgivande. *Hungern* driver honom, han är nära att förgås och hans begärelse sträcker sig efter sådant som är avskyvärt och vämjeligt.

Vi kan utan svårighet se att beskrivningen på denne son, som kallas förlorad, är en fullt korrekt återspegling av hela människosläktet.

"Besinning"

I den 17:e versen står ett ord, som i vår svenska bibel fått heta "besinning". Enligt svensk ordlista betyder det "lugn" och "självbehärskning". Men det är inte alls det bibeln avser. Det ord som grundtexten använder betyder "sig själv".

Den förlorade sonen var nu framme vid den punkt i livet, då han "kom till sig själv". Det är en oerhörd upplevelse detta, som får hela världsbilden att rasa samman.

Här upphör berättelsen att vara allmän och kollektiv. Om vi tidigare kunnat följa ynglingens eskapader

sig själv

Text:
MÄRTA
BERG-STRÖMMARE

och konstatera att mänskligheten så irrat bort i självviskhet, syndaslaveri och förnedring, så måste vi nu inse, att ögonblicket av besinning aldrig kan bli annat än ytterst privat. Sinnesändring kan inte bli en allmän företeelse, omvändelse aldrig en kollektiv angelägenhet. Här bryts de innerligaste band och individen står helt allena i det obarmhärtigaste ljus, när han kommit till sig själv. Ja, det är sant att världsbilden rasar, begreppen reduceras och det är en smärtsam och obehaglig procedur.

Utrannsakad och genomlyst av den helige Andes strålkastare, finner man ett helt sällskap av personer som snyltgästar och dikterar hela ens väsen. De är Lättja, Lek och Lusta, de är Feghet, Falskhet och Fruktan, ja Stolthet, Snikenhet och Skam. Det är fasansfullt att möta sig själv!

Men det är en barmhärtighet utan jordisk motsvarighet, att ha nått denna punkt! Här träder Guds stora vishet i funktion, ty när människan sett in i sitt eget väsens avgrund och mötts av sin egen fördärvliga natur, då först framspringer hjärtats uppriktiga bön. Den handlar inte om grannar och syskon eller lekamliga förmåner, den lyder: "Skapa i mig Gud, ett rent hjärta!"

Lägga på ett lock

Psykologin säger: "Här föreligger så stora svårigheter, vi måste lägga på ett lock". Så tätar man ordentligt i alla springor och täpper till det negativa i personligheten. Så *lurar* man människan att leva vidare, med både ett och flera "lock". En dag trampar hon igenom locket och fram väller allt undanträngt elände, med förödande verkan och kraft.

Många som kommit till tro på Kristus, har ryggat tillbaka inför mötet med sig själv. Sanningen har varit för svår, man har lagt ett lock över och levt med sina hemligheter. Till den tid när fördärvets avgrund kräver sin tribut, locket är genomtrampat, nederlag och återfall en bister verklighet. Det här är naturligtvis känsligt att röra vid, ty vem av oss har inte våra privata områden? Men jag menar att det finns en väg till befrielse, om vi bara vågar ge den helige Ande tillträde till vårt innersta. Det är, Gud vare lov, inte människors verk!

Om vi funnit den förlorade sonen vid sin svinmat, hade vi kanske bett för honom och sedan lämnat honom i samma skick. Några med lite starkare socialt patos hade fört honom till rehabilitering och församlingsgemenskap. Bara för att efter några månader, se honom vända åter till sitt elände.

Den moderna kristenhetens kärleksfulla representanter, hade sannolikt klappat honom på axeln och menat att han representerade en minoritet som benämns "folkgrupp". Att han var i sin fulla rätt att äta svinmat och dö av svält, och att vi minsann inte ska vara så kärlekslösa och påstå att han måste bli annorlunda.

Men Jesus, som har givit oss berättelsen om honom, säger att han *kom till sig själv.* Efter det stod han upp och gick till sin far.

Vad var det då som gjorde det möjligt? Hur kunde denna självkännedom leda till omvändelse? Jo, det fanns ett ursprung, ett blodsband.

Medan han var långt borta fick hans far se honom. Säkert hade han spanat varje dag och nu skyndade han emot honom. Så för han honom ända in i fadershuset, kläder honom i den yppersta klädnaden och sätter en ring på hans finger.

Han som var träl i det främmande landet, är nu helt återinsatt som son i sin faders hus.

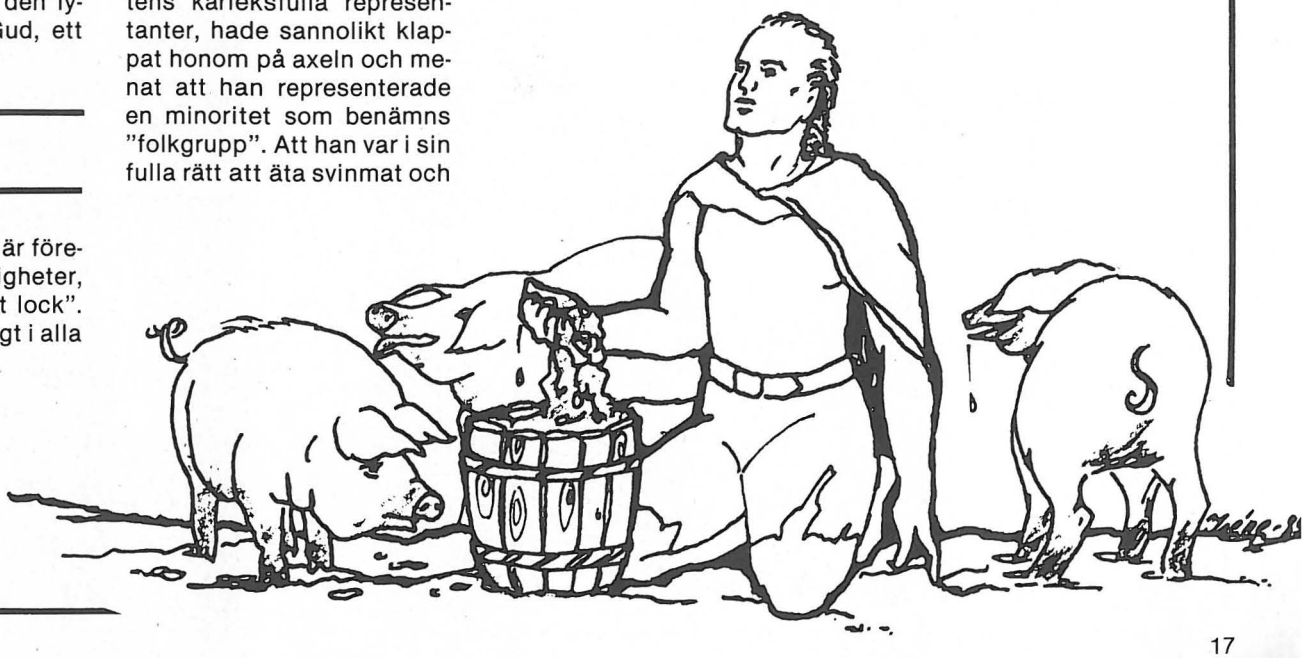
Ett medel till rening

Blodets röst ropar idag. Du hör den i ditt eget hjärta, ursprunget pockar på gensvar. Bibeln säger att det finns ett blod som talar bättre än Abels blod. Budskapet når dig rätt igenom förtvivlan och mörker, utan hänsyn till avstånd och tid. Den helige Ande är verksam på jorden, kallar söner och döttrar från förvillelsens främlingsland.

Vi kan inte lyfta oss själva i håret eller ta oss i kragen. Men det finns ett medel till rening och befrielse, ett förvandlande, blodsdrypande evangelium, som återinsätter dig som fri och rättmätig arvinge i din evige faders hus.

Främlingslandssonen fick den yppersta klädnaden av sin far. Det får du och jag också när vi beslutar oss för att följa Jesus och gå hem igen. Avgörandet är vårt eget, men klädnaden får vi — av nåd.

Så står det i Upp. 19:7,8 *"Låt oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran, ty tiden är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo. Och åt henne har blivit givet att kläda sig i fint linne, skinande och rent. Det fina linnet är de heligas rättfärdighet."*

Fallet Margareta Nystrand

— Myndigheterna

Är det sant vad Margareta här antyder, behöver man inte ta fantasin till hjälp för att teckna en dyster verklighetsbild. En verklighet där myndigheterna uppenbarligen hamnat i fel fil och befinner sig på kollisionskurs gent emot de svaga och utsatta människor de är kallade att undsätta och skydda. Den buffelaktiga respektlösheten för mänskliga rättigheter och folks goda omdöme kommer med all säkerhet att uppmärksammas – inte minst i den internationella pressen – i den fortsättning som följer i fallet Margareta Nystrand.

har hamnat i fel fil

Utvecklingen i fallet Margareta Nystrand från Malmö såg ut att bli den vanliga vid s k barnomhändertagande. Allt gick på rutin. Förundersökningar, expertutlåtande från sociala myndigheter och psykiatriker, rättegång och dom. Den mest kompromitterade parten frändöms vårdnaden — i det här fallet modern — det återstod bara att verkställa domen och hämta barnet.

Då avvek Margareta Nystrand med sitt barn. Detta är heller inget ovanligt i sådana här sammanhang och man räknade kallt med att polisen efter ett "par nerslag" skulle gripa brottslingarna och återställa lag och ordning.

Två års polisjakt

Men Margareta var som uppslukad av jorden. Slagen och förnedrad hade hon rest sig och fattat ett beslut att aldrig någonsin låta någon ta Christina ifrån henne. Hellre fly vart som helst. Och genom en kedja av kristna vänner som uppfattat Margaretas desperata situation ändrades förloppet totalt i fallet Margareta Nystrand. Myndigheterna står idag handfallna inför denna barmhärtighetsdemonstration mitt i vardagen där hundratals kristna ställer upp för att skydda Margareta och hennes barn.

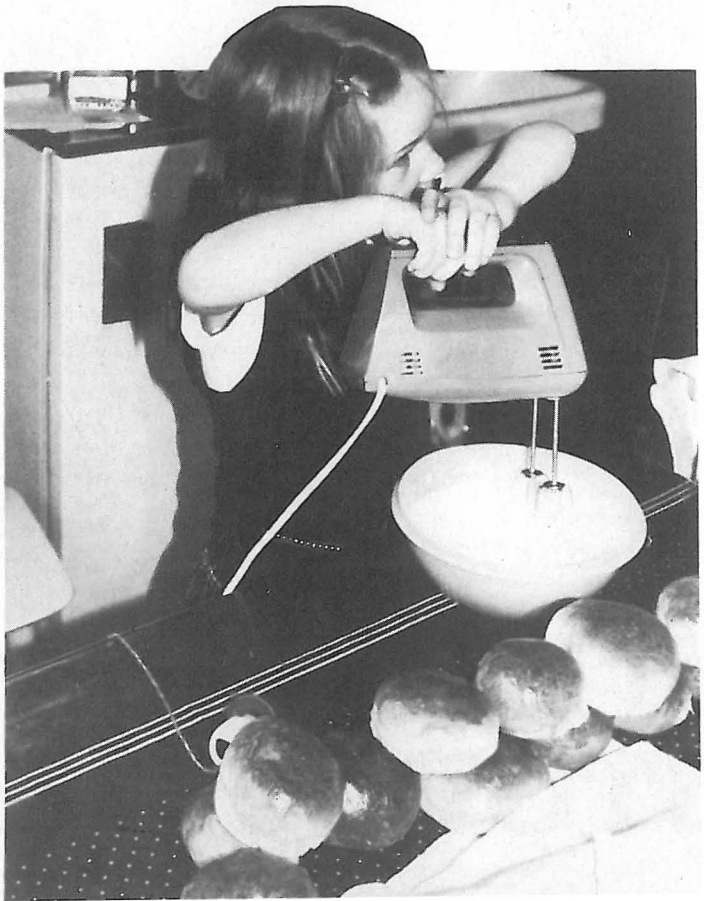
Idag är Margareta 39 år. Hennes beslut att i första hand lyssna på sin egen inneboende modersinstinkt har resulterat i tre års polisjakt som stundtals tagit sig rent primitiva former. Tre år av nattliga bilfärder och ständiga uppbrott.

Kramas och busar

Midnattsropet träffar dem en dag i februari för några timmars samtal i en vintrig idyll långt, lång bort från sniffande polisbilar.

Christina, snart fem, och huvudpersonen i detta drama, känner omedelbart igen oss och vill genast kramas och busa. Hon är en pigg och frisk unge som klarat situationen förvånansvärt bra.

Vi visas in i en förstuga där det doftar av sommarens örter som hänger på tork. Margareta berättar om julen de firat på landet. På något vis verkar det som om tiden stått stilla. Men dramatiken är inte långt borta. Nya och skrämmande fakta kommer i dagen. Fakta som Margareta hela tiden burit på och som avslöjar den vittförgrenade härva som döljer sig bakom detta alltmer förbryllande rättsfall.

Margareta har levt ett hektiskt nöjes- och uteliv i nära kontakt med societeten i Malmö. Hon uppträder som en världsdam och berättar med yviga gester.

— De här tre åren har förändrat mig fullständigt säger hon. Jag växte upp på landet i ett fosterhem med stränga uppfostringsmetoder, men med utan direkt värme eller gemenskap. Jag fick mitt första barn när jag var 14 år och tvingades gifta mig. Jag förstod inte mycket av det som hände och kanske minst av allt förstod jag att ta hand om ett barn — jag var ju själv ett barn. Det var den oskrivna morallagen i byn som dikterade villkoren, menar Margareta. Detta barn togs snart om hand, och placerades ut, av myndigheterna och så har det fortsatt utan att jag egentligen förstått att reagera.

Grundtrygg

— Men med Christina är det annorlunda. Henne har jag fött i mogen ålder.

— Nu vet jag att min framtid är utstakad, säger hon. — Jag vill vara med och hjälpa människor som hamnat i

forts. sid. 25

Siri och Claes Mård är ett ungt par som nyligen åkte till Dominikanska Republiken för att delta i missionsarbetet som maranataförsamlingen driver där.

I brevrapporter från Santo Domingo, har vi fått veta att Claes, som är en duktig pianotekniker, redan fått arbete.

Han lyckades snabbt få tag i en bil, vilket länge varit ett skriande behov i gruppen. En granne i området där de bor är också pianotekniker. Då denna har planer på att flytta till New York, vill han gärna att Claes tar hand om hans kunder.

Tillsammans med evangelisten Marcos, åkte Clas hem till en pianolärarinna för att stämma hennes piano. Och medan Claes stämde pianot, fick Marcos tillfälle att läsa bibeln med henne och undervisa i grundläggande frälsningssanningar.

Siri blev genast populär bland barnen. Den lilla spanska hon läst, använder hon fiffigt, och gör sig snabbt förstådd, samtidigt som hon hela tiden utvidgar ordförrådet. Så de önskemål och föresatser de unga missionspionjärerna uttalade i en intervju för radio Maranata ett par dagar innan de åkte, upplever de redan förverkligas. Vi låter MR:s läsare ta del av intervjun. Arne Imsen ställde frågorna.

Vad gör en svensk ung man, pianostämmare och tekniker i Dominikanska Republiken?

— Nog har jag jobb i Sverige så att det räcker och blir över, och visst finns det bruk för pianotekniker också i Dominikanska Republiken, men det är väl egentligen inte därför jag ska dit.

Trivs du inte i Sverige?

— Det finns inte någon riktig frihet i Sverige. Men jag åker ju inte till Dominikanska Republiken för att få större frihet, utan för att komma ut med budskapet vi har.

Tror du evangelium kan råda på de förfärliga missförhållanden som finns där? Parasiter, diaréer och olika sjukdomar som kommer av vatten och födoämnen där.

— Sådant får man räkna med när man kommer dit. Men evangelium erbjuder människorna något som är förmer än allt annat än en människa kan erbjudas här i tiden.

När kom du själv underfund om det?

— För fyra eller fem år sedan.

Sedan blev du döpt i vatten och helig ande och har vandrat på trons väg. Nu har ni kommit fram till beslutet att åka till Dominikanska Republiken. Hur känns det inför resan?

— Visst ängslar man sig litet, det är ganska naturligt. Vi åker ju långt bort.

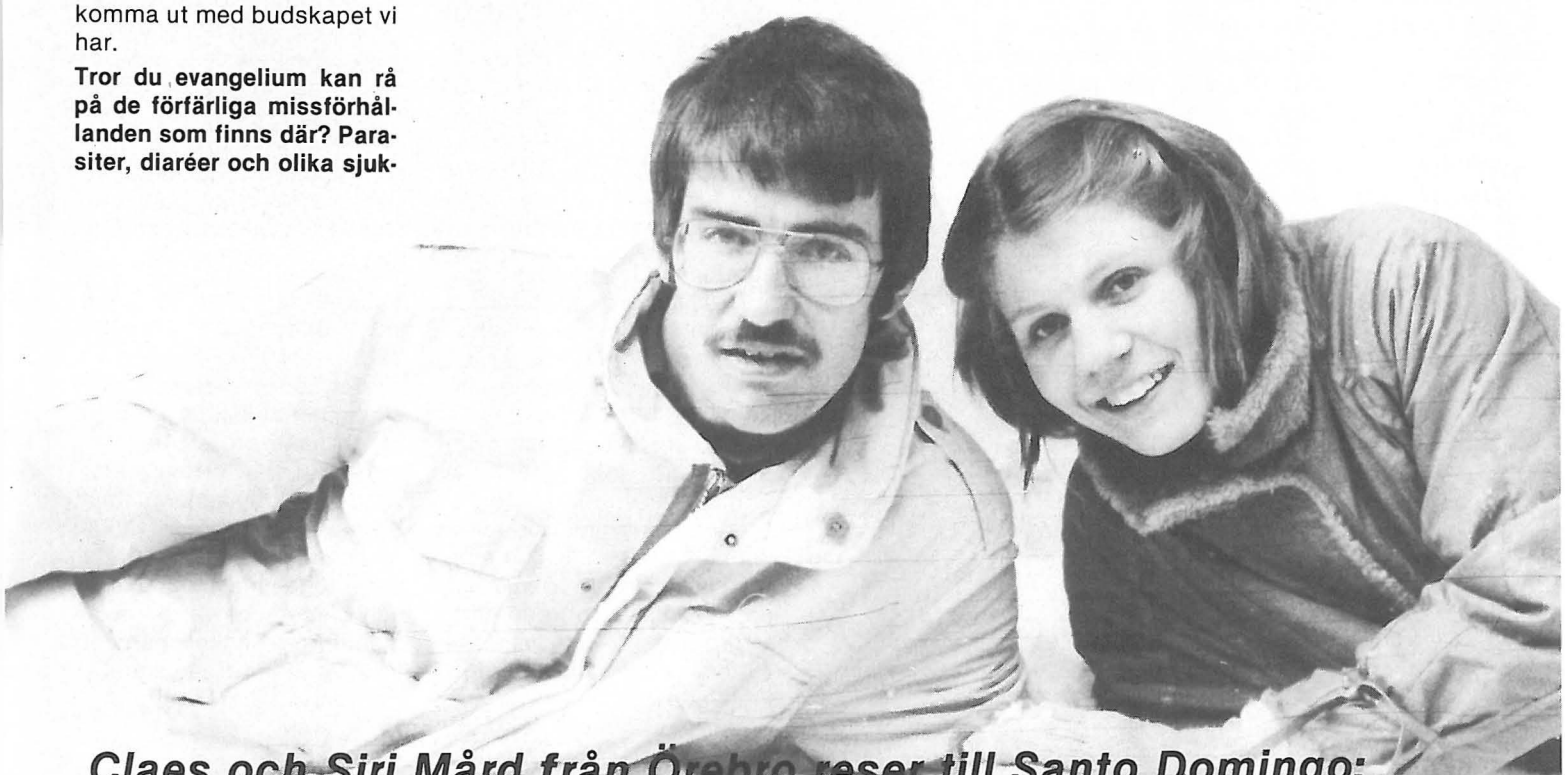
Vad önskar du mest när du kommer dit?

— Att jag hade en traktor och en bondgård så att jag kan odla mat åt folket därnere. I vår evangeliska uppgift ingår att producera matvaror, förutom att ha undervisning och arbetsgemenskap.

Siri, hur ser du på uppgifterna, och vad förväntar du dig?

— Jag hoppas få förmedla kunskap till de många människorna som är okunniga om det mesta. Antagligen kommer jag att ha min uppgift hos barnen. Lära dem läsa och skriva, så att de kan börja läsa i bibeln. Många vuxna, medelålders människor har aldrig fått möjligheten lära sig läsa. Då får vi komma med kunskap.

Är ni inte rädda för klimatet, folket, språket och allt annat nytt och oprövat; så att

Claes och Siri Mård från Örebro reser till Santo Domingo:

— OM VI INTE ÅKER M
VI NÅGOT STORT I LIV

ni känner er oroliga inför framtiden?

— Klart att man känner sig orolig, det är ju mänskligt. Det finns mycket att oroa sig för. Men vi har upplevt att nu är tiden mogen att bryta upp och göra något nytt. Vi började fastna för mycket i det vi höll på med. Vi vill evangelisera, för vi kommer ju inte undan missionsbefallningen. Vi måste bevisa i handling att budskapet vi tror på rår på de svårigheter vi anar framtiden för med sig. Vi har lagt oss i Guds hand, och då vet vi att Gud tar hand om oss.

Du har varit där och sett förhållandena på nära håll. Du vet hur fattigdomen präglar dessa människors vardag. Det finns obeskrivlig nöd i alla åldersskikt; framför allt i fattigkvarteren. Nu ska du flytta rakt in i ett sådant arbetarkvarter där 100-tals barn får tillbringa största delen av sin tillvaro på gatan; utan möjligheter till skolgång eller något annat konstruktivt. Är du mentalt och andligt förberedd för denna konfrontation, och har du möjlighet ta itu med problemen och hjälpa till?

— Vi har fattat beslutet att vila i Guds hand, och tror bestämt att Gud tar hand om oss. Sedan tonåren har jag brottats med frågan om personlig kallelse och viljan att förverkliga Jesu missionsbefallning. Nu upplever jag tiden vara mogen att åka iväg. Jag är väldigt tacksam över att vi får göra det nu. Skulle vi inte åka, känner jag det som om jag skulle missa något stort i livet. Jag förväntar mig att förverkliga ett gudomligt uppdrag jag fått och burit med mig ifrån födseln.

Det är stora ord, och en utmaning för oss att be till Gud för dessa ungdomar när de drar iväg, och för andra som kommer att följa deras exempel. Det är självklart att missionsarbetet kräver att vi tar del i ansvar när det gäller offer. Hur tror du, Claes, det finns möjlighet att klara av den ekonomiska sidan?

— Jag hade kontakt med en pianostämmare när jag var där nere sist ...

För att kunna förverkliga missionsmotivet är du alltså redo till vilket praktiskt arbete som helst; inom lantbruket, som pianostämmare och om det öppnar sig andra möjligheter? Du är inte rädd att det blir ekonomiska problem?

— Nej, vi åker ju dit för att arbete. Det är inte semester vi ska på.

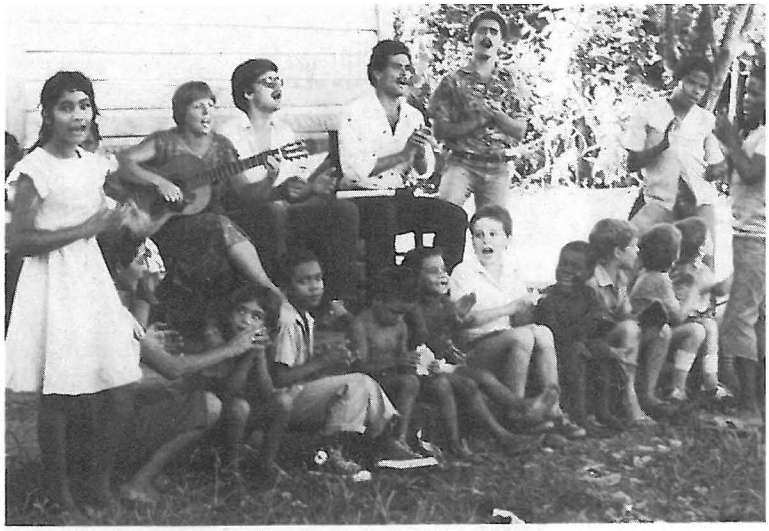
Vad säger du, Siri? Hur tror du det blir med hushållskassan?

— Ja, det kan nog hända att den blir skral många gånger, men jag tror i alla fall att Gud tar hand om oss dag för dag. Det står i bibeln: Jag ska inte lämna er faderlösa. Och det ordet tror jag håller också i Santo Domingo. Och jag har erfarenhet av hur Gud många gånger hjälpt oss. Vi har inga statliga garantier eller annan trygghet att räkna med, än att Gud leder oss och församlingen bär och stöder oss på missionsfältet. Det handlar ju inte om materiell vinning, utan att vinna människor för Gud.

Så lät det från det inspirerade, unga paret inför resan till missionsfältet. Vi bär dem i förbön och offer, och väntar ivrigt på rapporter från deras arbete där!

KOM IHÅG MISSIONEN
Pg 44 10 05-6
Maranataförsamlingen

Familjen Emanuelsson i Dominikanska Republiken.

Ett och ett halvt år i Santo Domingo

Liw och Matz Emanuelsson har tillsammans med sina fyra pojkar Patrik, 11 år, Magnus, 9 år, Tobias, 6 år och Lucas, 4 år, varit i Dominikanska Republiken under ett och ett halvt år. Strax före julen 1984 kom de tillbaka till Sverige; glada, inspirerade och proppfulla med rapporter från den händelserika tiden där.

De har hunnit vara med om start och utveckling av maranataförsamlingens skolarbete där. Genom skolbarnen har de fått kontakt med många av de fattigaste hemmen i området där de bodde. Liw, som har undersköterskeutbildning och god praktik från svensk sjukvård, följde ofta barnmorskan Ulla Näsholm på hembesök i fattigkvarteren. Det gällde ofta att undersöka och ge råd till gravida kvinnor. Det var även fråga om att tvätta sår, lägga bandage och tillhandahålla vitaminer och avmaskningsmedel. Framför allt betydde besöken mycket som uppmuntran för fattiga, förnedrade och vanmäktiga människor, som känner sig värdelösa. När ett par vita kvinnor från ett välfärdsland frivilligt, och utan att fråga efter ersättning, kommer på besök till de fattigaste hemmen med fridshälsning från Jesus Kristus och råd och hjälp när det gäller deras välbefinnande — ja, då börjar också de fattigaste tro att Gud verkligen älskar dem. Detta är evangelium!

Pojkarna Emanuelsson har suttit och pluggat tillsammans med de dominikanska skolbaranen. Varje morgon har man sjungit, läst bibeln och bett till Gud tillsammans. Varje rast har man lekt tillsammans. Inte underligt att lille Lukas ofta frågar mamma när de ska åka hem till Santo Domingo igen!

Matz, som i storfamiljen utanför Malmö fick lära sig att baka och sköta ett bageri, fick använda sina färdigheter och även lära ut dem till dominikanska ungdomar som arbetade tillsammans med honom i bageriet som "Comunidad Maranata" hyrde i området där de bodde.

Det var naturligtvis inget lätt beslut att våga åka iväg till ett så annorlunda och avlägset land med fyra små barn. Men Liw och Matz upplevde det som ett tvingande måste. Både som medborgare i ett land så fyllt av välstånd som Sverige; att betala av på en skuld, rent socialt. Och, som Liw uttryckte det:

— Den undervisning vi har fått i församlingen förpliktigar oss att förmedla vidare detta frigörande budskap till människor som är bundna i så många religiösa och hedniska ok.

Det märks på hela familjen Emanuelsson att tiden i Dominikanska Republiken satt djupa spår. Både människosyn och gudsbild har fått mera nyans, känsla och praktiska uttrycksmedel. Det resultat som kommer av en beprövad tro!

HERDAR OCH FÅR

Bilden av människan som ett får i en hjord; eller ett förlorat, hjälplöst vilseirrande får som kommit bort från herden och hjorden är flitigt använd som tacksam illustration. Människan har utpräglad flockmentalitet. Mitt under sina naiva ansträngningar att i klädsel och åthävor hitta personlig, originell stil, är hon hjärtknipande beroende av omgivningens accepterande. Och utan en god herdes omvårdnad blir fåren exploaterade, förvirrade; fördärvade och förskingrade.

Fåren behöver goda betesmarker för att fungera: att bli fruktsamma och föröka sig. Och de hjälplösa fåren saknar förmåga att själva hitta goda betesmarker. De kan inte försvara sig mot dem som vill utnyttja dem.

Fåren utvecklar gärna med tiden ganska egensinniga egenskaper. I Jesaja 53 talar profeten om att "vi gingo alla vilse såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen väg".

Oskuldsfulla

Lammet står alltid som bild på det oskuldsfulla och oförstörda. Herden bär lammen i sin famn. Lammen har inte utvecklat olater. De är medvetna om sin hjälplöshet, och ligger tacksamt i herdens famn, utan behov att visa sig på styva linan och demonstrera egen styrka. De förtröstar på Herden. Guds egen son beskrivs som offerlammet som gav sitt liv till världens försoning. Guds Lamm som borttager världens synd.

Offerlammets blod

Eftersom fåren är så dyrt köpta med offerlammets blod, så har herdarna stort ansvar för hjorden. I hela bibeln skildras gång på gång olika situationer där herdarna måste stå till svars för sitt sätt att ta hand om hjorden: *"Ve över de herdar som fördärva och förskingra fåren i min hjord! säger Herren. Därför säger Herren, Israels Gud, så om de herdar som föra mitt folk i bet: Det är I, som haven förskingrat mina får och drivit bort dem och underlåtit att söka deras bästa. Men se, nu skall jag hemsöka eder för edert onda väsendes skull, säger Herren. Och jag skall själv församla kvarlevan av mina får ur alla de länder, till vilka jag har drivit dem bort, och skall föra dem tillbaka till deras betesmarker, och de skola bliva fruktsamma och föröka sig. Och jag skall låta herdar uppstå åt dem, vilka skola föra dem i bet; och de skola icke mer behöva frukta eller förskräckas och skola icke mer drabbas av hemsökelse, säger Herren."* (Jer. 23:1-4)

Och ytterligare: *"Och Herrens ord kom till mig; han sade: Du människobarn, profetera mot Israels herdar, profetera och säg till dem, till herdarna: Så säger Herren, Herren: Ve eder, I Israels herdar, som haven sörjt allenast för eder själva! Var det då icke för hjorden, som herdarna borde sörja? I stället åten I upp det feta, med ullen klädden I eder, det gödda slaktaden I; men om hjorden vårdaden I eder icke. De svaga stärkten I icke, det sargade förbunden I icke, det fördrivna förden I icke tillbaka, det förlorade uppsökten I icke, utan med förtryck och hårdhet foren I fram mot dem.*

Förskingrade får

Så blevo de förskingrade, därför att de icke hade någon herde, de blevo till mat åt alla markens djur, ja, de blevo förskingrade. Mina får gå nu vilse på alla berg och alla höga kullar; över hela jorden äro mina får förskingrade, utan att någon frågar efter dem eller uppsöker dem.

Hören därför Herrens ord, I herdar: Så sant jag lever, säger Herren, Herren, sannerligen, eftersom mina får hava lämnats till rov, ja eftersom mina får hava blivit till mat åt alla markens djur, då de nu icke have någon herde, och eftersom mina herdar icke fråga efter mina får, ja, eftersom herdarna sörja för sig själva och icke sörja för mina får, därför, I herdar: Hören Herrens ord:

Så säger Herren, Herren: Se, jag skall komma över herdarna och utkräva mina får ur deras hand och göra slut på deras herdetjänst; och herdarna skola då icke mer kunna sörja för sig själva, ty jag skall rädda mina får ur deras gap, så att de icke bliva till mat åt dem.

Ty så säger Herren, Herren: Se, jag skall själv taga mig an mina får och leta dem tillsammans. Likasom en herde letar tillsammans sin hjord, när hans får äro förströdda omkring honom, så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken. Och jag skall föra dem ut ifrån folken och församla dem ur länderna och skall låta dem komma till sitt eget land och föra dem i bet på Israels berg, vid bäckarna och var man eljest kan bo i landet. På goda betesplatser skall jag föra dem i bet, på Israels höga berg skola de få sina betesmarker; där skola de lägra sig på goda betesmarker, och fett bete skola de hava på Israels berg. Jag skall själv föra mina får i bet och själv utse lä-

Text:
STINA FRIDOLFSSON

gerplatser åt dem, säger Herren, Herren. De förlorade skall jag uppsöka, det fördrivna skall jag föra tillbaka, det sargade skall jag förbinda, och det svaga skall jag stärka. Men det feta och det starka skall jag förgöra; ja, jag skall sköta det, såsom rätt är." (Hes. 34:1-16)

Profeten fortsätter sedan och talar om hur Herren ska döma mellan fåren. Mellan de svaga och starka. De som med sina horn stångat de svaga, och med sina fötter trampat ner betet och grumlat vattnet för sina medbröder får sin dom.

Slaktfåren

I Sakarja 11 manas profeten att bli en herde för slaktfåren som fallit offer för exploatörer som köper och säljer dem utan all försyn: *"Så sade Herren, min Gud: Bliv en herde för slaktfåren, ty deras köpare slakta dem utan all försyn, och deras säljare säga: Lovad vare Herren, att jag bliver allt rikare. Ej heller skonas de av sina egna herdar."* (Sak. 11:4)

Jesus blev av Johannes Döparen utpekad som Guds Lamm som borttager världens synd. Men han talar om sig själv som den gode herden. En god herdes egenskaper sammanfattade han så här: *"En god herde giver sitt liv för fåren".*

Jesus beskriver vidare hur fåren känner herdens röst, och därför följer honom. Fåren lyssnar till herden, för han kallar dem vid namn, och för dem ut. Herden går framför fåren, och de följer tillitsfullt sin herde, som själv möter farorna och skyddar fåren med sin käpp och stav. Men den som är lejd frågar inte efter fåren. Han överger fåren när han ser ulven komma.

Mitt ibland ulvar

Så har vi det förunderligt paradoxala, som alltid möter oss i Ordet. Liksom Herden, vars uppgift är att ömt vårda hjorden kunde träda in och själv bli offerlamm, ser vi hur Jesu lärjungar sänds som får mitt ibland ulvar.

Det ofattbara under som sker när en människa blivit född på nytt: att hon alltmer likbildas med och inkarnerar sin frälsare och Herre, leder henne allt mer in i det ställföreträdande lidande som överherden för fåren genomgick. Petrus fick i avskedets stund från den uppståndne frälsaren motta kallelsen och utrustningen till att bli en herde för fåren, och föda lamm och får i hjorden. Och kallelsen innebar också ett martyrium. Petrus sändes som ett får mitt ibland ulvar. Herrens tjänare måste räkna med att föras dit han icke vill — allt till Guds förhärligande.

Men *"frukta icke du lilla hjord — ty det har behagat eder fader att giva eder riket".*

ARNE IMSEN orienterar och appellerar...

forts. fr. sid. 4

vändigt för varje församling som vill inkarnera Nya Testamentets övernaturliga troslära att stå utanför alla religiösa och politiska maktkonstellationer i tiden och vara helt oberoende av och avvisande till alla typer av samhälleliga stödformer för liv och verksamhet. Församlingen är utmovärldslig till sitt ursprung och därför med naturlags nödvändighet världsfrånvänd till sin karaktär och kan aldrig utan förlust av sin egen identitet engagera sig i tidens mellanfolkliga konflikter.

DENNA REALISM SKAPAR konsekvens i liv och lära och befriar från alla romantiska och verklighetsfrämmande attityder i det heliga krig, vars primära mål är individens frälsning ur en världsordning som med hast går mot sin upplösning. Genom hela Nya Testamentet tonar maranataropet som väckelsens och tröstens budskap till trons folk, samtidens heliga martyrer i ett vilddjurslikt världsvälde.

Det handlar förvisso inte om framsteg och reformer, utan om fortgående degenerering av en gudsfientlig mänsklighet fram till den tidpunkt då församlingen i hast evakueras ur tiden och en värld störtar samman i ett totalt kaos. Det är detta eskatologiska perspektiv tidningen Midnattsropet vill teckna med apokalyptikens egna bilder.

Budskapet tvingar oss till återhållsamhet i alla stycken i fråga om finansiering av tidningsutgivningen. Denna programförklaring måste väl om den skall realiseras innebära en framtida likvidation av hela tidningsprojektet. Men ännu är tidningsutgivning möjlig i detta land; utan statsingripanden av det ena eller det andra slaget med stödjande eller kontrollerande effekter. Det bör vara angeläget för allt radikalt väckelsefolk att tillsammans hålla denna sentida trons härold levande under den tid som ännu står oss till buds.

FÖR OSS är varje led i tidningsutgivningen förenat med personliga offer. Skrivande, redigerande, distribuerande och finansierande medarbetare utför sitt krävande arbete utan tanke på arvoden eller personlig vinst. Varje tidn ing når egentligen sin läsare som en mycket personlig frids- och maranatahälsning från ett team medarbetare, vars utsäde är framburet till priset av deras eget borgerliga liv.

Prenumerations- och lösnummerpriser kan inte finansiera tryck- och portokostnaderna för Midnattsropet. Den kostnadsspiral vi under de två sista åren tvingats in i, är mer än bekymmersamt, men vår erfarenhet säger oss att tidningens läsekrets älskar Midnattsropet och vill så långt det yppar sig den minsta möjlighet svara för dess fortsatta existens.

"Den moderna maktbestämda staten vill själv vara gudomen, som dirigerar både fruktan och hänförelsen, så att de fundamentala makterna aldrig kan resa sig mot staten själv. Även den demokratiska staten ser med ovilja och avund på en andlig makt, som kan bli en konkurrent till dess suveränitet. Ingen skall kunna hämma statens tendenser, icke ens när de blir demoniska."

Ur STATEN OCH MÄNNISKAN
av Eivind Berggrav

Gamla Bro vann hyrestvisten

Chockhöjningen blir inte av

□Det blir ingen vräkning av Maranata. Maranata-församlingen i Stockholm vann hyrestvisten igen med Stockholms kommun om hyran på Gamla Bro. Den planerade chockhöjningen på 160.000 kronor blev därför inte av. I stället fryses hyran på nuvarande nivå fram till den avflyttning som måste ske om två år då kvarteret skall saneras.

Det var med hänsyn till de provisoriska lokalerna och ett gammalt politiskt beslut att ideella föreningar skall bemötas med särskild förståelse som till sist fick kommunens tjänstemän att backa.

Det satt dock långt inne att få hyresvärden, Stockholms kommun, att ta hänsyn till församlingens argumentation. I det längsta försökte fastighetskontoret förbigå det förhållande att det faktiskt handlade om en ideell rörelse man hyrde ut lokaler åt. Enligt principbeslutet skulle församlingen inte behöva betala samma hyra som de kommersiella affärsföretagen vid gatan.

Turerna har varit ovanligt tuffa i den märkliga tvisten. Det ger också en antydan om att striden inte bara gällt hyresnivån. En av politikerna i fastighetsnämnden uttryckte saken klarast då han privat förklarde sig.

— Om inte Maranata bedrivit en så hård kampanj mot samhället skulle det gått lättare att komma överens.

Det gick så långt att hyresvärden satte in en kungörelse i Post- och Inrikes Tidningar, där Arne Imsen som församlingens föreståndare delgavs beslut om omedelbar vräkning. Det var en så ovanlig åtgärd att till och med garvade politiker började dra öronen åt sig och tala om medveten skandalisering.

Ett mycket besvärande faktum för hyresvärden var också att man i liknande fall, då andra ideella föreningar klagat på hyran, visat oförklarlig generositet och till och med inte ens brytt sig om att kräva in några pengar alls. Det har gällt så stora belopp som flera hundra tusen kronor sedan lång tid tillbaka.

— Det är en direkt diskriminering, förklarade Arne Imsen och hotade dra saken inför hyresnämnden.

Nu behövde det aldrig gå så långt utan kommunen backade i tid. Maranata blir alltså kvar på Gamla Bro i åtminstone två år till.

Frikännande dom mot maranata-pastorn

□Det blev alltså som väntat en frikännande dom för Gunno Andersson, maranatapastorn, som tidningarna valt att kalla honom, i en uppmärksammad rättegång då han stod åtalad för bedrägeri.

Det var ett märkligt åtal, för saken gällde en affärstransaktion som ingen av de inblandade parterna var missnöjda med.

— Jag uppfattar åtalet och den åtföljande personundersökningen som en trakassering, förklarade Gunno Andersson före rättegången. Åklagaren hade valt en medvetet grov brottsrubricering bara för att få uppnå det syftet.

Stig Ekström kämpar vidare för sin rätt

Psykologen vädjar om mörkläggning

□Skall verkligen föräldrar som misstänks för barnmisshandel tillåtas ge offentlighet åt sin sak, undrar psykolog Solveig Lidfelt trotsigt i Psykolog-Tidningen apropå den väldiga massmedia-uppmärksamhet fallet med Stig Ekström från Sandviken rönt.

Stig Ekström var den pappa vars treårige son tvångsomhändertogs på grund av att socialmyndigheterna felaktigt fick för sig att han bränt sin son med cigaretter. En avgörande sak var också ett flummigt psykologutlåtande som senare totalt underkändes av en av Sveriges främsta barnpsykologer, Lars Billing. Psykologen som fällde Stig Ekström var Solveig Lidfelt...

— Det gagnar aldrig något bra syfte alls, kontrar Solveig Lidfelt i Psykolog-Tidningen apropå pressens skriverier och fortsätter.

—Det handlar om redan sargade, utslagna människor, samhällets olycksbarn som ibland inte förstår att skydda sig själva...

Solveig Lidfelt går också till myndigt frontalangrepp mot de journalister som låtit publicera fakta som inte de socialmyndigheterna godkänt. Solveig Lidfelt gör det till en barnens rättssak.

— Vem ansvarar för barnens rättsskydd gentemot pressen? frågar hon och menar att föräldrarna gör barnen oreparerlig skada då man ger saken offentlighet.

Stig Ekström, som är kyrkvaktmästare, var en av de föräldrar som sökte sig till Maranata för att få hjälp mot samhället när samhället inte ville ge honom rätt.

Arne Imsen kommenterade Solveig Lidfelts artikel i Radio Maranata.

— Det finns ingen barnens rätt längre när barnen skilts ifrån sina föräldrar. Alla juridiska och formella rättigheter barnet har existerar bara tillsammans med föräldrarna. Staten kan aldrig bli vårdnadshavare, vilket gör att om barnen skils ifrån föräldrarna så förlorar de också alla rättigheter.

Med erfarenheter från Nazi-Tyskland skrev biskop Otto Dibelius i boken *Statens räckvidd* följande: "Bibeln känner inte till någon statens rätt till barnen. Den känner bara till att far och mor har att sörja för barnen. Familjen har fått sin uppfostran anförtrodd av Gud, inte staten.

□Nu kommer kraven på förbud och kontroll i kampen mot den fruktade sjukdomen AIDS. Från allt fler håll inom samhället hörs skärrade röster.

— AIDS måste klassas som vår tids mest fruktade infektionssjukdom, säger Barbro Westerholm, chef för socialstyrelsen.

— Smittospridningen är oerhört farlig, säger Gunnel Biberfeld på Statens bakteriologiska laboratorium.

AIDS är den nya och helt okända sjukdom som framför allt drabbar homosexuella män. Den orsakas av ett virus som bryter ner kroppens immunförsvar, vilket efter några år nästan ofelbart leder till döden.

I Sverige har 18 fall konstaterats, av vilka 9 avlidit. För kort tid sedan konstaterades sjukdomen också hos en 9-årig blödarsjuk pojke, som fått smittat blodpreparat. I Europa har 762 konsta-

Lagen mot aga fick avsedd effekt

□ Lagen mot aga har fått avsedd effekt, utropar professor Åke Edfelt vid Pedagogiska institutionen vid Stockholms universitet efter att ha kartlagt svenskarnas attityder till nya agalagen.

Det är 1.200 svenska familjer som deltagit i undersökningen under ett antal år, och vad man frågat efter är hur ofta man brukat aga sina barn.

— Lagen mot aga fungerar, säger Åke Edfelt till DN. Tendensen är klar, barn får färre lättare slag av sina föräldrar idag än när lagen infördes 1979. Det sociala trycket har vänt. Tidigare var den som agade sina barn en hyvens människa.

Men Åke Edfelt konstaterar också en annan sak och det är att antalet barn som misshandlas dock inte har minskat. Vad som hänt är att man slutat ge sina barn en dask i stjärten, men misshandeln fortsätter.

Resultatet var alltså vad man kunnat vänta. Avsikten med lagen var inte att stävja misshandeln. Avsikten var alltså att manipulera fram ett nytt socialt mönster som inte kan härledas till bibeln.

Det var just lagens religiösa underton som väckte protesterna mot lagen då den 1979 lades fram för riksdagen. Riksdagsmannen Tore Nilsson sade i en motion följande: "Allvarligast är att regeringen trampar på den kristna läran om föräldraansvar och åsidosätter kyrkans fundament. Den Heliga skrift talar tydligt om agan som moment i fostran och samhällsvård."

Arne Imsen konstaterar inkonsekvensen i de nya attityderna och säger:

— Det skrämmande är att samtidigt som man avrustar föräldrarna möjligheten till korrigering, upprustar man Överheten med alltmer långtgående tvångsmedel.

Nu kommer kraven på förbud mot AIDS

terade fall rapporterats till WHO, Världshälsoorganisationen. Hälften har avlidit. Man befarar nu en formlig epidemi med tiotusentals fall inom några år.

Hos RFSL ser man med tillfredsställelse på att man nu börjar få gehör hos sina homosexuella medlemmar för att de måste ändra sitt promiskuösa liv. Det är fruktan för sjukdomen som haft verkan.

Här finns skäl att erinra om vad som står i David Wilkersons bok *Synen* beträffande attityderna till homosexualitet. Wilkerson skriver: "Det finns bara två krafter som hindrar de homosexuella att helt ge sig hän åt sin synd och den ena är samhällets förkastelse, den andra kyrkans undervisning."

Boken *Synen* har i Norge anmälts av de homosexuella för brott mot antidiskrimineringslagen just för dessa raders skull. Förlaget har därför i senare upplagor reviderat texten och tagit bort de anstötliga delarna.

Det är således märkligt det som nu sker. Fördömandet av homosexualiteten, vilket samhällets lagstiftning och kyrkans undervisning tidigare åstadkom, verkar nu tydligen sjukdomen AIDS i stället fram.

MYNDIGHETERNA...

forts fr sid 19

samma situation som jag. Jag tror tyvärr inte att vårt samhälle kommer att förändras när det gäller dessa tvångsomhändertaganden av barn. Därför behövs det mycket upplysning och information.

— Så har jag upptäckt något nytt i tillvaron — kärleken till nästan. Jag har ingen kontakt med tidigare vänner eller släktingar, men överallt under min flykt har jag mött dessa obekanta människor som praktiserat det Jesus talar om att älska sin nästa. — Så vill jag också kämpa.

— Vad svarar du alla som undrar hur ett barn klarar en sån här situation?

Självklart är det inte bra med allt detta flackande. Men jag vet att Christina är trygg. Grundtrygg, som det heter. Det blir ett barn som får leva nära sin mamma.

— Och Christina är en klok flicka. Hon skall gå i skola, utbilda sig, utvecklas.

Skräck för polisbilar

— Vem är det då som jagar er?

— Polisen... Det är fruktansvärt att ett litet barn skall växa upp i en ständig skräck för polisbilar. Och de myndigheter som har till uppgift att träda in i krissituationer är själva med i jakten. Det är absurt!

Det är et otäkt händelseförlopp menar Margareta. Man utmålas i press och massmedia. Negativt. Detta påverkar de sociala myndigheterna som i sin tur hetsar polisen.

Så är kopplet igång. I en fullkomligt hejdlös människojakt. Och det finns ingenting som kan stoppa det, menar Margareta. Det hon säger kan tyckas hämtat från någon avlägsen diktaturstat men det finns hundratals människor som kan vittna om att detta sker i Sverige just nu.

Om du fick chansen att lägga fram din sak som du gjort här, skulle myndigheterna lyssna tror du?

— Hittills har jag inte fått den chansen. Och jag tror inte myndigheterna går att påverka. — Du förstår, de har redan bestämt min framtid och vilken hjälp jag behöver. Jag skall rehabiliteras på samhällets institutioner...

Anser du att du fick skälig rättshjälp när ditt och Christinas öde s a s avgjordes?

— Jag kämpade ensam i rätten. Ensam. Motparten, fadern, kom genom sina kontakter med de sociala myndigheterna i ryggen. Plus en rad dyrbara jurister. Utgången kunde bara bli denna att jag var olämplig som vårdnadshavare.

På vilka grunder?

— Jag *har* kanske varit olämplig genom att vistas i olämpliga miljöer. Men så levde vi som familj alltså.

Men Margareta anser att hennes egen utveckling och närmare tre års oavbruten kamp för sitt barn bevisar att hon även är "lämplig" att fortsätta vårdnaden under ett normalt liv. Hon visar ett alldeles färskt utlåtande från en professor i barnpsykiatri att Christina är ett normalt och harmoniskt barn. Och att relationen mor/dotter är tillfredsställande.

Bevisföring

Och det är just den här bevisföringen som är så viktig i en vårdnadstvist. Får man s a s "fel" psykiatriker som man inte kan kommunicera med eller någon som har förutfattade meningar om fallet — genom t ex via pressens bearbetning — kan man förlora målet — och sitt barn på ett ögonblick. Så får det inte gå till.

Under vår hektiska dag tillsammans visar Christina inga tecken på att något skulle vara i olag. Hon tycker förstås att vi pratar alldelse för lite med henne och vill helst rita roliga gubbar i våra stora blanka block. Hon reagerar heller inte när folk kommer och går i angränsande rum eller när någon höjer rösten utan uppträder hemvant och tryggt. Purken blir hon bara när hon uppmanas att stänga av Emil i Lönneberga som hojtar från en bandspelare. Han stör en inspelning till närradion. Lösningen blir att

forts. sid. 39

40 TESER OM KYRKAN & STATEN

Vi skall avkläda den falska kyrkan all hennes härlighet, och framställa henne som den andliga sköka hon verkligen är, och i stället låta den levande kristna församlingen framstå som Kristi sanna brud, samtidigt som vi också skall söka avkläda staten alla dess anspråk på att vara folkets verkliga tjänare.

Text: ARTHUR LINDFORS
Skellefteå

Många diskutioner i denna och andra frågor blir ofruktbara av det enkla skälet, att de olika parterna ej mena samma sak med samma ord. Detta må sedan bero på bristande förmåga eller bristande vilja, eller kanske allra vanligast, på en kombination av oförmåga och ovillighet att tänka i helt andra banor, än de invanda och "trygga" linjer, man tidigare har följt.

För det helt inomvärldsliga betraktelsesättet, dvs för det rent *materialistiska* synsättet, måste ju alla religiösa anspråk på ett radikalt ingripande, även i materiella sammanhang, te sig som främmande och livsfientliga. För en sådan inställning måste religionen te sig som "opium för folket" dvs för det *egna* materiella intresset. Detta gäller i precis lika hög grad högermän, som vill bevara vad de redan äger, och vänstermän, som vill få vad de icke äger. Förtryckarna och de förtryckta är båda lika ovilliga att låta Gud radikalt förändra deras situation i denna världen, till vad som skulle te sig som en försämring av deras maktposition. Men om religionen kan "tämjas", och göras till ett instrument för det egna intresset, så blir saken helt annorlunda.

Men för den vidare diskussionens klarhet, skall här göras ett försök att definiera de tvenne begreppen kyrka och stat, ty endast om den verkliga innebörden av dessa begrepp står helt klar, är en vidare diskussion möjlig. Som vi strax skall finna, är det på bägge håll en avgrundsdjup skillnad mellan den vanligen föregivna och den verkliga innebörden. Det är detta förhållande som utgör tragiken både för Kristi levande församling och för det av statsintresset behärskade folkets breda lager.

Bägge förtrampas och stå i fara att förvillas av skenkyrkan och skenstaten, som båda säger sig representera "Gud" respektive "folket".

Vår uppgift blir därför, att genom våra definitioner avkläda den falska kyrkan all hennes härlighet, och framställa henne som den andliga sköka hon verkligen är, och i stället låta den levande kristna församlingen framstå som Kristi sanna brud, samtidigt som vi också skall söka avkläda staten alla dess anspråk på att vara folkets verkliga tjänare.

Bägge dessa uppgifter är nödvändiga, men svåra och ömtåliga, både med hänsyn till dess komplicerade art, så väl som med hänsyn till den känsloladdning som är knuten till vad som allmänt förnimmes som omistliga värden, vare sig dessa är av andlig eller världslig art. Men sedan vår smärtsamma uppgift är genomförd hoppas vi kunna visa var det sanna församlingsintresset ligger likaväl som var det sanna folkintresset ligger, och på vad sätt, och i vad mån dessa kunna förenas till en sann folkkyrka, i folket och för folket och likväl icke av denna världen, trots att församlingen står mitt i världen och mitt i folket, själv lidande och föraktad men likväl tjänande alla såsom jordens salt, mitt i materialismens förruttnelse. På basis av följande teser hoppas jag att det för varje rättsinnig läsare skall bli möjligt att fatta ett meningsfullt ställningstagande i dessa livsavgörande frågor, eller, att åtminstone någorlunda få en saklig grund för eget vidare tankearbete.

Det är en oerhörd risk, att vårt släkte i huvudsak skulle kunna utplånas genom ett tredje världskrig, först med kemiska, biologiska och neucleara vapen. Hur fasansfull denna möjlighet än kan vara finns det måhända något som vore ännu värre: det att de få kvarvarande människorna icke hade lärt sig att på allvar tänka och handla i kärlekens och sanningens kategorier. Denna risk är släktets största fara, och den yttersta orsaken till alla andra olyckor.

Läsaren ombedes att icke låta någon av dessa teser gå sig förbi, såsom varande allt för självklar, enkel eller komplicerad. Det föreligger ett betydelsefullt inre sammanhang mellan de olika teserna.

OM "KYRKAN"

1. Människan är obotligt religiös till sin natur 1 Mos 1:27.

2. Människan bör uppfattas som en enhet bestående av kropp själ och ande. 1 Tess 5:23.

3. Varje förnekande eller bortförklaring av denna treenighet leder till en snedvriden och förkrympt personlighet. Rom 8:5-11.

4. Varje individ har ett totalt ansvar för sitt personliga öde, men också för den gemenskap i vilken hon befinner sig i — i vidaste mening en ödesgemenskap omfattande hela människosläktets nutid och framtid. Alla är i någon mån allt efter arten av sin utrustning, medansvariga för släktets totala öde. 1 Kor 15:21-22, 1 Kor 12:3-27.

5. Ansvarighet upphör icke genom att förnekas eller bortförklaras. 1 Mos 4:6-12.

6. Bristande ansvarstagande kan icke skiljas från skuld. 5 Mos 29:24-29.

7. Synd är det kristna uttrycket för bristande ansvar mot Gud, medmänniskan och sig själv. 1 Kor 8:12-13, Joh 16:8-11.

8. Synd kan icke utplånas annat än genom bättring och tro på evangelium, som är Kristus, kommen i köttet, död och uppståndelsen för vår rättfärdiggörelses skull. Luk 13:3-5, Luk 24:46-47, Rom 5:9, 1 Petr 1:3-5.

9. Frälsningen utplånar syndens skuld, men icke alla dess följder i tiden, 1 Krön 28:3, Rom 5:14.

10. Verklig frälsning är ett *gemenskapsförhållande* mellan Gud och människan, grundat på syndernas förlåtelse. 1 Joh 1:7, Apg 2:42-27.

11. Den verkliga församlingen eller "Kristi kropp", är den *fulla och hela gemenskapen mellan människor som verkligen har del i Kristi liv enligt* tes. 10. Denna gemenskap omfattar kropp, själ och ande. Dvs intet kroppsligt, själsligt eller andligt problem förblir likgiltigt för gemenskapen utan blir en del av dess totala problem. De som är inlämnade i denna gemenskap äger med andra ord *allt gemensamt* och är därmed en enda kropp, de heligas gemenskap, Kristi kropp, vars överhuvud är KRISTUS själv, närvarande i Anden, och genom sin Ande ledande alla i gemenskapen, så att ingen kallar något av vad han äger för sitt. 1 Kor 12:12-28, Apg 4:29-37, Apg 6:1-7.

12. Såsom allt fysiskt liv är en produkt av födelseakten, så är också denna församling, sådan den beskrives i tes 11, icke en produkt av mänsklig organisation, utanför den totala enheten och förpliktelsen till Kristus, *utan just en organisk födelseprodukt av denna gemenskap med Kristus.* Den är fullbordan av Kristi översteprästliga förbön för de sina. Den är Guds ECCLESIA. 1 Kor 4:15, 1 Joh 2:28-29, 1 Joh 3:4-11, 1 Jon

5:1-3, Joh 17:3-26.

13. Denna församling har icke någon annan auktoritet än Kristus allena, genom Anden närvarande i Ordet och i de Heligas gemenskap, sådan den uttrycker sig där alla lever i full öppenhet mot varandra, i obrottslig lojalitet mot Jesu Ande och varandra på varje livsområde. Här är det icke teorier utan verkligt andeliv som förenar. 1 Kor 12:4-13, Ef 4:1-6, Kol 1:18, Joh 14:10-21, Joh 17:20-26, Apg 4:29-37, Gal 3:26-29, Ef 2:13-22, Joh 3:5-21.

14. I denna församling, som är den andedöpta församlingen, är det en verklighet för var ock en, att "nu lever icke mer jag utan Kristus lever i mig." Därmed är både det enskilda jaget och kollektivet i djupaste mening ett med Kristus. Mark 1:7-8, Joh 1:33-34, Apg 1:4-5, Apg 2: 1-18, 32-47.

15. Såsom en och samma elektriska ström går till alla lampor, motorer och maskiner, som är anslutna till samma elektriska ledning, och sätter dessa i funktion, var och en efter sin art, så är det också med denna församling: tjänsterna, funktionerna är mångfaldiga och olikartade, men de tjänar alla var för sig och tillsammans den ena, samma kroppen, utan att först se på eget bästa, utan i stället ser man under ansvar på den andres och på gemenskapens behov, i ljuset av Kristi vilja. Detta, *allt och alla genomströmmande Kristi andeliv, är kännetecknet på Kristi rätta församling.* Jer 32:38-39, 1 Kor 1:10-13, 1 Kor 13:4-30, Gal 3:26-28, Ef 2:13-22, Luk 24:49-53, Upp 5:9-10.

16. All religiös organisation eller gemenskap, som ej kännetecknas av det i föregående teser nämnda andelivet, är en förfalskning av Kristi sanna, ena församling. Jer 1:21-23, Hes 16:15-34, Matt 21:23-32, 2 Tim 3:1-5, Upp 17:1-18, UPp 18:1-3.

17. Denna förfalskning är den fallna "Kyrkan": imitation i stället för verklighet, organisation i stället för organism, sköka i stället för Kristi brud, som ej har, eller vill hava någon annan till Herre än Jesus Kristus allena. I sin otrohet mot Kristus har skökokyrkan något eller någon annan till sin verklige herre. Matt 25:1-13, Joh 3:29. Se också texterna under tes 16.

18. I denna tes fastslår vi att "barndopet är en förfalskning av det urkristna dopet. "Barndopet" i förening med någon slags "konfirmation" är det sätt varigenom nya medlemmar vanligtvis tillföres statskyrkoförsamlingarna. Men "barndopet" är till både form och innebörd väsensfrämmande för den urkristna mönsterbilden, sådan den framgår av Nya Testamentet och den opartiska kyrkohistoriska forskningen. "Barndopet" är i själva verket en gruvlig styggelse därför att:

a) "barndopet" utger sig för att vara ett "kristet" dop, men i verkligheten är det inte alls ett dop, överhuvud taget, ty ordet dop kommer av att doppa något i en vätska så att den helt omsluter föremålet ifråga. Det är därför som Paulus talar om att "vi hava så, genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv."

b) "barndopet" säges göra en människa till kristen. Men detta är inte sant, ty skriften säger att det som gör en människa till kristen är hjärtats tro på Kristus och munnens bekännelse till Honom. Det är när en person i sitt hjärta tror på Kristus, såsom sin enda grund till frälsning, och med sin mun bekänner sig till Honom, som denne är en rätt dopkandidat och därför bör låta döpa sig. Men "barndopet" innebär att någon annan beslutar om detta "dop".

c) "barndopet" säges innebära vad skriften kallar nya födelsen, en ny sinnesart, som drives av Guds Ande, Rom 8:9-17. Men icke heller detta är sant, ty liksom den naturliga födelsen beror på en utvecklingsprocess i det fördolda, som genom en bestämd förlossningsakt leder till att en ny individ ser dagens ljus, så är det också med den andliga nyfödelsen: den sker först när ordets levande Ande har fått "befrukta" det i själen sådda ordet, så att människoanden anropar Gud om frälsning genom Jesus Kristus. Först då kan nya födelsen äga rum. Det nyfödda andelivet drives av Guds Ande till att leva i överensstämmelse med Guds vilja. Det sker såsom Paulus skriver: "Nu lever icke mera jag, utan Kristus lever i mig". Detta är i korthet innebörden av nyfödelsens under. Därför finns det också ett bestämt förr och ett bestämt nu.

d) "barndopet" säges innebära att också bli döpt i den Helige Ande — få delaktighet i Andens dop. Icke heller detta är sant, ty enligt Jesu egna ord, Apostlagärningarna och all senare kristen erfarenhet innebär andedopet bl a att få del av gudomlig kraft till att vara Jesu vittne. Andens olika gåvor har det gemensamt, att tjäna till församlingens uppbyggelse och förhärligandet av den Uppståndne Jesus. Men intet av detta sker genom "barndopet".

e) "barndopet" säges befria från "arvsynden". Men också detta är osant. Själva ordet "arvsynd" finns icke i skriften. Men den onda benägenheten att gå egna vägar, utan att fråga efter Guds vilja, kan, inte utan skäl, kallas arvsynd. Men det föreligger ingen som helst skillnad mellan ett "barndöpt" eller ett odöpt barn i detta avseende.

f) "barndopet" säges vara medlet varigenom barnet "har upptagits i den kristna församlingen". Också detta är, som envar borde förstå, en gruvlig osanning, ty den kristna församlingen, i nytestamentlig mening, består endast av andligt levande kristna, som genom personlig tro på Kristus bekänner sig till Honom, och på denna sin personliga bekännelse låtit döpa sig, och på så sätt inlemmats i den kristna församlingen. Men däremot är "barndopet" förvisso ett ofrivilligt inlemmande i den avfälliga kyrkan, som så gärna talar i Kristi namn, men icke vill vara Honom underdånig, såsom kroppen i allt lyder huvudets alla impulser. Det är ju inte underligt att SKENkyrkan vill ha ett SKENdop för att uppbygga en SKENgemenskap av "kristet församlingsliv". Detta är ur andlig synpunkt "barndopets" verkliga och enda innebörd. Matt 3:5-12, 21:23-27, 38: 18-20, Mark 1:2-5, 11:29-33, Luk 3:10-13, 7:28-30, Joh 3:22-30, Apg 2:38-42, 8:12-13, 9:17-19, 1 Kor 1:10-13, 1 Kor 6:9-11, 4:1-6, Ef 5:25-28, Kol 2: 11-12, Tit 3:3-7, Hebr 6:1-3, 11:19-22, 1 Petr 3;18-21, 1 Kor 12:12-13, Kol 1:24-29.

19. Skökokyrkan kan visserligen ha alla yttre kristna symboler och beteenden och utföra alla akter i "Kristi namn", men förblir likväl ingenting annat än en sköka, med all sin yttre grannlåt, förvillande dem som icke är ett med Jesus, utsugande alla, utan att i

forts. nästa sida

40 TESER...

forts. från föreg. sida

sanning tjäna någon. Hon predikar visserligen i "Jesu namn" och lägger därtill sitt hädiska "amen", men hon kan icke av hjärtat instämma i den levande församlingens jubelrop: "Amen, kom Herre Jesus!" ty *hon har aldrig i verkligheten* känt Honom och velat ha honom till sin ende Herre. För henne är Kristi tillkommelse den stora förskräckelsens dag, då hon tillsammans med den uppenbart gudsfrånvända hopen, måste ropa till bergen: "Skylen oss för dens ansikte som sitter på tronen och för Lammets vrede!" Hon har haft bilder och krusifix av det slaktade Lammet i sina kyrkolokaler, men hon har aldrig i sitt hjärta velat "följa Lammet varthelst det går", allra minst in i martyriets eld, och likväl skall hon förgöras genom eld. Detta är några av kännetecknen på, och domen över den falska kyrkan, eller Skökan, som hon med rätta kallas i Uppenbarelseboken. Matt 7:21-27, 23:23-34, Mark 12:38-49, Upp 3:14-22, 6:12-17, kap. 15-16, 18:1-24.

20. Liksom den sanna församlingen, genom sin obrottsliga trohet mot Kristi ande i varje avseende, i sanning är ett med Honom, är Hans brud, Lammets Hustru, så försöker också skökokyrkan över hela världen bliva ett i "Kristi namn" "för att världen skall tro" — med munnen, på Kristus, men i verkligheten på henne, skökokyrkan, som har många "älskare", som har skapat sig omätlig rikedom genom sitt samröre med henne. Skökokyrkans enhetssträvan är av både demonisk och organisatorisk art, "i Kristi namn", främst hopkommen genom en rad kompromisser i den "kristna" toleransens tecken, men i verkligheten i drakens kraft. Så kommer hon att i yttre mening framstå som en världsomfamnande enhetskyrka, själv förvillad, och förvillande alla dem som ej har "tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod". Denna religiösa jätteorganisation kommer att intill blods förfölja Kristi rätta församling, såsom "skökodöttrarna", varav hon består, alltid har förföljt Guds rätta får, som *höra Kristi röst och följa Honom varthelst Han går,* osynlig, men alltid närvarande i deras hjärtan och liv. Luk 6:20-23, Ef 1:15-23, Fil 5:29-32, Kol 1:14-20, 1 Tess 1:2-10, Upp 7:9-17, 12:7-12, 17:1-18, 21:9-27.

21. Då det av det föregående torde vara ganska klart vad som utmärker de *i grunden helt väsensskilda* församlingsbegreppen, skall i denna tes endast ytterligare markeras innebörden av jämförbara uttryck. Vi får alltså:
Bruden = Lammets Hustru = Kristi sanna församling. *Brudesjälar* = De enskilda individerna "från alla stammar, folkslag och tungomål, som har tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod = De människor, som i sin viljas innersta har endast en enda Herre, Jesus Kristus, som de *lyder och följer i allt, intill döden,* därför att de är drivna av hans Ande *allena*.
Lokalförsamlingen = "Den lilla hopen" av Brudesjälar, på varje ort och i varje tid. Och i motsats till dessa får vi alltså:
"Skökan" = Den falska universiella "kyrkan" = Varje "kyrkoorganisation", som i sin funktion och till sitt innersta väsen har någonsomhelst annan lojalitet än lojaliteten mot Jesus Kristus = Varje "kyrkoorganisation, som ståtar i yttre glans, härlighet och makt för att behaga människor i stället för att i ringhet och fattigdom efterfölja Jesus i sanning, ödmjukhet och rättfärdighet.
"Skökodöttrarna" blir då beteckningen på de olika "skökoorganisationerna" på det *lokala* planet i alla folk som till sin ande är av samma väsen som den "Stora Skökan".
"Skökosjälarna" = De enskilda människorna, som "har gudaktighetens sken, men icke vill veta av dess kraft" = De människor, som *inte är födda* på nytt = De som icke drivas av Kristi Ande = De som håller det *angelägnare* med religionsriter, former och yttre sken, än hjärtats förtroliga och uppriktiga gemenskap med Jesus Kristus, som kan vara på deras läppar, men icke verkligen är hemma i deras hjärtan = "De fåvitska jungfrurna", som icke har sina lampor brinnande när Jesus kommer, därför att de saknar Andens olja i sina, till de yttre, välpolerade lampor = Människor, som liksom mannen "utan bröllopskläder", i Jesu liknelse om det himmelska bröllopet, vart utkastad "i mörkret utanför". Sammanfattningsvis har vi alltså att göra med en *helig* och en *ohelig* treenighet:
Bruden, lokalförsamlingen, brudesjälarna, och i motsats till dessa: *Den stora skökan, skökodöttrarna och skökosjälarna.*

22. Det kan varken logiskt eller i verkligheten existera någon andlig gemenskap mellan Bruden och Skökan, mellan Andens säd och ormens säd, mellan brudesjälarna och skökosjälarna. De är lika oförenliga som eld och vatten. (Till teserna 20-21: Matt 25:1-46, Luk 6:22-26, 12:27-38, Rom 8:1-11, 15:1-7, Gal 1:6-10, 1 Petr 1:22-23, 1 Joh 3:4-18, Upp 7:13-14, 12:10-12, 17:1-9.)

23. Gud känner de sina, och de känna Honom. De som verkligen vandra i Guds ljus och har gemenskap med Honom de har också gemenskap med varandra genom årtusenden av skiftande erfarenheter, religiösa språkbruk och yttre uttryckssätt: emedan de har Guds insegel på sina pannor, det är, de har alla blivit döpta i en och samme Ande. De har alla *en Gud,* Jesu Kristi Fader, *en tro,* tron på Jesus Kristus som sin *personlige Herre och Frälsare, ett dop, bättringens* dop i den treenige Gudens namn till *sina synders förlåtelse,* för att genom dopets bad *uppstå till ett nytt väsende i liv.* Joh 10:14, 1 Joh 1:5-7, Upp 7:9-17, Ef 1:3-14, Apg 19:4-6, Rom 6:1-23, Ef 1-6, 1 Petr 3:18-22.

24. Livets *former* är inte alltid uttryck för *liv,* men liv måste alltid uttrycka sig i en någorlunda adekvat form, en form som stämmer överens med dess inneboende livskaraktär, om det inte skall förkrympa. Det är därför som Jesus talar om att "slå nytt vin i nya läglar, och gammalt vin i gamla läglar, eljest skulle bägge förstöras." Eftersom allt liv växer och mognar, så måste också dess "kläder" förändras, tid efter annan, för att motsvara de nya behoven. Så är det också med allt äkta andeliv, som är fött av Anden: man hugger inte träd med stenyxor i järnåldern. Så måste också brudesjälarna i atom- och elektronikens tidsålder *tänka och handla globalt,* drivna av deras universelle Herre och Frälsare. De må göra sig redo, att på varje plats och till varje pris, förverkliga sin Herres ord om att vara *världens* salt och ljus: ett *salt,* som på varje livsområde svider, förhindrar förruttnelsen och läker de i hjärtat förkrossade; ett *ljus,* som lyser, värmer och uppenbarar Jesu Kristi härlighet mitt i tidens mörker, vånda, nöd och ångest. Matt 9:14-17, Apg 2:1-21, Matt 5:13-16, Kol 4:5-6, Luk 12:35-43, 21:10-19.

25. *Tiden är kort,* eftersom historiens "snöbollar" *växer lavinartat.* Detta uttryck kräver en förklaring, som bäst kan ske med hjälp av Jesu liknelse om "senapskornet som är minst av alla frön, men likväl blir ett stort träd, vari himmelens fåglar bygger sina bon."
Vi lever inte bara i en global tidsålder, utan tidigare motstycke, utan även i en elektronisk tidsålder på ont och gott. Det betyder tillsammans att alla "frön" av andlig, ideologisk, ekonomisk och politisk natur, som kanske har spirat i århundraden eller mer, nu plötsligt skjuter fart, och förvandlas från "småplantor" till "jätteträd". En tanke eller idé, som på morgonen "viskas i någons öra" kan innan kvällen "predikas" från alla världens "tak", och innan i övermorgon ha förvandlats till handling av miljoner människor. Det torde vara mycket viktigare och mera fruktbärande att alla benådade vittnesbörd och predikningar via tonband, press, radio och TV sprids över världen, än att jättebelopp användes till kyrkbyggen, som kanske sedan står jämförelsevis tomma, eller befolkas av "de friska". En ny tid kräver en ny strategi, utarbetad under Andens ledning, och förverkligad med samma offermod som urförsamlingens. Det är att i en rätt ande vänta på Honom som kommer med himmelens skyar. "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I veten icke när stunden kommer, men det säger jag till alla: Vaken!" Matt 10:16-22, 24:42-51, 6:19-34, 1 Kor 7:29-31, Ef 5:15-20, Luk 21:29-36, Kol 3:12-17.

26. I biologiskt avseende föreligger icke någon skillnad mellan brudesjälarna, skökosjälarna och "världens barn", till vilka de senare ju i verkligheten hör. Men på grund av den "kraft från höjden", varmed brudesjälarna är bekläddа, kan de i mera benådade ögonblick åtskiljas från alla andra människor genom den frid, kraft och glädje som de utstrålar, utan några yttre åthävor. "De hasta åstad utan att förtröttas", därför att "de har fått nya vingfjädrar såsom örnarna." Genom frånvaron av *falska* hämningar har brudesjälarnas faktiska prestationsförmåga i alla avseenden ökat i mycket väsentlig grad, jämförd med deras förmåga före pånyttfödelsen, då de ju var "slavar under världens makter", bärande syndens tunga börda. 2 Mos 34:29-30, Apg 5:41-42, 6:15, 1 Kor 15:50-54, 2 Petr 2:19.

27. Genom kroppens och själens fullständiga befrielse från syndens gift kunna brudesjälarna redan här i köttet bli kanaler för Guds under, som till synes upphäver naturlagarna, fast det torde vara rättare, att uttrycka det på det sättet, att naturlagarna utökas genom en ny dimension: Det rent *andliga* kraftfältet. Apg 2:43, 6:8, 2 Kor 12:12.

28. Men även skökosjälarna utföra mirakler genom satans makt att bedraga. 2 Tess 2:8-12, Upp 13:11-17.

29. Skökan tillskriver sig äran *både* av Guds under genom brudesjälarnas och skökosjälarnas mirakler. På detta sätt står t o m de kallade och utvalda brudesjälarna i fara att bli förvillade av satans makt att bedraga. Matt 23:29-33, Hebr 3:12-13, 2 Kor 11:13-15, 2 Tess 2:9-12.

30. Brudesjälarna är icke ögontjänare, och därför är de effektiva produktionsfaktorer och kulturbyggare, trots att de icke är av denna världen. Men deras kulturbygge inom tidens gränser riskerar ständigt att rivas ner av skökosjälarnas ögontjänst. Men brudesjälarnas andliga kulturbygge, som väl skall prövas och renas genom eld, skall likväl bliva beståndande, människor till tjänst och det slaktade Lammet till evig ära. 1 Kor 3:10-15, Upp 5:11-14.

31. Eftersom Skökan med alla hennes skökodöttrar och skökosjälar ständigt kläder sig i "fårakläder" som hon "stulit" av eller efterapat Guds sanna får, brudesjälarna, så kan hon *inte alltid,* i yttre mening, skiljas från lokalförsamlingen och brudesjälarna. Detta gör att det *ibland,* och till någon tid, finns vete (brudesjälar) blandat med ogräs (skökosjälar) i samma gudstjänstfirande

människoskara, samlade i samma lokal, sjungande samma sånger, deltagande i samma böner, lyssnande till samma predikan, liksom predikanten ibland kan vara en rätt herde, men ibland endast en ulv i "fårakläder". Men i senare fallet "frysa" och lida brudesjälarna, under det att skökosjälarna prisa den "framstående" predikanten, som höll en sådan "intressant" predikan. Matt 7:15-20, 13:28-30, Joh 10:11-16.

32. Därför att Skökan till sitt innersta väsen är *otrogen* mot Kristus, trots alla talesätt om honom, Gud, läran, dogmerna, ämbetet och sakramentena, så följer därav, att hon, så långt hennes makt och inflytande sträcker sig, med naturnödvändighet blir formalistisk, i stället för att vara andeledd i frihet, av Kristi Ande. Denna formalism gör sig gällande i alla avseenden och på varje plan: Överallt blir traditionen, skenet och formen viktigare än verkligheten och livet. Det blir viktigare att hennes lärare och förkunnare har den "rätta" yttre aukterisationen än att de har Andens auktoritet. Det senare är henne i själva verket förhatligt, även om hon söker dra fördelar för egen räkning också av Herrens rätta profeter. Detta är förklaringen till att hon "bygger upp profeternas gravar", för att på så sätt få ära av deras glans för egen del, och, om möjligt, förvilla jämväl de utvalda, brudesjälarna.

Som en naturlig följd av sitt *skenväsen* söker hon också att på allt sätt stärka sin *yttre* auktoritet genom att förläna sina tjänare en allt starkare *yttre glans* och maktställning, ju högre upp de står på hennes sociala rangskala. Ja, det går så långt, att den präst, som vägrar att ikläda sig *de yttre symbolerna* på sin "värdighet", trakasseras och slutligen avskedas från sitt ämbete, även om han för övrigt i alla avseenden har den "rätta" läran, och troget fullgör sina åligganden. Att *skenväsendets* ram brytes kan icke tolereras av Skökan, ty skenet är den klädnad varmed hon "skyler sin nakenhets blygd", och döljer sin otrohet mot Kristus, föregivande sig att tjäna honom. Därför blir också hennes glans av yttre slag i stället för den besjälade strålglans och sanna auktoritet, som kommer av den verkliga troheten, i hjärtats gemenskap med den Korsfäste. Men nu må ingen av det sagda låta förleda sig till att tro, att skenväsendet skulle vara begränsat till bara de gamla stora skökodöttrarna av statskyrlig modell, Nej, visst inte! Risken föreligger överallt och i alla tider att någon form (eller formlöshet) blir viktigare än formens innehåll. Skökodöttrarna av frikyrklig modell draperar sig i "frihetens" dräkt medan de i verkligheten är bundna av denna världens ande, förlitande sig mer på organisation än på det levande organiska sambandet med Livets Herre. Därför att de har "gudaktighetens sken", i ännu högre grad än statskyrkorna, blir deras förvillelsekaraktär, om möjligt, ännu större än de förras. Eftersom deras organisationer bygger på "frivilliga" gåvor, blir det desto viktigare för dessa organisationer att vara människor till behag, i stället för att i allt vara ledda av Guds absoluta vilja, och så bli Honom till behag.

Så blir då också för dem det andliga skenet viktigare än den andliga verkligheten. "Väckelsestatistiken" kan då bli viktigare både för predikanter och samfund än väckelsens verklighet, själarnas verkliga nyfödelse.

Det sistnämnda skulle i själva verket utgöra ett hot mot "ordningen", ett sprängstoff, som skulle splittra samfundet, och äventyra dess bestånd, och eftersom samfundet har ett biintresse på sidan om att "tjäna" Gud, nämligen att bevara sitt eget liv, så blir den verkliga väckelsen det värsta hotet. Men detta hot är i verkligheten alldeles obefintligt, ty hur skulle den "döda"

forts. sid. 36

Sportlovsvecka i Vardal, Norge:

— Det finns mera för barnen att få...

Inga-Lill Germeroth:

Vilken sång! Vilken jublande ton och med vilken styrka den bars fram! Sången som fullkomligt dånade från ett 80-tal pilgrimsbarn på skolungdomsvecka; sången om Jesus.

Jag kan omöjligen beskriva med vilken kraft, intensitet och glädje den brusade, men den steg rakt upp till himlen, var så säker!

Vi var samlade i "Vibergs treningssenter" i Norge för att ha en veckas bibelstudium, gemenskap, skidåkning och lek. Barn och ungdom från både Sverige och Norge kom tillsammans och förväntningarna var stora. Åh, man ville möta Jesus, få större kunskap om honom, man ville bli andedöpt.

Redan första dagen fick vi lära oss några nya sånger på norska och vi vuxna förvånades över hur snabbt barnen lärde sig. Men vad gör det om språket är litet främmande, sången om Jesus är ju sår "härlig", den går lätt att följa med i. Och sången dånade: "Himlenes rike iblandt oss er, Jesus kommer snart. Å Halleluja, Jesus kommer snart" och "Vi mötes i Guds himmel, snart en dag."

När alla barnen stämde in och sjöng: "Jag vill följa, följa Jesus. Över bergen, ned i dalen, Vill jag följa när Jesus kallar mig", så var det nästan så att taket lyftes.

Detta fick vi också prov på då vi hade vittnesbördsmöten på kvällarna. Man rusade fram, en efter en, och ville läsa ett bibelord, prisa Gud, säga något ord om Jesus. — Tack käre Gud för Pilgrimsskolan, tack för dessa barn som fått och tagit vara på ditt ord!

Lovprisningen steg högt, och halva salen låg på knä i eftermötena, och flera blev döpta i den helige Ande.

Solveig Helmner:

Min son, förgät icke min undervisning, och låt ditt hjärta bevara mina bud.
Ordspr. 3:1.

Med det ordet avslutades skolungdomsveckans sista kvällsmöte. Det var Anders Lind, 12 år, som läste detta visdomsord ur Ordspråksboken. Han var sist i raden av ivriga, små evangelister, som kväll efter kväll stått på kö för att få läsa ur bibeln och prisa Jesus. Det är också detta som präglat hela ungdomsveckan. Undervisningen ur Guds Ord har stått i centrum — att få lära känna Jesus. Barnen har ivrigt och förväntansfullt bänkat sig i möteslokalen flera gånger om dagen, trots snön och skidbacken utanför.

Ordet föll verkligen i god jord och bar påtaglig frukt i form av levande vittnesbörd i väckelsemötena. Förundrade hörde vi, hur den ena efter den andra frambar det bibelställe de fått levande. Många fick göra förstahandsupplevelser av Jesus, och många fick prisa Gud i nya tungor. Det var Apostlagärningarna i funktion!

"Det finns mera att få, mera för barnen att få", sjöng barnen, och tog omedelbart emot det!

Det som fastnade på ett särskilt sätt var Jan-Egil Hafsahls undervisning om Lammet. Vi fick Jesus målad för våra ögon som Guds offerlamm — utvald, prövad och befunnen felfri. Matz Emanuelsson läste om David, som inte fruktade för fienden, eftersom han gått i Guds skola i vildmarken och lärt sig strida i Guds namn. Hans Brynte talade om Guds och satans rike, om hur i ändens tid Guds rike trängs undan. — Natten kommer då ingen kan verka, men då far vi hem. Bertil Fredriksson läste om Andens gåvor i församlingen

och Lill Hafsahl berättade fängslande om Israels barns uttåg ur Egypten, med hjälp av flanellografbilder. Inga-Lill Germeroth läste om Jesus som sann Gud och människa. — Ja, det här var några axplock ur den mångsidiga undervisningen under veckan.

"Jag vill följa, följa Jesus", sjöng barnen i varje möte. Efter den här veckan upplever vi som fick förmånen att vara med, att det finns hopp för framtiden. *"Av barns och spenabarns mun har du upprättat en makt."* Ps. 8:3.

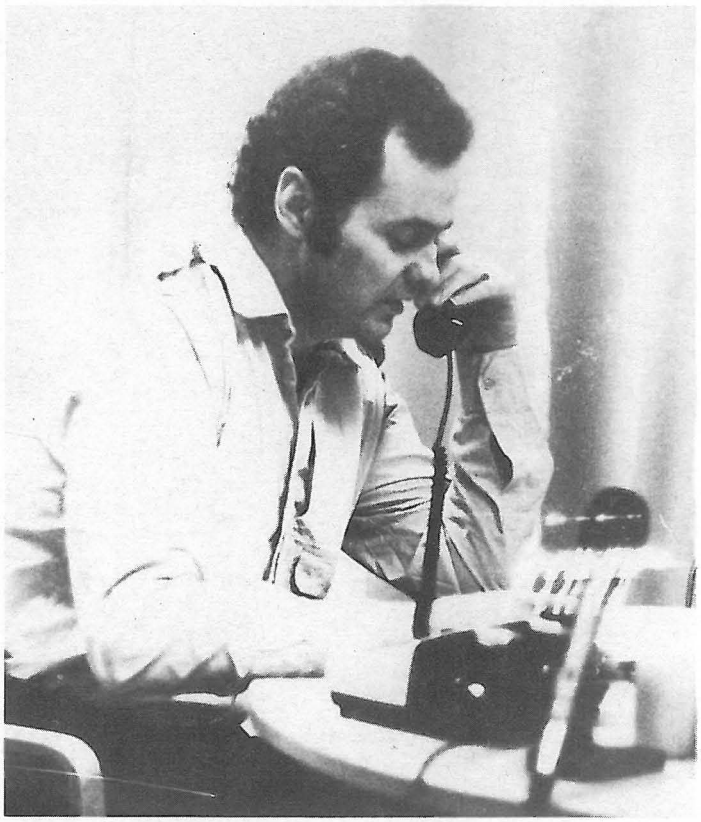
Hej jag har varit i Norge på en vecka jag ska berätta lite från det. Vi steg upp klockan halv nio och frukosten den var klockan nio morgon bön klockan tio sen ledigt när vi var lediga åkte vi på skid spår eller åkte pulka det var första gången jag åkte skidor det gick gansta bra. På kvällen var det väckelse möte då samlades alla dom flesta hade ett bibelord eller en sång. Vi fick lära oss några sånger jag läste Matteus 25:6 och om en skatt som var gömd i en åker jag kommer inte i håg var den står. En kväll den sista kvällen fick jag möta gud det var under bart. och min bästa kompis Hanna blev andedöpt och jon-Anders o norska Rakel blev också andedöpta. Haset var egentligen byggt för 32 pers men vi var ju nästan 100 pers men det gick ju jätte bra ändå vi fick lära oss att bo trångt man var tvungen att hålla reda på sina kläder ooh grejer, I vårat rum som vi bodde i var vi 8 flickor de rymmet var inte stort men det gick jätte bra

Hälsningar Eva Marie Imsen

Vi hörs

Text: RUNO STRÖMMARE

Ja, kära lyssnare, som jag är van att säga. Men denna gång får det bli kära läsare istället. Jag hoppas att många av er som lyssnar på våra närradiosändningar i Örebro läser detta. Det är just er som jag framförallt vill nå med dessa rader. Naturligtvis även er som ännu ej hunnit "ratta" in Radio Maranata. Eller ni som av geografiska skäl ej kan lyssna på oss.

När man nu ser tillbaka på våra program över Örebro med omnejd är det många tankar och reflektioner som samlats och som jag hoppas kunna förmedla genom dessa rader.

Först av allt vill jag berätta om hur vi arbetar "bakom kulisserna". Vi är inte så många som helt sysslar med detta, beroende i första hand på att många andra uppgifter tar all tid i anspråk för våra övriga vänner i Örebro och inom storfamiljen på Humlegården. Vi har ju vår omfattande bageriverksamhet bland annat.

Vi som jobbar med radion är mestadels Toralf Lind och Märta Strömmare samt artikelförfattaren. Många har frågat oss hur vi hinner med allt arbete.

Vi sänder sex timmar i veckan för närvarande, varav tre timmar i regel är reprisprogram.

Jag hörde häromdagen att en kyrka i Örebro som sänder sju timmar i veckan har femtio medarbetare till sin tjänst. Det är lite skillnad, mot oss tre. Men vi upplever att Herren hjälper och ger inspiration i vårt arbete, och kraft att klara av det vi är utsedda att göra.

Du som är van att lyssna till oss, har redan lärt känna oss och vårt budskap. Vår målsättning är naturligtvis att få nåd att presentera ett

Att tiga ä

Sedan lång tid tillbaka är vår nuvarande lag grundad på bibelns bud. I det fall lagen kolliderade med bibeln gällde: "Man måste lyda Gud mer än människor". Gud har instiftat överheten och människan har att göra räkenskap först och sist inför Gud.

Text: ULLA NÄSHOLM

Enligt sociala utredningar hade en mor ansetts som olämplig vårdnadshavare till sin 4-åriga dotter. Ordningsmakten fann det lämpligt att göra sitt ingripande nattetid och efter ett anonymt telefontips slog man till.

Då inte de efterspanade "brottslingarna befann sig i huset ägnades intresset åt mannen i huset som bryskt tvingades upp ur sängen och iförd bara sin nattskjorta släpades ut till polisbilen. Detta för att han i vederbörlig ordning skulle avtjäna sitt månadslånga fängelsestraff för vapenvägran.

En 11-årig pojke anmälde sin far för aga. Mannen står nu åtalad trots att sonen tagit tillbaka anmälan. Rättsmaskineriet har startat och måste mala till slutet. Rättegång väntar.

Socialstyrelsen har insett sitt ofrånkomliga ansvar för medborgarnas bästa också när det gäller matvanor och livsstil. En bulletin ska utfärdas med förbud mot vissa annonser och ekonomiska restriktioner ifråga om en del mindre nyttiga födoämnen och snask. Som en konsekvens kommer medborgarna förstås att bli friskare och gladare samtidigt med att landets ekonomi förbättras genom att sjukvårdskostnaderna nedbringas.

Exemplen ovan är från Sverige idag. Den omskrutna svenska friheten och demokratin löper onekligen risk att avhånas. Är det så en demokrati talar och handlar? Så löjligt, egenmäktigt eller maktfullkomligt och naturligtvis utan att i något av fallen komma i konflikt med lag och rätt.

Den antika staten värnade inte särdeles mycket om ting som skoluppfostrings-, eller kulturfrågor, utan intresset var huvudsakligen riktat mot den yttre vandeln. En ny syn kom först i modernare tid och då ofta med influtande från kristet tänkande.

Sedan lång tid tillbaka är vår nuvarande lag grundad på bibelns bud. I det fall lagen kolliderade med bibeln gällde: "Man måste lyda Gud mer än människor". Gud har instiftat överheten och människan har att göra räkenskap först och sist inför Honom.

Under reformationens brytningstid tog man upp frågan om den nya idé om staten som höll på att smyga sig in, och förtydligade att makten och dess utövning skall vara grundad inte på bibeln *och* kyrkan eller stat, utan endast ha bibeln som fundament. När staten inte anser sig ha något ansvar inför en högre makt än sin egen då är det otänkbart att man kan kräva lydnad i frågor som strider mot Guds ord.

Värderingarna som aktualiserades under den tiden trängdes sakta tillbaka för en ny syn. Upplysningens och kulturens tidevarv gjorde att humanismen fick fotfäste. Humanismen utgår från sig själv och de normer människan skapat. Demokratin förankras följaktligen i opinionen — en instabil och lättraserad grund.

i etern!

evangelium som har Jesus Kristus i centrum. Att lyssnarna ska känna och uppleva att det är just dem det gäller. Att väcka debatt och belysa saker som vanligtvis ej tas upp och behandlas inom kristenheten idag. Att gå emot den utslätning som sker inom kyrkor och samfund.

Att inte bara kritisera utan föra fram ett verkligt alternativ framför ett liv i ljumhet. Möjligheten att uppleva ett liv i seger mot alla världsliga och religiösa krafter som råder idag. Det är inte lätt eller smärtfritt, men det finns alla möjligheter idag genom Jesus Kristus.

Må Herren hjälpa oss att vara orädda och ej blygas för det evangelium vi anförtrotts. Att vi får säga det som behövs och det människorna idag bäst behöver. Ett salt i förruttnelsen, en stad på berget.

Vi vet att många lyssnar till Radio Maranata. Vi vet det på grund av det gensvar vi fått, framförallt genom alla telefonsamtal till studion. Insändare har även förekommit i Nerikes Allehanda som behandlat våra sändningar. Många har ringt gripna över det de hört och blivit tagna av enkelheten i evangeliet. Andra har ringt oroade över det de hört och ställt frågor och framfört funderingar. Någon har skällt och varit riktigt upprörd över det som sagts. Efter ett program om ekumeniken, ringde en man och presenterade sig som *kantor i staden*. Sedan följde 10 minuter av oavbrutet uttalade oförskämdheter mot oss.

Den mannen skulle stoppa våra radiosändningar genom att anmäla oss för närradioföreningen, skriva i tidningarna och ringa frikyrko-

forts. sid. 39

Radio Maranata FM 95,3 MHz:

Tisdag 20.00 - 21.00	**Telefon**: 019/964 72
Onsdag 9.00 - 10.00	019/10 75 85 *(sändningstid)*
Torsdag 20.00 - 21.00	**Adress:**
Fredag 9.00 - 10.00	Radio Maranata
Lördag 20.00 - 21.00	Humlegården
Söndag 9.00 - 10.00	710 15 VINTROSA

r ett svek !

Rätten grundad på Guds ord och med ansvar inför en levande Gud har bytts ut mot tänjbara och vagt formulerade lagar, grundade och använda efter godtycke.

— Varför klaga på lagarna, de som rättar sig efter dem behöver inte frukta.

Så ytligt kan man uttrycka sig om man har accepterat tidens idé, förlorat både sitt ansvar och sin förmåga till självständigt tänkande.

De kristna har naturligtvis samfällt höjt sina röster mot vad som idag sker i stat och samhälle.

Jodå, man har protesterat lojt och pliktskyldigast mot pornografi och sexualundervisning i skolorna. Därmed menar man sig ha gjort sin insats. Att det handlar om symptom på något som är fel i ett större sammanhang vill eller kan man inte förstå. Inte heller görs något försök att hejda den utveckling som leder till att också kristna nu ser alltmera tolerant på abort och dödshjälp. Respekten för livet har bleknat. För att citera Arne Imsen som en smula sarkastiskt men exakt beskrivande talar om "mord i humanismens namn".

Att Gud skapat människan till sin avbild och vetskapen eller förnimmelsen av detta som ett slutligt ansvar inför skapelsens Herre gick succesivt förlorat eftersom tiden gick och materialism och humanism fick sitt inträde. Synen på människan och hennes värde är utsatt för en ständigt pågående förändring i det att den enskilda människan får allt mindre värde i en värld som anses ha tillkommit genom slumpen, och uttrycket för folkviljan är norm- och utslagsgivande för lag och rätt.

De första kristna fängslades och fick lida döden för sin tro. Det var dock inte tron som egentligen angreps — politiska skäl angavs för förföljelserna. De kristnas nekanden att tillbedja kejsaren som den högsta makten stämplades som förräderi mot staten och straffet blev döden.

I Sovjet finns idag samma tendens. Få, om ens några, kristna fängslas för sin kristna tro. Visst får man tro bara man inte förmedlar den till sina barn. *Då* är det nämligen statsfientlig handling och straffbart.

Sverige är ju fritt, demokratiskt och kristet. Jovisst, bara man inte försöker fortplanta sin tro med dess konsekvenser till barnen. *Då* kan det nämligen bli utredningar och beslut som sedan ingen makt eller rätt kan förändra. Humaniteten är långt borta där humanism och materialism gjort sitt inträde och infiltrerat tillvaron i försöken att lägga under sig också det fåtal som ännu inte uppslukats av dess allians.

Många kristna sitter i kyrkor och bönegrupper, sjunger lovsånger och umgås flyktigt med varandra, helt ovetande och blinda inför vad som händer omkring dem. Kyrka och kristenhet är så gott som helt uppslukade av ett alltmer totalitärt system.

De som ropat och varnat för utvecklingen har oftast varit andra än kristna. En väckelse med konsekvenser för hela människans liv och tillvaro är helt nödvändig om utvecklingen ska kunna hejdas. Att tiga är ett svek både mot det egna samvetet men också mot människor som måste få höra ett varningens och väckelsens rop från kristna som insett tidens allvar.

LÄR AV...

forts. fr. sid. 15

"Alla som taga svärd, skola förgöras genom svärd", säger Jesus (Matt. 26:52). Och Uppenbarelseboken tillägger: "Den som för andra bort i fångenskap, han skall själv bliva bortförd i fångenskap; den som dräper andra med svärd, han skall själv bliva dräpt med svärd (13:10). Sanningen av dessa ord bekräftas åter och åter. Krig föder krig och det även sådana krig, som synas nödvändiga för ett folks fria tillvaro såsom grekernas försvar mot perserna var.

Det romerska samhället hade visserligen från början av sin tillvaro konsekvent trätt in för kriget såsom det stora medlet för framgång. Men ända till och med de puniska krigen kunde kampen från romersk synpunkt betraktas som nödvändig. Det visade sig emellertid även här liksom i Grekland, att detta första storkrig medförde ej blott stort manfall och mycken fattigdom utan även ett försvagande av den religiösa tron samt moralen. Nu började erövringskrig i stor skala, vilka till slut skaffade Rom herraväldet i stort sett över hela den då kända världen. Men vedergällningens stund kom i alla fall. I tre förhärjande inbördeskrig förlorade Rom ej blott sina mest framstående och ledande medborgare utan även sina rövade skatter och sin frihet. Det låg slaget till marken och kunde aldrig mer resa sig upp till vad det fordom var. Det hade förlorat sin själ. Det kunde ej mera regera sig självt. Ty de män, som skulle möjliggjort detta voro antingen döda eller ödelagda på annat sätt. Så tillgreps i denna dödsnöd den samhällsform, som Spengler menar vara den yttersta och sista, nämligen diktaturen. Republiken Rom blev kejsardöme fastän man även då sökte att (liksom i våra dagar) överskyla diktaturen med demokratiska fraser. Den senat, vars medlemmar en gång uppträtt som konungar och världens herrar, orkade nu ej ens att sköta de löpande ärendena. Det blev kejsaren, som ej blott måste bestämma allt utan även verkställa allt. Den gamla romarandan var död och kunde ej mera uppväckas till liv igen. Den hade dött tillsammans med gudstron och moralen under krigets förvildande inverkan.

När man nu efter ett par årtusenden läser historien om denna antika världs undergång, frapperas man av huru modernt allting verkar. Roms militarism är förebilden till vår egen. Likaså dess juridiska förvaltningsapparat. Man hade visserligen icke någon nutida industri. Man hade slaveri i stället. Maskinerna göra slavarbetet åt oss. Men man hade även där en teknisk efterblomstring, sedan andelivet i stort sett hade dött.

När man icke längre hade någon Gud som mått för sitt liv blev, såsom grekerna i sin dekadens hade lärt, den enskilda människan alltings mått. Den åstadkom då samma moraliska upplösning och samma sedliga förfall som motsvarande lära har gjort i våra dagar.

En fransk författare Gaston Boissier skrev för en del år sedan en bok om *Cicero och hans vänner.* Den för oss in i tiden mellan det andra och det tredje inbördeskriget, blott några år före Kristus. Åtskilliga historiska gestalter passera förbi oss där. Men de äro ännu unga. Det är Roms överklassungdom, vi däri lära känna. De äro frigjorda från alla sedliga band. Alla medel äro dem tillåtna. Deras umgängeskrets utgöres av dryckesbröder och skökor. Och kvinnorna äro ej bättre än männen. Snarare då sämre i deras allt behärskande jakt efter sexuella upplevelser. Några av de största kvinnovidunder, som historien vet att omtala, möta vi några år senare som medelålders människor omkring kejsartronen. Där ha somliga av dem fått en maktställning, som gör det möjligt för dem att sätta i verket, vad de vilja. Även här är det nöjena och sexualiteten, som dominera. Därtill kommer kamp om makten till förmån för män eller söner. De rygga ej tillbaka för några perversiteter eller brott.

Det är givet, att i ett sådant liv gå de flesta under, namnlösa och dådlösa. Men icke alla. Det är också ur deras led, som de ledande männen rekryteras. Det fanns då som nu personer, vilka efter en tid av sådant liv, till synes fysiskt starka och själsligt klara, ryckte fram i offentlighetens ljus för att göra historia.

En sådan man var den mest hitleriske bland det första inbördeskrigets generaler och slutliga segrare, nämligen Sulla. Andra, som voro mera beräknande och kanske även mera maktälskande naturer, släppte sig aldrig mera lösa än att de fortfarande hade kontroll över sig. De voro lika mycket tvivlare och lika hänsynslösa vid valet av sina medel som de andra, men deras förstånd och deras smak ledde dem andra vägar. En sådan man var Julius Caesar, kejsardömets grundläggare, kanske även hans adoptivson Octavianus, senare känd som kejsar Augustus. I Antonius, en av generalerna i det tredje inbördeskriget och Augustus' medtävlare om makten, se vi åter en man, vars begåvning och fysiska jättekraft till sist ödelägges genom dryckenskap och sedligt förfall.

De tre krig i vilka dessa män, och andra mer eller mindre likartade med dem, uppträdde, kunna för övrigt med lika rätt som de båda första europeiska storkrigen kallas världskrig. Blott man kommer ihåg, att den antika världen var mindre än vår. De vandrade nämligen, dessa krig, från land till land i hela den då kända världen. På samma sätt kunna också de båda nyss nämnda "världskrigen" med rätta kallas europeiska inbördeskrig. Parallellen är i varje fall slående. Det är bara det, att vårt tredje världskrig, när detta skrives, ännu icke har kommit. Men det kommer tyvärr. Det blir väl det avgörande. Tre slag är nog, när det är Gud, som står bakom slagen. En fjärde samling på den gamla grunden blir icke mera möjlig.

Den sociala olikhet, som efter hand uppkom under erövringskrigens och samhällsutvecklingens fortgång, växte slutligen ut till en förfärande storhet. De rövade ägodelarna hamnade till största delen i fickor-

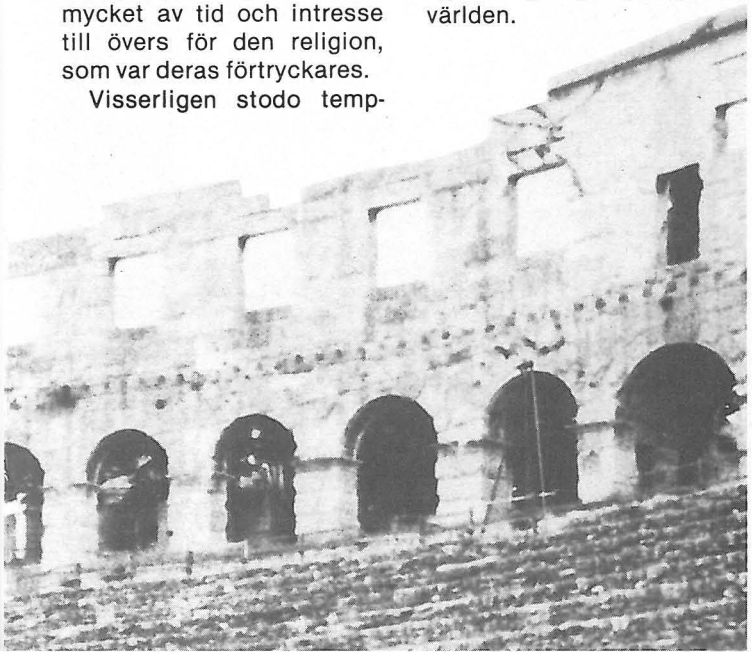
na hos några få och beredde dem furstliga inkomster. Men de stora massorna sjönko så mycket djupare ned i fattigdom och nöd. De självägande bönderna försvunno från den italienska landsbygden. De hamnade som uttjänta soldater på sophögen eller förvandlades till egendomslösa massor i storstäderna och då främst i Rom, som växte ut till en miljonstad. Proletärer (barnafödare) benämnde man dem. Det var deras uppgift att förse härarna med soldatmaterial och för övrigt se upp till de styrande för bröd och skådespel, till att börja med i utbyte mot sina röster vid valen. De förvandlades efter hand till en oregerlig pöbel, som beredde Roms styresmän många bekymmer. Sin första uppgift, den som barnafödare, sveko de efter hand, liksom de högre klasserna förut hade gjort. Men kravet på bröd och skådespel stod kvar i det längsta.

Det var givet, att de religiösa värdena skulle sjunka bland dessa massor. Varken storstadsmiljön eller deras sociala ställning ledde dem i religiös riktning. Överklassens otro blev efter hand även massornas.

De stora slavskarorna utgjorde själva bottenskiktet i samhället. De tyngdes genom hårt arbete, aktades ej som människor och behandlades i många fall sämre än våra husdjur. De köptes och såldes på liknande vis som dessa. Momsens skildring av hithörande förhållanden verkar som en blick ned i avgrunden. Det var givet, att dessa slavar ej skulle ha mycket av tid och intresse till övers för den religion, som var deras förtryckares.

Visserligen stodo templen kvar och storartade religiösa fester firades allt som oftast i dem. Kejsarna själva voro överstepräster, som högst egenhändigt framburo offer åt gudarna. Statsmakten omhuldade den religiösa kulten och prästerna lika mycket som förr. Men tvivlet genomsyrade allt. Det hela blev endast ett skådespel. Man sade, att prästerna skrattade i hemlighet åt varandra, när de möttes. Jupiter, som var Zevs romerska namn, hånades öppet av var man. Det finnes en hel del historier om gudarna bevarade från den tiden. De berättades som skämtanekdoter. Man hånade gudarna och begabbade dem på liknande sätt som man ibland får höra från nutida människor. Det är betecknande att Lukianos, vilken man räknar som Roms siste mera betydande skald, huvudsakligen sysselsatte sig med att skämta med gudarna.

Rom under diktaturen eller som historikerna brukar kalla det, under kejsardömet, existerade ännu länge. Hur man under denna tid sökte lösa den religiösa frågan, när det efter hand började gå upp för statsmännen, att det ej längre gick att blåsa nytt liv i den gamla religionen, få vi återkomma till senare. Här skola vi blott anmärka, att Roms väg och öde blev det av Spengler förespådda för vår egen tid. Trots statsmaktens alla försök att hålla det uppe, sjönk det allt djupare till dess slutliga fall gav genljud genom världen.

VILDDJURETS...

forts. fr. sid. 7

De sociologiska systemen är klara.

Ideologin håller på att ta gestalt i internationella former. Vi står på tröskeln till en ny tidsålder, och hör preludierna. För kristenheten i denna situation är det oerhört angeläget att var och en blir uppfylld av den helige Ande. Det finns ingen annan lösning eller framkomlig väg för den kristna församlingen än att leva i ett andligt övertryck. Varje enskild kristen har ett stort ansvar. Medan lejonparten av mänskligheten befinner sig i ett vacuum, har Gud ett erbjudande till sina barn om att bli uppfyllda av helig Ande.

Till sist en allvarlig och personlig fråga som kräver sitt svar: Hur skulle det andliga trycket i församlingen vara om alla vore lika uppfyllda av helig Ande som det du är? Är du en tärande kristen som lever på andras välsignelser? *"Given oss av eder olja..."* bad de fåvitska jungfrurna som inte utrustat sig tillräckligt. Eller är du en närande kristen, som har någonting att förmedla genom din bekännelse, och framförallt genom ditt liv? Hela mänskligheten; samtliga individer, kommer att märkas med vilddjurets märke. Men den som tror på Jesus Kristus ska vara märkt av korset. Det innebär inte en sifferkombination, men ett liv i gudsgemenskap. Korset måste synliggöras, uppenbaras så att vi blir korsbärare i Jesu efterföljd. Hur skulle församlingen se ut om den vore lika brinnande som du är? Eller lika ljum som du är? Det går inte att leva i konjunktur- eller säsongkristendom. Kristendomen måste vara en kontinuerlig gemenskap med Herren Jesus Kristus. I daglig förnyelse. Herren säger i sitt budskap till församlingen i Filadelfia: *"Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock jag taga vara på dig"*.

Vi väntar inte på antikrist och förbereder oss inte för världsmaktens framträdande. Vi står beredda och rustade med den helige Ande. Så när överängelns röst och en Guds basun ljuder, då går vi för att möta vår brudgum och Herre. Lösningen på världens problem finns inte i FN, i Washington eller Moskva. Inte i Genéve eller Strassbourg eller någon annan geografisk plats. Lösningen finns i det nya Jerusalem, som är Guds Rikes evigt förblivande huvudstad; dit medborgarna längtar komma.

Har ditt liv hittills varit präglat av vankelmod, självupptagenhet, trötthet, slöhet och likgiltighet; så rena dig i lydnad för sanningen. Himlen kommer inte att befolkas av ljumma, materialistiska eller giriga kristna. Himlen kommer att befolkas av dem som hört budet om Jesus Kristus, och vänt om därför att de älskar honom. Lägg ner allt vid Golgata, och rena dig från försumligheter som ligger bakom. Och låt dig uppfyllas av den helige Ande!

"Skärpt kontroll över medborgarna blev nödvändigt på grund av dessas ständiga försök att komma från skatter och andra pålagor, som med tiden ökades, så att menige man betraktade dem som outhärdliga. Statliga ingripanden och fiskala åtgärder gjorde att hela riket stönade under trycket. Många önskade rent av att barbarerna skulle befria dem från de tryckande bördorna."

Ur DET ROMERSKA RIKET
av Hilding Thylander

40 TESER...

forts. fr. sid. 29

kunna föda levande barn? Nej, skökor kan aldrig föda annat än skökobarn, födda i "äktenskapsbrott" som de är, kommer de också att uppfostras till otrohet — under "trohetens" sken!

Vad som skulle vara trohet mot Gud, blir till lojalitet mot den trolösa organisationen! De som skulle vara Guds fria barn blir i stället samfundets ofria "barnbarn", allt under gudaktighetens sken, men saknande den gudomliga kraften och glädjen. Så har hon fallit den "strålande stjärnan", ofta halvt omedvetet, men just därigenom, dessto djupare! Matt 6:16-18, 21:23-46, Upp 3:1-6, 17:3-6.

33. Skökan är till sin verkliga karaktär auktoritär. Detta beror på att hennes medlemmar, skökosjälarna, i verkligheten icke är drivna och ledda av Guds Ande, som är sanningens, kraftens, kärlekens, tuktighetens och uppenbarelsens Ande. Därför måste de lita till andra mänskliga ledare, med påven högst i toppen. På samma sätt förhåller det sig med skökodöttrarna. De äger var sin "påve", under namn av ärkebiskop, missionsföreståndare eller liknande. Denna maktkoncentration till toppfiguren gör honom mer eller mindre "ofelbar", när han talar å "ämbetets" vägnar.

Detta har fått sitt mest makabra uttryck hitintills i påvens av Rom anspråk på att vara "Kristi ställföreträdare på jorden." Om inte ofelbarhetsdogmen av år 1870 är hädelse, då vet jag inte vad som skulle vara det! Den innebär att sätta påven i Guds ställe, "föregivande sig vara Gud", när han som påve förkunnar en tros- eller lärosats. I kraft av denna dogm kan han ständigt komma med nya dogmer, för att klavbinda enskilda, organisationer, länder och folk, ja, hela världen, om han får som han vill. Viljan saknas säkerligen icke varken hos honom eller hos Skökan, vars främsta överhuvud han är. I full överensstämmelse med den avfallets ande, som råder hos skökodöttrarna och deras skökosjälar, försiggår en formlig tävlan om att få "krypa till korset" och bliva påven underdåniga. Då får man låna hans glans och bliva delaktig av den snart tvåtusenåriga erfarenheten att förvilla och utsuga dem som skall gå förlorade, genom att följa någon annan herre än Jesus allena, samt att förfölja brudesjälarna.

Det auktoritära draget, som vi här har talat om, förändras icke av någon slags formell demokratisering, som är fullt tänkbar. Påven kan bli det andliga överhuvud i "proletariatets diktatur". Den ena kompromissen kan leda till den andra: Påven, som i sitt hädiska sinne har upphöjt sig till att tala i Guds ställe, kan mycket väl tala å "Proletariatets" vägnar — förkunnande en "evig fred"! Det är t o m mycket, som tyder på en utveckling, just i denna riktning. Men mot de trogna, som följa Lammet, det slaktade Lammet varthelst det går, kommer Skökan att föra ett utrotningskrig på liv och död — "i Kristi namn"! Martyrskaran skall bliva fulltalig innan Skökan brännes upp i eld (Upp 18:8).

Du brudesjäl, som i allt vill följa Jesus och vara Honom trogen — vänta dig ingen ro, ingen frid, ingen misskundsamhet i denna världen, ty du är hatad intill döden av honom som kallas draken, den gamle ormen, det är satan! Dig väntar Livets krona bortom tårar och blod! 2 Tim 3:1-17, 2 Joh v. 7-11, Upp 3:7-18, 6:9-11, 12:3-4;9, 17, 13:1-18, 18:1-24.

OM STATEN

34. Staten är nästan alltid den priviligierade klassens instrument för tillgodoseendet av sina egna intressen på det övriga folkets bekostnad. Det är så, t o m i demokratierna och i kommuniststaterna, även om revolutionen från början syftade till en grundläggande förändring av detta förhållande. Det blev "en ny klass" i den krossade klassens ställe. Men de nya makthavarna är lika angelägna som företrädarna om att skydda, stärka och utnyttja sina positioner. De är icke längre härskare "av Guds nåde", utan av "folkets val", där de sitter i toppen av en s k demokrati eller "proletariatets diktatur". Lika litet som den privatkapitalistiska statens ledare på allvar frågade efter Guds vilja för att underordna sig den, lika litet frågar den gudsfrånvända socialismens ledare efter väljarnas verkliga intressen. Icke heller i demokratierna står det väl och rätt till, trots de "fria" valen. De fria valen är nog, i stort sett, oklanderligt fria i formell mening. Men hur är det med den sakliga informationen på olika nivåer? Vem är det som drar i tåtarna för att väljarna skall få de "rätta" upplysningarna? Är det inte i själva verket så, att endast en liten procent av väljarna har möjlighet till en någorlunda saklig, ofärgad och uttömmande upplysning om de olika partiernas innersta strävanden? Och dessutom: hur stor del av väljarkåren skulle på allvar vilja att samhället styrdes i sanning, rättfärdighet och rättvisa*om detta skulle komma att drabba någon väsentlig del av den egna intressesfären?* Att ställa dessa, och många andra, liknande frågor, är, tyvärr, att besvara dem. Alla statssystem har varit, och kommer att förbliva, vilddjursriken där makt, våld och list regerar intill dess att staterna bebos av en människoras med nya hjärtan. "Man kan inte laga en god omelett av ruttna ägg." Det är så sant, som det är sagt. Matt 2:16-18, 5:10-12, 14:1-11, Luk 23:8-25, Joh 11:18-21, 19:1-16, Apg 4:1-7, 19:23-34, Upp 13:1-18.

35. Eftersom statsledningarna, är auktoritära, för, mer eller mindre medvetna, självviska intressen, allt under det att de föregiver sig tjäna "Gud", "folket" eller andra höga ideal, så följer därav, att deras yttersta grundval utgöres av bedrägeri — också detta, mer eller mindre medvetet. Därför har alla stater hitintills i sin kärna varit anfrätta och gudlösa, motståndare till det goda, antikristliga, mer eller mindre medvetet. Jes 32:6-7, 1 Sam 16:14, Matt 2:7-8; 16-18, Mark 15:15, Luk 13:31-32, 2 Tess 2:8-12, 2 Tim 3:13, Upp 13:1-17.

36. På grund av utvecklingens egen inneboende lag kommer staten att i alla avseenden, och på alla områden av samhällsmaskineriet, få ett allt fastare grepp om individen, bli allt mer totalitär — detta oavsett vilken statstyp som officiellt råder. Detta beror bl a på den tekniska, psykologiska, medicinska och sociologiska forskningens resultat. Men inte bara det. Den stigande befolkningstätheten i samband med den växande allmänbildningen och ökande kommunikationen gör att kraven från den allmänna opinionen kommer att öka i en allt snabbare takt.

Då ju inte alla anspråk kunna tillfredsställas, och allra minst på självviskhetens basis, kommer maktinnehavarna att se sig nödtvungna dels att sprida, en ur deras synpunkt, lämplig propaganda, och dels att med "lämpliga" medel hålla oppositionen nere, på en för dem acceptabel nivå. Individen kommer alltså att utsättas för en väl tillrättalagd, intensiv propaganda i alla tillgängliga massmedia, skolor, universitet och religiösa institutioner, som står under deras inflytande. Denna propaganda kommer inte bara att med täta intervaller nå praktiskt taget varje människa, utan också, att vara ytterligt väl förankrad i det mänskliga själslivets mekanismer, syftande till att göra alla troende på den statliga ideologin — i "vetenskapens", "förnuftets", "mänskligheten" och "religionens" namn. Vilken "förnuftig" människa skulle kunna motstå en sådan "upplysning"? Nästan ingen.

Var och en, som icke faller till föga för denna propaganda, kommer att betraktas som en "folkfiende" och behandlas därefter: hot, tortyr och död — allt i "humanitetens" och "sanningens" namn! Upp 13:11-18.

37. Den statsdirigerade forskningen kommer att göra jätteframsteg på alla områden, som anses "nyttiga" för staten. Annan forskning kommer att sacka efter och bekämpas, såsom vara "föråldrad" "improduktiv" eller "ovetenskaplig". Det blir alltså en väldig förskjutning på forskningens område, till fördel för det materiellt "nyttiga". Något annat torde vara otänkbart i en materialistisk diktatur. Den må sedan bli "svart", "vit", "brun", "gul", eller, såsom mest sannolikt, röd.

Var och en som envisas med att bedriva, och framlägga resultatet av "otillåten" forskning, kommer att få göra avbön, och sedan bestraffas. Skulle han framhärda, kan nog inte straffet bli annat än döden. Diktaturen bygger på lögn, och därför är sådan objektiv forskning, som inte kan antagas gagna systemet, en "styggelse". Samma sak gäller givetvis också konst, litteratur och musik. Allt för staten — intet mot den. Detta är den enkla regeln. För den totala diktaturen är människovärdet en fiktion. Ändamålet "helgar" medlen. Upp 12:3-9, 13:1-10.

38. Det statsdirigerade nöjeslivet kommer inte endast att uppvisa fantastiska prestationer i olika avseenden, och dessutom erhålla tvångsmässig spridning, utan det kommer framförallt att söka ersätta det religiösa behovet, som emellertid inte i längden låter sig ersättas på detta sätt. Luk 17:27-30.

39. Det till synes paradoxala kommer nu att inträffa: i den helt sekulariserade staten kommer en vild flora av vidskepelser och religionsblandningar att få en större chans än någonsin. I detta läge kommer det att ske en omsvängning av den officiella inställningen till religionens fördel: den ateistiska staten får på nytt en godkänd och hyllad statsreligion, en "kristendom" av den anpassningsform, som är så typisk för all statsreligion, bara ännu mer korrumperad, trots sitt sociala ansikte. 2 Tim 3:1-5, Upp 17:3-6.

40. Av den föregående utredningen om den kristna församlingens väsen och om statens verkliga innebörd, torde det vara alldeles självklart, att varje form av statskyrka aldrig kan bli en församling i *nytestamenlig* mening, då den ju i så fall skulle komma att utgöra ett dödligt hot mot många av statens djupt okristna intentioner och anordningar. Varje statskyrka är dömd att bli korrumperad genom sin mer eller mindre nödtvungna anpassning till "statsintresset". Konflikten mellan det gudlösa "statsintresset" och den kristushängivna själen är sannerligen icke någon fiktion, ens i de s k "kristna" länderna, för att inte tala om hur det är i de medvetet genomtänkta ateiststaterna.

Av liknande skäl torde allt statligt understöd av frikyrklig verksamhet i det långa loppet vara lika ödesdigert för dess andliga liv. Hur skall välfödda "hundar" kunna "skälla" inne i "husses" eget kök? De skulle då snarligen kastas på porten, men om de tiger, och lydigt följer husses minsta vink, blir de väl försedda och — sprider sömnens dåsighet. Jes 1:21-31, 56:10-12, Jer 9:1-26, 14:11-16, 27:4-15, Matt 27:24-26, Mark 15:9-15, Luk 16:13-15, Joh 11:46-48, Apg 8:18-23, 2 Kor 2:15-17, 1 Tim 6:6-10.

Sådana är de utvecklingstendenser, ofta i global skala, som vi står mitt uppe i. Det är mot bakgrunden av de anförda teserna, som i allt väsentligt torde vara obestridliga, som författaren menar, att ett inträngande bibelstudium nu är mer angeläget och livsnödvändigt än någonsin. Detta gäller inte minst unga kristna, om de skall ha någon chans att övervinna på den onda dagen.

"Se, dagar skola komma, säger Herren, Herren, då jag skall sända hunger i landet: icke en hunger efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord. Då skall man driva omkring från hav till hav och från norr till söder och färdas hit och dit för att söka efter Herrens ord, men man skall icke finna det. På den dagen skola de försmäkta av törst, edra sköna jungfrur och edra unga män." Sak. 8:11-13.

VÄLKOMMEN TILL HÖGTID!

Jag gladdes
när man sade till mig:
"Vi skola gå till Herrens hus"

Ps. 122:1-2

Påskkonferens på Gamla Bro 4-8/4

Onsd 19.30 Bibelstudium
Torsd 12.00 Bibelstudium
19.00 Församlingshögtid

Långfred
Lörd
Påskd
Annand

Hålltider:
11.00, 15.00, 19.00

Arne Imsen

Gunno Andersson

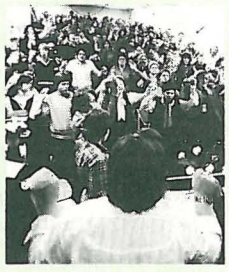

Hans Brynte

Kjell Hägerman

Per-Arne o. Christina Imsen

Pingstkonferens
Örebro 18-27/5
Plats meddelas senare!

Skolungdomsvecka
15-20/6

Midsommarfest
21-23/6
i Ljungsbro

Sommarkonferens
13-21/7
Plats meddelas senare!

REGISTRERINGENS

forts. fr. sid. 13

pingstvännerna, eftersom större delen av det mer erfarna ledarskapet har fängslats, och de som är kvar kämpar med en påfrestande, intern konflikt som kanske inte angår oss men som i alla fall får somliga att misströsta om de överhuvud taget ska kunna klara sig som fria, oregistrerade församlingar.

De ateistiska myndigheternas strävan att registrera de troende tar sig stundtals löjliga, stundtals mycket kränkande, stundtals helt absurda uttryck.

Vi har t ex den oregistrerade pastorn i Vit-ryssland som får besök av en representant för rådet för religiösa angelägenheter i sin stad. Representanten säger till honom: "— Varför låter ni inte registrera er? Se på de registrerade kyrkorna hur fria de är, hur fritt de får hålla möten, ha körövningar, och se hur välbesatta de är! Ni kommer att dra mycket mer människor till era möten om ni låter registrera er!"

"— Pris ske Gud broder!" svarar pastorn, "så du har verkligen blivit angelägen om Guds verks framgång!"

"— Jag? Nej!" svarar representanten "Vi vill att ni ska sluta tro."

Vem döpte dig?

I somras hölls en rättegång mot två av de ledande bröderna i en av Moskvas oregistrerade pingstförsamlingar. Den rättegången tog ovanligt lång tid för att vara mot pingstpastorer, och när den förbereddes kallade man alla församlingsmedlemmarna till förhör, en efter en, och förhörde dem i timmar. Och frågorna man då ställde till dem var sådana som dessa! "När blev du troende? Är du döpt? Vem döpte dig? När skedde det? Var skedde det? Är du döpt i Helig Ande? osv. Frågorna om vattendopet har den avsikten att man vill veta om en misstänkt eller åtalad pastor har döpt någon utomhus sent på hösten, vilket bestraffas som oansvarigt äventyrande med annan persons hälsa.

När jag hörde om vilka frågor som KGB ställde till de kristna sade jag: "I Sverige kan myndigheterna förhöra oss i timmar om vår ekonomi, men knappast om sådana saker som ni har nämnt om." Då svarade en av bröderna: "Men de är inte ute efter våra pengar, de är ute efter våra själar!"

Kampen i Moskva

Ett uttryck för vad kampen i Moskva handlar om! Somliga av dem jag samtalade med sade att det bästa var att inte besvara kallelser till sådana förhör utan bara utebliva. Andra föredrog att inställa sig men svarade inte på alla frågor.

Situationen i ortodoxa kyrkan var, enligt vad som blev mig berättat, så beskaffad att man kunde vara med om det som t ex en stackars alkoholist i Moskva fick uppleva. Han hade varit alkoholiserad en längre tid och ville bli hjälpt från problemet, varför han sökte råd hos en vän. Vännen rådde honom att gå till kyrkan och söka upp en präst och tala med denneom sina problem. Han gjorde så, och när han efter gudstjänstens slut äntligen fick komma till tals med prästen fick han till svar av den skrudade, av värdig och rak hållning präglade prästmannen: "Enligt dekret nr så och så från Högsta Sovjets presidium av det och det datumet skall individ som besväras av alkoholproblem röna följande behandling... osv."

Ännu ett i raden av enkla vittnesbörd som ger belägg för den sovjetiska statens avsikter med sin lagstiftning om religiösa samfund,—att utrota tron på Gud!

Jag vet inte om det går att finna någon plats på jorden där dessa avsikter så tydligt kommer till uttryck i sin hela och fulla mening som i Sovjetunionen.

Konfrontationer

Hur som helst så avslöjas de ganska rejält i de vardagliga konfrontationerna mellan de oregistrerade kristna och statens eller den statligt reglerade kyrkans representanter. Vi behöver verkligen få upp ögonen för värdet av dessa kristnas kamp och hur de mitt under sina lidanden och sitt betryck genom många bedrövelser, p g a sin tro, håller den totalitära statsmakten stången.

Jag är av den uppfattningen att vad det gäller de evangeliska kristna så är deras öde överhuvud taget, i stor omfattning, beroende av förhållandet till de oregistrerade i Sovjet.

Aposteln Petrus talar om det som är målet för vår tro — våra själars frälsning, 1 Petr 1:9. Vad det gäller kampen för denna tro på Gud, och för själarnas frälsning, så kommer vi inte undan någonstans, var vi än befinner oss.

Vi som befinner oss i Sverige måste verkligen ställa de rätta frågorna om vad kampen för tron betyder för oss. Kan vi överhuvud taget sträcka oss ut till dem, eller har vi försummat att identifiera motståndet på hemmaplan, så att vi redan är slagna för länge sedan när, och om, vi kommer till Östeuropa? Eller när Östeuropa kommer hit.

Som det ser ut i Sverige och i Stockholm i dag så ropar hela östeuropa efter befrielse från förtryck och omänsklig, förnedrande behandling i fängelser, fängläger, mentalsjukhus, etc.

Men utformningen av dessa klagorop, vädjanden, appeller och upprop får inte sällan i sina mer bestämda och adresserade meningar upprepa staden Moskvas namn. Och det är ifrån den staden jag med dessa rader vill bringa en hälsning från en handfull oregistrerade kristna, denna vinter 1985.

Om jag i denna artikel har nämnt Billy Grahams namn och en viss sovjetisk baptistpastors namn så må det stå klart för envar att jag definitivt inte håller mig god för att framställa en kritisk synpunkt mot vare sig den ene eller den andre.

Jag har återgivit en del av vad sovjetiska kristna, bland andra, har sagt om dem. Men så långt det kommer an på mig får de snarare stå som symboler för mer övergripande förhållanden som dock har sin konkreta, bestämda representation på svensk jord och i den svenska, ekumeniska vardagen.

Det faktum, som redan har nämnts här och som Arne Imsen lyfte fram i tidningen Midnattsropets sommarnummer 1981, att svenska pastorer ställer upp på den officiella, sovjetiska baptistunionens invitationer, och även inviterar dem hit, visar sig ha ett allt mörkare innehåll, helt i överensstämmelse med den principuppfattning som kommit till uttryck i denna artikel.

**Lagstiftningen ifråga är så omfattande att det inte går att få med mycket av den här. Den är dock tillgänglig för beskådan t ex i Andres Küngs bok om Sareld och Engström där den finns med som en bilaga. Två av paragraferna i lagen från 1929 kan nämnas som exempel:*

16:5 Det är förbjudet att ge materiellt stöd åt medlemmarna i den religiösa kulten.

16:6 Det är förbjudet att arrangera speciella bönestunder eller andra sammankomster för barn, ungdomar och kvinnor eller sammankomster, grupper, cirklar och enheter för gemensam undervisning i bibel-och religionskunskap, litteratur, hemarbete och annat arbete samt att arrangera utflykter, iordningställa lekplatser för barn, öppna bibliotek och läsesalar, organisera sanatorier och medicinsk vård.

Bilden föreställer ett antal bröder i pingstförsamlingen i Angnevka, i sovjetiska fjärran östern. Just nu (feb. -85) genomför de sin tredje månadslånga hungerstrejk på kort tid. De vill emigrera till Västtyskland. Denna församling har ett mycket gott vittnesbörd om sig hos de bröder och systrar jag mött.

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 18.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, fred 20.30-21.00, lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Arabiska: Fred 20.30 - 20.45
Spanska: Fred 20.45 - 21.00
Postgiro: 49 14 21-4
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, torsd 8.30 - 9.00, lörd 21.00 - 22.00
Arabiska: Fred 16.30 - 17.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell
Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

EKEBY

(20 km öster om Helsingborg)
Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 768 88)
Post och besöksadress: Haberga 3, Box 45, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 768 88
Postgiro: 58 32 01 - 9

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72
Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium i Örebro, sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte i Örebro. (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Lilla Bageriets brödbutiker:
Norr: Hjorttorpsv. 1, Örebro.
Telefon: 019 - 11 27 33
Öster: Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19
Radio Maranata FM 95,3 MHz: Tisd 20.00-21.00, onsd 9.00-10.00, torsd 20.00-21.00, fred 9.00-10.00, lörd 20.00-21.00, sönd 9.00-10.00

JÖNKÖPING

Postadress: Box 3085, 550 03 Jönköping
Besöksadress: Mogatan 7 Habo.
Telefon: 036 - 466 78

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte. Övriga möten se annons GT.
Adress: Warfvingska Villan, Apotekaregatan 17
413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, 94,9 MHz: Torsd 14.45 - 15.45, fred 11.30 - 12.00, 17.15 - 18.00
Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium, Torsd. 19.30 Väckelsemöte, Lörd. 20.30 Bön
(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)
Post- och besöksadress: Jakobslunds Gård 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 652 92, 681 61

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

MYNDIGHETERNA...

forts. fr. sid. 25

Christina går ut i köket och vispar grädde till semlorna.

Till sist delger oss Margareta några skakande detaljer. Hemligheter som hon burit under hela henna flyktperiod. Det handlar om direkt livsfarliga miljöer där man minst av allt vill se barn växa upp.

Hon berättar om myndigheter och parter som sökt skydda varandra och om polisen som hela tiden känt till förhållandena.

— Till bilden hör inbrott och nattliga samtal där anonyma röster hotat mig till livet, säger Margareta. — Ändå är det jag som jagas som en brottsling.

— Även om jag tror att bubblan snart spricker är jag inte ute efter revanch eller syndabockar. — Allt jag begär är att få leva i lugn och ro med mitt barn. Det blir ett nytt liv bland nya vänner.

Är det sant vad Margareta här antyder behöver man inte ta fantasin till hjälp för att teckna en dyster verklighetsbild. En verklighet där myndigheterna uppenbarligen hamnat i fel fil och befinner sig på kollisionskurs gent emot de svaga och utsatta människor de är kallade att undsätta och skydda. Den buffelaktiga respektlösheten för mänskliga rättigheter och folks goda omdöme kommer med all säkerhet att uppmärksammas — inte minst i den internationella pressen — i den fortsättning som följer i fallet Margareta Nystrand.

NÄRRADIOSTART...

forts. fr. sid. 33

pastorerna här i Örebro och varna för oss. Enligt honom själv hade han makt att genomföra allt detta. Och som han till sist sade innan han slängde på telefonluren: "Om ni visste vem jag var, skulle ni bäva"!

Nu bävar vi inte för människor, utan går frimodigt vidare med de uppdrag och fullmakter Herren givit oss.

En motsatt erfarenhet, är kvinnan som ringde en lördagskväll när vi sitter i direktsändning och sjunger och vittnar om frälsning i Jesus Kristus. Hon frågar: "Hur skall jag göra för att bli frälst?" Det är sådana samtal som gör att man får kraft att fortsätta.

Många har också de varit som utnyttjat vårt postgirokonto 37 50 50 —2 och skickat sina gåvor och bidrag till vår radioverksamhet. Gud ska rikligen löna er kära förebedjare och gåvogivare. Vi har inte som andra kristna stöd och bidrag från stat och kommun, utan lever helt i tro till Herren när det gäller denna verksamhet.

Vi hyr förnärvarande tid i en närradiostudio, "Studio Medvind" på Medborgarskolan. Vår förhoppning inför framtiden, och det vi arbetar på, är att kunna bygga en egen studio där vi blir oberoende av andra, och kan disponera vår tid fritt. Nu lägger vi mycket av våra medel till hyra av studio. Tänk att få satsa dessa medel på en egen studio istället. Det arbetar vi på och hoppas att det snart ska bli verklighet.

Där tjänar naturligtvis våra offentliga möten på söndagskvällarna i Örebro sin roll. Lokalfrågan har ibland varit svår att lösa, men framdeles hoppas vi, att kunna ha regelbundna möten varje söndag i centrala Örebro. Lokalerna ligger i Medborgarhuset och i I O G T.

Läs våra annonser lördagar i Nerikes Allehanda. Kom med i våra möten, upplev Guds kraft till befrielse, hälsa och läkedom!

Vi på Radio Maranata behöver din hjälp även i fortsättningen genom i första hand dina förböner och genom dina gåvor. Vi står till tjänst. Vill vara dig till hjälp. Svara på dina frågor. Lyssna på dina förslag, och dela gemenskap med dig, genom bön och personlig kontakt. Genom besök om du så önskar.

Ring oss gärna till studion eller skriv till oss. Du vet väl att du kan beställa band från våra radioprogram om det är något du vill förmedla vidare eller lyssna på flera gånger. Hör av dig och framförallt bed för oss som arbetar med detta. Vi behöver mycken vishet och Herrens kraft och nåd i vårt arbete.

Vi hörs på FM 95,3 MHz. "Radio Maranata".

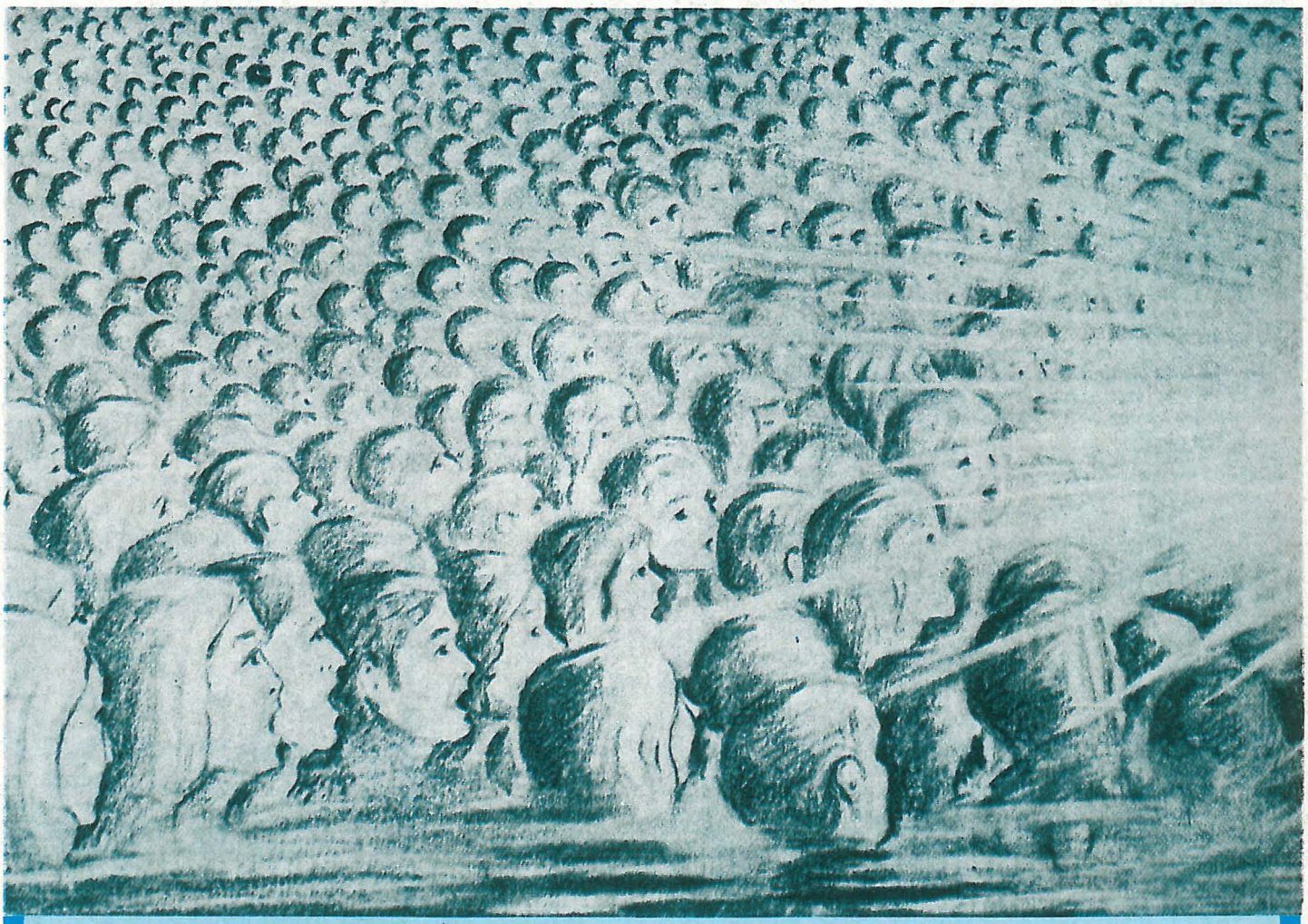

Illustration: Ulla Christensen

Seger över vilddjuret

Och jag fick se något som såg ut såsom ett glashav, blandat med eld. Och jag såg dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med dess bild och dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer.

Och de sjöngo Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång; de sjöngo:

»Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och rätta äro dina vägar, du folkens konung.

Vem skulle icke frukta dig, Herre och prisa ditt namn?
Du allena är helig, och alla folk skola komma och tillbedja inför dig. Ty dina domar hava blivit uppenbara.»

Upp. 15:2-4